

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · quart període · sèrie P · número 66

Ple del Parlament

Sessió 35, segona i darrera reunió, dijous 18 de maig de 2017

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Interpel·lació al Govern sobre els serveis de menjador i transport escolar 300-00164/11	3
Interpel·lació al Govern sobre els resultats escolars 300-00166/11	11
Interpel·lació al Govern sobre una universitat per a tothom i sense precarietat 300-00165/11	18
Interpel·lació al Govern sobre la destinació de recursos públics a l'organització d'un referèndum il·legal 300-00167/11	25
Interpel·lació al Govern sobre l'actualitat de la Unió Europea 300-00169/11	31
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'oferta pública d'ocupació i les condicions laborals del personal de l'Administració de la Generalitat de Catalunya 302-00142/11	38
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el compliment de l'apartat I.1.2, «Exigència social de celebració d'un referèndum», de la Resolució 306/XI, sobre l'orientació política general del Govern 302-00143/11	46
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la precarietat laboral i la conciliació dels professionals sanitaris 302-00144/11	57
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'emprenedoria juvenil 302-00145/11	65
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el mal ús del diner públic 302-00146/11	73
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre capitalisme, treball i vida 302-00147/11	82

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: Serikat
Impress a Multitext, SL

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 35.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major i el lletrat Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Governació, Administracions Públiques i Habitatge, d'Ensenyament, de Salut, de Territori i Sostenibilitat, de Treball, Afers Socials i Famílies i d'Empresa i Coneixement.

La presidenta

Es reprèn la sessió. Molt bon dia a totes i tots.

Interpel·lació al Govern sobre els serveis de menjador i transport escolar

300-00164/11

El novè punt de l'ordre del dia és: interpellació al Govern sobre els serveis de menjador i transport escolar, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Bé; gràcies, senyora presidenta. Molt bon dia a tothom. Honorable consellera..., vull aprofitar, doncs, l'oportunitat que ens ofereix aquesta interpellació per posar llum sobre dues qüestions que ens preocupen: dos serveis essencials vinculats al servei educatiu i carregats de problemàtiques com són el servei de menjador i el servei de transport escolar.

Sabem que ambdós serveis estan regulats per decrets de l'any 96, per tant, d'abans de la mateixa LEC, i la necessitat d'actualització i de modificació, doncs, es fa evident. La societat ha canviat, el decret no s'ha actualitzat amb les noves demandes de l'alumnat i les famílies de la comunitat educativa, noves demandes socials i educatives, i pensem que convé fer aquesta actualització ja. Ha estat, a més, aquesta modificació, una petició reiterada d'aquest Parlament, que s'hi ha pronunciat en nombroses ocasions d'aquesta legislatura i l'anterior.

I ara hem conegut pels mitjans, també per la nostra relació amb entitats diverses, que hi estan treballant, que el Govern hi està treballant, i, per tant, voldríem aprofitar aquest espai per conèixer-ne alguns detalls. I com que ja hi estan treballant, consellera, esperaríem del seu Govern un nou decret abans de l'inici del proper curs, perquè és urgent endreçar el sector i perquè ja no pot esperar més. I convé també que aquesta posada al dia es faci de manera participada amb els agents educatius i socials implicats.

Em centraré sobretot en el servei de menjador, un servei que efectivament forma part del sistema educatiu, que s'ha de reconèixer com a tal. Conceptualment estem segurs que hi poden estar d'acord, a dia d'avui, que això és així, i, per tant, no podem acceptar que es consideri una «prestació complementària i d'ajuda a l'escolarització», com apunta el decret de l'any 96. És evident que no forma part del temps lectiu –és evident–, però hem de començar a parlar de «temps educatiu»: tinguem en compte que els infants passen un 30 per cent del temps que passen a l'escola al menjador, i que és un espai on es produeixen la majoria de conflictes que es desenvolupen als centres. Tot plegat, fa necessari revisar l'aproximació que s'hi fa.

Però deia que el temps de menjador és un temps educatiu, en aquest cas prioritari, perquè el servei de menjador, l'accés a aquest servei, té un impacte directe en el creixement, la socialització, l'educació també en una alimentació saludable i equilibrada. És prioritari en el primer i segon cicle d'educació infantil, on els nens i nenes aprenen a menjar; és importantíssim a primària per al desenvolupament dels infants, i torna a ser crucial a la secundària, on es detecten de manera majoritària els trastorns alimentaris, i encara més quan a secundària no tenim aquest servei garantit per a tothom, i ara en parlaré.

Per tant, el servei de menjador ha de deixar de considerar-se una prestació complementària i s'ha de considerar un servei troncal dins del mateix sistema educatiu. I això és especialment rellevant quan s'està treballant en la reforma horària, quan tenim jornada compactada a secundària, amb els problemes que se'n deriven, i quan ens trobem amb, també, pressions per compactar jornada a primària.

I per tot plegat és essencial aclarir i reconèixer en el nou decret que el servei de menjador és un servei educatiu que cal integrar en el currículum educatiu, i no només en els ensenyaments obligatoris, també en els nivells d'educació infantil. S'ha de tractar d'un servei universal, no obligatori, lògicament, al que s'han de poder acollir les famílies. I ens agradaria, efectivament, que fos gratuït, però entenem que estem lluny d'aquí i abans volíem insistir en unes altres qüestions.

Hi he passat de puntetes, però ara sí que m'hi detindré: tenim un gran problema a la secundària. La compactació de la jornada va comportar el tancament de la major part dels menjadors dels instituts. Sabem que en alguns municipis el tancament d'aquest servei als instituts en els pitjors anys de la crisi va comportar l'obertura immediata de menjadors socials. Imagini's l'estigma per a un adolescent, un nen de primer d'ESO, per exemple, un nen de dotze anys, que sense menjador al centre, sense beca, sense recursos a casa, ha de dinar després de cada jornada lectiva en un menjador social. Cal revertir aquest greuge i cal, consellera, reobrir els menjadors escolars a tots els instituts abans del curs que comencem.

No sabem quants instituts han pogut mantenir, malgrat la jornada, aquest servei. Ens agradaria saber-ho: quants instituts públics mantenen el menjador? Quants centres concertats –aquests, sense compactada– el mantenen? Perquè pensem que això seria molt clarificador.

Però, miri, fins i tot sense aquesta informació, exigim que aquesta reobertura sigui la primera proposta de la reforma horària, perquè els adolescents no poden seguir dinant a quarts de quatre o més tard, i això és el que fan. I, de passada, ens sembla vergonyós que els pocs que encara ofereixen aquest servei ho facin de la mà d'ONG, d'associacions o fins i tot de programes lligats a empreses com Grifols via mecenatge. Miri, l'Administració no es pot desentendre d'un servei essencial.

I vull deixar al marge d'aquesta interpellació el tema de les beques, dels ajuts de menjador. Això ho hem tractat moltes vegades, s'ha reformat. Però, consellera, el Govern, com a autoritat educativa, ha de reobrir els menjadors als instituts el proper curs, i això ho ha de fer a tots. I, per tant, li vull demanar si estaran en disposició de garantir-ho.

Una tercera cosa: el decret del 96 permet una cosa que als nostres ulls és insostenible. Trobem el cas d'alumnes obligats a desplaçar-se fora del seu municipi de residència perquè no tenen plaça d'oferta pública, als quals s'ofereix la gratuïtat del servei de menjador en centres concertats. Això, *a priori*, no hauria d'estranyar ningú, perquè es tracta d'una escolarització obligada en aquests centres, no és la primera opció, però a la pràctica genera algunes perversitats, i m'hi detindré.

Estem parlant de centres concertats de secundària que hi van alumnes que no tenen plaça al seu municipi, però que poden conviure amb instituts públics d'aquest mateix municipi amb alumnes que no només no tenen la gratuïtat, és que no tenen ni tan sols el servei de menjador perquè en els públics no existeix. I, a més, com deia, aquest ajut, aquesta gratuïtat es garanteix de manera independent del nivell de renda, i això, en un context actual de restricció pressupostària, sobretot de vulnerabilitat, de dificultats econòmiques de determinats grups de població, no ens sembla de justícia perquè pot generar discriminacions importants. Pensem, per tant, que cal introduir aquest criteri de renda. I ho dic perquè ens trobem centres que segreguen per sexe –al Baix Penedès, per exemple– amb alumnat que té beca per a servei de menjador al costat d'altres instituts que no només no tenen beca..., perquè no tenen ni tan sols servei de menjador.

I una altra qüestió que val la pena..., pel tema del transport escolar. Podem tenir famílies amb un centre educatiu al costat de casa, al carrer del costat, però que forma part d'un altre municipi, al qual sí que garantim la gratuïtat, perquè representa que hi ha un canvi de municipi, encara que sigui, caminant, a dos minuts de casa, i, en canvi, altres municipis desagregats, com pot ser Rubí, on l'escolarització al mateix municipi no t'eximeix de fer quilòmetres per accedir-hi. I cal, per tant, introduir el criteri de distància i de dificultat d'accés, i també el criteri de renda.

I saltant al decret que regula el servei escolar de transport per facilitar el desplaçament, tenim en aquest sentit la necessitat d'abordar també una revisió urgent. Sabem que fa temps que hem anat topant amb la norma bàsica de la LOE, però cal treballar-hi amb el supòsit de la distància mínima, una revisió que creiem que ha de garantir la suficiència d'ajuts també en el cas dels serveis de transport considerats no obligatoris però que són necessaris, atenent criteris de renda i la naturalesa del desplaçament.

I ho dic perquè estem farts de conèixer casos on el transport escolar és imprescindible per accedir a aquests centres, però, en canvi, no es garanteix. Puc parlar de Rubí, com deia, amb alguns centres en lluita des de fa anys per aconseguir el compromís del Govern en garantir el servei de transport escolar en condicions de difícil accés, o de l'escoleta Bellaterra, que, malgrat la seva situació geogràfica, molt singular, reconeguda per aquest Parlament, que ha estat aprovada, no hi ha manera que el Govern els garanteixi el transport escolar que necessitarien i, en canvi, veuen com se'ls ofereix un bus urbà, quan sap perfectament que no és la manera de desplaçar en condicions de seguretat nens de P3. Avui aquesta escoleta fa una marxa a peu per expressar les seves reivindicacions i des d'aquí els donem el nostre suport. Senyora consellera, cal que plantegi solucions ja, i no pot delegar novament el sosteniment d'aquest servei a les diputacions, com passa amb les escoles bressol.

Però tornant als menjadors: em sembla incomprendible que no existeixi una ràtio de professionals i alumnes en la prestació d'aquest servei, que diferenciï clarament educació infantil de primer cicle, de segon, primària, secundària, i sobretot si parlem d'infants i joves amb necessitats educatives específiques. Cal introduir ràtios adequades que permetin una bona atenció de l'alumnat. Si ens creiem que és un espai educatiu, hem de preveure recursos professionals que ens permetin fer una tasca pedagògica.

Coneixem casos –no un, ni dos ni tres: moltíssims casos– de massificacions a l'hora del menjador: monitores de P3 amb vint-i-cinc nens o més a càrrec, i això a començament de curs és un infern: genera situacions d'estrès a les treballadores i unes condicions de qualitat molt lluny del que seria desitjable. Hem conegut denúncies que situen, fins i tot, quaranta infants sota la responsabilitat d'un únic professional, i en aquest context es fa pràcticament impossible fer cap activitat educativa.

La nova normativa, per tant, ha de fixar una ràtio màxima de nens per professional. I li volíem demanar si el Govern té algun criteri ja format sobre quines han de ser aquestes ràtios, si treballen en alguna proposta.

Sobre la formació de les professionals. També entenem que el menjador com a servei educatiu exigeix professionals amb una formació específica i, per tant, adient. Ho comparteix, consellera? Creu que han de ser educadors?, hauria d'haver-hi, fins i tot, docents? Quina és l'opinió del Govern? I pel que fa a les condicions laborals, creu que ha de ser la referència el conveni actual del lleure? Des del PSC al que els emplacem és a enfrontar d'una vegada per totes una dignificació d'un sector molt precaritzat.

Una menció especial ens mereix el cas dels infants i joves amb necessitats educatives específiques. Si no dotem de professionals específics aquest servei, no podem parlar de sistema inclusiu. Ja hem denunciat aquí que el nou decret, o l'anunciat decret, no entra a l'escola bressol, no entra en el lleure, no entra en el menjador, i això no pot ser. Cal garantir dotacions específiques perquè les persones amb necessitats educatives especials no estiguin ni se sentin excloses del servei, i això el nou decret ho ha de garantir.

I vinculat amb aquesta qüestió, i precisament per garantir aquest sistema de menjador inclusiu amb alumnat amb patologies com poden ser les relacionades amb la ingesta de gluten amb garanties de seguretat, cal implementar també protocols de seguretat alimentària a totes les escoles –mecanismes de control obligatori dels procediments d'elaboració, de manipulació, de servei– i garantir la formació necessària al conjunt de professionals vinculats a aquest servei.

En definitiva, creiem que la nova reglamentació ha de ser flexible, però ha de ser més garantista. I esperem no haver d'esperar un altre curs per ampliar i aplicar la modificació pendent.

Deixaré altres qüestions també importants per al segon torn.

I moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Niubó. Té la paraula la senyora Meritxell Ruiz, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Meritxell Ruiz i Isern)

Gràcies. Bon dia, senyora presidenta, senyores i senyors diputats. Com bé vostè ha dit, els decrets de transport i menjador són de l'any 96, per tant, des de l'any 96 que no hi ha hagut cap govern que hagi emprès una modificació, però sí que és veritat que des de fa temps que s'hi està a sobre.

L'any 89 és quan es van traspasar les competències als consells comarcals, i es va decidir que ho gestionarien o bé amb contracte directe a través d'una contractació pública, o a través d'altres organitzacions com poden ser ajuntaments, etcètera, sempre a través d'un conveni.

La realitat, però, és que a Catalunya aquest servei ha estat molt divers des de sempre, i ens trobem menjadors gestionats per consells comarcals, menjadors gestionats per AMPA –menjadors gestionats per AMPA directament, o indirectament a través d'una empresa–, menjadors gestionats per ajuntaments i menjadors gestionats per centres.

Al veure això, ja el 2014 es va començar tot un procés de veure quina era la situació, perquè abans no es coneixia qui gestionava cada menjador. Primer, per veure quina era la situació, i, a partir d'aquí, començar a parlar amb els diferents agents per garantir diferents coses. La primera, la qualitat del servei. Després, la seguretat del servei: vostè feia referència a moltes de les coses que hem de garantir; és un servei exigent, per tant, també hem de garantir que no es contracta de qualsevol manera i que hi ha seguretat i no perill per a ningú.

I una sostenibilitat del servei. De vegades parlem com si Catalunya fos igual i la realitat és molt diversa: tenim comarques amb municipis molt petits –menjadors de només deu alumnes o vint alumnes– i, a la mateixa comarca, menjadors amb cent cinquanta o dos-cents alumnes, i justament el fet que ho pugui gestionar un consell comarcal fa que els dos menjadors es facin sostenibles. Per tant, té tot el sentit, també, que ho faci una administració, que és la més propera al territori, i que pugui o mancomunar o ajuntar serveis. També són moltes les AMPA que fan aquests serveis, i evidentment cada vegada més volen incidir en la decisió sobre el servei de menjador.

Què estem fent? –vostè també ho ha dit. Primer de tot, parlar-ho amb les diferents administracions –consells comarcals i ajuntaments–, també amb les direccions, també amb les AMPA, també amb les empreses de lleure educatiu. I hem constituït, com vostè bé ja sap, un grup de treball, la comissió amb els consells comarcals, l'Associació Catalana de Municipis, la Federació catalana de Municipis, i, com vam fer amb les beques, estem en tot un procés de reflexió conjunt. Som molt optimistes, perquè són administracions molt properes, coneixen millor que ningú el servei i les necessitats, i perquè en aquest mateix grup de treball vam poder fer uns grans pactes pel que fa a beques de menjador. Per tant, estem segurs que podrem arribar a un bon port en els dos serveis.

Si mirem una mica més enllà de Catalunya, en altres comunitats autònomes, hi ha molts models diferents: hi ha comunitats autònomes que fan una contractació centralitzada de tots els menjadors d'aquella comunitat, n'hi ha d'altres que ho deixen centralitzat en els municipis, i n'hi ha d'altres, com Catalunya, que tenen una realitat ben diversa. Per tant, el que també fem és analitzar els diversos models per veure les bondats, o no, de cadascuna de les possibilitats.

A Catalunya, com hem dit, ens hem assegut amb els diferents interessats per consensuar un model que doni qualitat i seguretat, que doni criteris transparents en la contractació del servei, que doni una bona atenció a l'alumnat i, també, un cost adequat per a les famílies. Alguna vegada ho hem posat sobre la taula: Catalunya és de les comunitats autònomes amb el preu més elevat de menjador, per sota de les Balears, només, però lluny, per exemple, de comunitats –a Catalunya recordem que és 6,20 euros– com poden ser Cantàbria, amb 4,84 euros; Madrid, 4,82 euros; Andalusia, 4 euros i mig; València, 4,25 euros.

Actualment, com els explicava, ja està en marxa aquest grup de treball amb representants dels consells comarcals, de l'ACM i la federació a fi i efecte de consensuar posicions en aquesta matèria. I, com els hem dit també, hem estat parlant i s'obriran grups de treball també amb les federacions d'AMPA, amb les associacions empresarials del

sector, per tal d'ampliar el consens sobre aquests nous decrets, ja que la voluntat del departament és que sigui una regulació que incorpori els diferents punts de vista i els diferents interessos, perquè hem de tenir en compte que aquí hi ha diferents interessos, tots legítims, però de totes les parts.

Aquest decret, per part nostra, també volem que reculli els nous criteris incorporats a la normativa de contractació pública, evidentment, com a resultat de la transposició de la Directiva comunitària de contractació pública de serveis a les persones, parant una especial atenció a la contractació social, i també incorporarà l'adequació a la normativa en matèria de transparència pública, a fi i efecte de garantir la traçabilitat de les adjudicacions derivades d'aquests processos de contractació pública en l'àmbit dels menjadors, no només per fer-ho més transparent sinó també per fer-ho més segur.

Com bé vostè ha dit, en els centres educatius el servei de menjador, i el temps de lleure que està associat a aquest temps de menjador, s'integra ja en el projecte educatiu; això no ho recull el decret del 96, però fa anys que a Catalunya el servei de menjador està integrat dins del projecte educatiu de cada centre. Per tant, el menjador escolar és una peça del projecte educatiu i, com a tal, cal garantir-hi l'accés en condicions d'igualtat a tot l'alumnat que ho desitgi, acomplint el principi d'equitat del nostre sistema.

I, en segon terme, el servei de menjador també reforça –i vostè ho ha explicat– les actuacions que fan els serveis socials, que són els que tenen la competència d'assegurar el dret de les persones a viure dignament mitjançant la cobertura de les seves necessitats, com indica la Llei de serveis socials. Per tant, els ajuts de menjador esdevenen un recurs important que s'afegeix als recursos de què disposen els serveis socials per garantir justament la cobertura de les necessitats bàsiques.

Ara en aquest primer torn no tindrè temps, però se coneixen molt bé quins van ser els canvis importants que es van fer en el model d'ajuts de menjador. Si volem garantir l'accés en condicions d'igualtat al servei de menjador escolar i de transport, havíem de canviar el sistema de beques de menjador. Així va ser, es va fer amb consens amb l'associació, es va fer amb consens amb la federació, amb els consells comarcals, i vam aprovar tots uns nous criteris que suposaven un canvi important pel que fa a la concepció dels ajuts de menjador. Hem anat més enllà i el que hem fet també ha estat, arran de la Resolució, d'aquest Parlament, sobre la situació d'emergència social, la reactivació econòmica, la gestió pública i la necessitat d'una resposta institucional, una segona modificació per a aquest curs en què s'elimina el tram flexible i s'eleven els llindars d'accés, cosa que ha fet que més persones compleixin els requisits i que hagin pogut tenir l'ajut corresponent.

Respecte al transport escolar, també es regula en el mateix decret de l'any 96 i, com vostè bé ha dit, s'ha d'adaptar a la Llei d'educació de Catalunya. I aquí, de veritat que celebro molt haver sentit del Partit Socialista aquesta necessitat d'acabar amb una de les previsions que estableix primer la LOE i després la LOMCE. Si no hem pogut fer canvis necessaris com els que vostè ha dit en els menjadors i el transport obligatori, és justament perquè la normativa espanyola no s'ha volgut canviar. I dic que no s'ha volgut canviar perquè va ser l'any 2012 que Convergència i Unió va presentar una proposició de llei orgànica al Congrés per modificar la LOE i canviar aquest criteri de canvi de municipi pel de renda i el de desplaçament, i no va tenir cap mena de suport. Per tant, entenc que en aquesta nova proposta podrem estar-hi tots d'acord.

No té cap mena de sentit que l'únic criteri que es tingui en compte per garantir el menjador i el transport escolar no sigui la renda sinó que sigui senzillament que canviï de municipi. Això crea –vostè també ho ha dit– situacions molt injustes, perquè tenim municipis un al costat de l'altre, canvien de població i tenen menjador i transport gratuït, i, en canvi, tenim poblacions, nuclis rurals, amb zones molt allunyades del municipi, que no disposen d'aquests ajuts de menjador.

Quin és el nostre posicionament, ens preguntava, respecte a això? Doncs, justament que sigui primer de tot la renda i després, en tot cas, la distància, les que determinin els ajuts. I amb això compliríem justament el que aquest Parlament va aprovar, que és l'article 6 de la LEC, que estableix que hi ha d'haver un sistema d'ajuts que ajudi en el cost del transport i menjador per a l'alumnat que està en situació de necessitats, en situació de canvi de municipi però que també resideixi en nuclis de població allunyats dels centres escolars, i que estigui finançat per les administracions públiques.

Ens feia unes preguntes concretes. Primer de tot, com anem en aquestes negociacions? L'hi dic: el primer que hem de canviar és aquesta previsió de la LOE i de la LOMCE, per tant, entenc que conjuntament aquest Parlament podria instar o podia demanar al Parlament espanyol que canviés aquesta previsió. A partir d'aquí, evidentment, podríem establir ajuts en funció de renda, que és el que té més sentit.

Ha fet esment del menjador de l'ESO. Quan es va fer la jornada compactada, els menjadors no es van treure, els menjadors van continuar. El problema que hi ha hagut és que no hi ha hagut usuaris; per tant, hi ha molts menjadors de secundària que, al no tenir usuaris, malgrat que tenen el servei de menjador, no el poden oferir. Aquí fins i tot en aquell moment vam estar mirant d'aconseguir fórmules intermèdies, es va proposar fins i tot en algun consell comarcal un menú amb un preu molt més assequible i, per tant, que s'hi poguessin quedar més alumnes, però no va ser així.

El que sí que vull fer constar en aquest Parlament és que el que fem és treballar intensament amb serveis socials, justament per garantir les mateixes oportunitats a tothom i que les necessitats alimentàries quedin cobertes, que és l'obligació que té aquest Govern. Dir-li que actualment donem uns cinc mil menjadors gratuïts a secundària; per tant, no és cert que no es financi cap ajut a secundària.

I pel que fa al transport, en tot cas, l'hi dic a la rèplica, perquè veig que ja he acabat el temps.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera. Té la paraula la senyora Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Gràcies, presidenta. Gràcies, consellera, per les respostes. Com que no em voldria tampoc deixar re, començaria, doncs, recuperant el tema de les condicions de licitació pública, de contractació, que vostè també mencionava. Entenem que cal assegurar d'una vegada per totes el compliment de la Moció 196/X, d'aquest Parlament, sobre els menjadors escolars, que ja va incomplir, per cert, l'acord marc del Maresme i del Vallès, que a principis de l'any passat el Tribunal Català de Contractes del Sector Públic va suspendre arran d'un recurs presentat per l'Acellec.

S'ha de permetre als centres i a les famílies, directament o a través de les AMPA, gestionar el menjador i participar de la presa de decisions respecte al model de gestió, i no podem deixar les escoles al marge de la capacitat d'elecció. Per tant, s'ha de respectar els principis d'autonomia de centre i de proximitat de gestió que, com deia, els acords marc aquests del Maresme i del Vallès no respectaven.

Entenem que no podem incloure en els plecs de licitació criteris excoients com el volum de negoci o menús servits per garantir a totes les empreses la lliure concurrència als concursos públics amb igualtat d'oportunitats. No podem privar petites i mitjanes empreses l'accés a la prestació, i amb això vull dir que acreditar una determinada capacitat econòmica no pot ser una barrera d'entrada. Cal abordar una reforma del model de contractació pública, d'acord amb la normativa europea –s'hi ha referit– que prioritzi la qualitat del servei per sobre del preu, sobretot si parlem de serveis educatius on la qualitat és irrenunciable. I en els plecs de contractació potser no n'hi hauria prou amb acreditar una activitat d'hostaleria i restauració, sinó que caldria parlar també del servei educatiu i, per tant, introduir-hi una valoració d'aquest servei que la fes més competitiva respecte al criteri únic del preu, la qual cosa sí que permetria preservar aquesta funció educativa.

Sobre els preus, perquè parlem d'un sector que genera molts beneficis i que, per tant, genera un marge de negoci important, deia vostè que som la comunitat autònoma amb un preu de menú més car, i és veritat. I en aquest sentit voldria conèixer quin és el capteniment del seu Govern respecte a la regulació dels preus màxims. Coneix perfectament la sentència del Tribunal Superior amb relació al decret, compartim que hi ha uns estàndards mínims de qualitat que caldria complir, però creu que cal parlar de preus recomanats? És voluntat del Govern eliminar els preus màxims o establir uns nous criteris amb relació a la fixació d'aquest preu? En qualsevol cas, consellera, pot garantir que el preu dels menús no pujarà?

I per acabar amb el tema del menjador, com preveuen establir un control d'aquest servei? Tenen plantejada la manera de supervisar i garantir que no s'incompleixi la normativa? Creuen que caldria crear algun organisme *ad hoc* fins i tot en el marc del consell escolar?

I sobre la secundària, vostè no m'ha respost si l'any que ve reobriran o no els menjadors escolars a secundària. Jo entenc i entenem com a Grup Socialista que la primera proposta de la reforma horària seria precisament avançar aquest horari de menjador en la secundària, perquè, com deia, avui dia mengen a quarts de quatre i a les quatre, i en aquest sentit pensem que són vostès, és el Govern el que hauria d'assumir, doncs, aquest servei, lògicament. Per tant, m'agradaria si em pogués contestar si continuaran externalitzant, per dir-ho d'alguna manera, aquest servei, com passa fins ara. Per tant, espero que això sigui un tema clar..., que sí que ens agradaria que s'aclarís.

Vostè parlava dels criteris de renda i distància en el transport, que podem compartir. Què passa també en el menjador? Ho deia amb relació a aquells centres concertats on van alumnes que no han tingut plaça pública, diguem-ne, en el seu municipi, però que en canvi s'atorga la gratuïtat independentment del nivell de renda. També s'introduirà el nivell de renda en aquests casos?

Sobre transport, vostè no ha fet referència als casos concrets que li he mencionat: el Josep Vicenç Foix, de Rubí, l'escoleta de Cerdanyola. I li vull demanar si pot garantir el sosteniment d'aquest servei de transport escolar en aquests casos on la necessitat és tan clara, encara que avui dia, doncs, fins que no es modifiqui aquest decret consti com a servei de transport escolar no obligatori. Però vostès podran garantir aquest servei a l'inici del curs que ve?

I ara sí, per acabar: mencionava el tema del grup de treball; sí que li volia demanar, consellera, quan podrem tenir accés a l'esborrany en què treballen, l'esborrany del nou decret? I, simplement, per acabar insistir-li en la necessitat que aquest nou decret, aquests nous decrets estiguin participats i siguin fruit d'un consens i d'una participació de la comunitat educativa, i sobretot dels agents educatius i socials implicats.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Niubó. Té la paraula la consellera.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, en tot cas, com que han sigut moltes preguntes, intentarem donar-hi resposta.

Pel que deia del transport escolar d'aquests dos casos, vostè ja ho ha dit: és un transport escolar no obligatori. Però, escolti'm, jo crec que en el que hem d'estar d'acord és que el que hem de garantir és que cap alumne per necessitats econòmiques no pugui utilitzar un transport. Aquestes no són les peticions que s'estan fent, aquest no és l'element que s'està tenint en compte. Si vostè em diu: «Escolti'm, hem de garantir un transport gratuït a tothom?» No; hem de garantir un transport, hem de garantir un accés a l'escola per a aquelles persones que tinguin necessitats econòmiques. I això és el que s'està fent.

I jo crec que hem de ser conscients..., tots són interessos legítims, respectables, però hem de tenir en compte: u, les ciutats grans tenen transport públic. Aquí, a Barcelona, tots tenim transport públic; transportem els alumnes d'educació especial perquè són els alumnes que no poden utilitzar un transport públic. I dos, el que hem de garantir –i jo crec sincerament que en això vostès i nosaltres hi podem coincidir– és que aquelles persones que no tenen recursos econòmics puguin accedir a un transport. I això és el que continuarem garantint, perquè a Catalunya no hi ha cap alumne que per raó de la seva condició econòmica no pugui accedir a anar a l'escola, i això crec que és el que hem de continuar garantint.

En segon lloc, vostè ha fet referència a l'acord marc, i, com que tot queda escrit, aquí sí que m'agradaria dir algunes coses, perquè una mica ho conec. Primer de tot, no hi havia cap barrera d'entrada a cap empresa. Justament el que es demanava és: «Vostè, com a empresa, quants menús pot garantir? Trenta? Doncs, li demanarem que els pugui garantir, els trenta.» Evidentment, si no en pot servir dos-cents, no n'ha de garantir per a dos-cents. Per tant, el que es demanava en aquell acord marc a cada empresa és: «Escolti'm, vostè, petita, mitjana, "micro", autònom o gran empresa, quants menús pot oferir? Deu?, vint?, cinquanta?, cent cinquanta?, dos-cents?, vuit-cents?» Doncs, li demanàvem,

evidentment, com també vostè deia, seguretat en funció d'aquestes possibilitats. I un autònom podia optar a un menjador, a dos o a cinc, als que volgués; en cap cas hi havia cap barrera d'entrada.

També, com vostè deia, garantia la qualitat per sobre del preu, perquè el que més pesava, justament, era la qualitat i no el preu.

I, després, un dels aspectes pels quals vam tenir un recurs és que l'acord marc preveia que poguéssim donar més punts a entitats socials, perquè entenem que Catalunya té un teixit important d'entitats socials, de centres especials de treball, que treballen garantint l'accés a les oportunitats laborals a determinats col·lectius. Doncs, aquest va ser un punt que s'hi va recórrer, quan entenc que vostès i nosaltres en això també estaríem absolutament d'acord.

El preu màxim: pel que fa al preu màxim, que vostè parlava de preu recomanat, si fem un preu recomanat, vol dir que no hi ha preu màxim? Si no hi ha preu màxim, vol dir que llavors qualsevol centre, qualsevol AMPA que ho gestioni, qualsevol consell comarcal hi pot posar el preu que vulgui? Jo crec que, en això, no hi estem d'acord, perquè si cadascú pot posar el preu que vulgui, voldrà dir que hi hauran alumnes que no hi podran accedir en les mateixes condicions. Per tant, entenem que hi ha d'haver un preu màxim garantit.

Vostè ens preguntava: «I han garantit aquest preu màxim?» Sí: fa anys que a Catalunya el preu de menjador es manté en els sis euros amb vint. Vostè sap que contra això també ens han recorregut; ens hi han recorregut i ens han dit que això és massa barat. I nosaltres garantim que amb aquest preu de menjador, que si el posem en el context ja veu que és dels més elevats, podem garantir un bon servei, com s'està garantint.

I només per acabar, respecte a aquest decret que ens demanava. Miri, nosaltres el que prioritzarem o intentarem prioritzar és el màxim consens, perquè aquí hi ha molta diversitat, perquè aquí hi ha molts interessos i perquè el que volem és arribar al màxim consens. Evidentment que hi haurà algun moment que haurem de prendre una decisió, si aquest màxim consens no és possible.

Entenem que el màxim consens tampoc és que tothom hi estigui d'acord, però sí que intentarem que el màxim nombre d'agents interessats hi estiguin d'acord. I en què el basarem? Primer, quant al menjador, en decidir qui pot gestionar i en quines condicions; que ho gestioni qui ho gestioni, sempre hi hagi una participació de les famílies; que si és un servei públic, el que s'ha de fer és regular-ho per la normativa de contractació pública, perquè tot això que ens demanava vostè, de seguretat, de qualitat, es garanteix amb una normativa que garanteixi la contractació pública; que es tingui en compte la territorialitat i les diferències entre els diferents municipis, i, sobretot, també, que miri pel bé de tots, perquè tingui en compte que hi ha diferències i que, per tant, hem de garantir la igualtat d'oportunitats.

I, pel que fa al transport, al nostre entendre s'ha de tenir en compte, primer, la distància al centre; després, la compatibilitat amb el transport regular, ja sigui interurbà, ja sigui municipal, perquè, si no, vol dir posar recursos públics o repetir recursos públics, i que sigui en funció d'ajut. En els dos casos, en menjador i en transport, som del parer que s'ha de tenir en compte el criteri de renda, i en el transport, no només la distància, sinó també la renda.

Creguem que creiem que podrem arribar a un bon acord, i que és el que estem treballant, perquè la relació que mantenim amb els ajuntaments i amb les entitats ens fan ser optimistes respecte a aquest consens a què podrem arribar. Seguirem, en tot cas, atents a les seves peticions, perquè, o a través de la federació o a través dels ajuntaments o dels consells comarcals que hi participin, puguem tenir en compte les seves recomanacions...

La presidenta

Consellera, ha exhaurit el temps.

La consellera d'Ensenyament

...i, si no, ho farem des d'aquí.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre els resultats escolars

300-00166/11

El desè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre els resultats escolars, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Sonia Sierra.

Sonia Sierra Infante

Moltes gràcies, senyora presidenta. Bon dia, diputades, diputats. Honorable consellera, vostès repeteixen sovint el mantra que l'escola catalana és un model d'èxit, tot i que hi ha moltes dades que demostren que això no és així. El fet que l'escola catalana en general no sigui un model d'èxit no vol dir que no tinguem exemples concrets d'èxit, com per exemple el de l'Escola Joaquim Ruyra, que, com vostè sap perfectament, perquè era allà, la setmana passada va rebre un més que merescut premi.

És cert que no tot funciona malament; de fet, darrerament ha baixat el fracàs escolar i això és una bona notícia. Però el factor socioeconòmic encara té un pes molt alt als resultats escolars i les desigualtats socials incideixen més en qui es deixa enrere, però el Govern no fa re perquè la seva única obsessió, i ho diuen manifestament, és tornar a repetir el 9-N.

Segons un informe de Save the Children, hi ha una bretxa de rendiment escolar segons l'origen de l'alumnat, i, per exemple, l'alumne nadiu té una puntuació mitjana 1,2 vegades superior a l'alumne d'origen estranger; aquesta diferència és la més alta de tot Espanya i de la Unió Europea. I també som la comunitat autònoma on els alumnes d'origen estranger se senten menys integrats.

Afortunadament, no hi ha cap determinisme perquè els alumnes d'origen estranger o d'origen humil treguin pitjors resultats, ni tampoc pel fet d'anar a una escola pública o anar a una escola privada, com va dir vostè a RAC1. Això ho sabem pels resultats d'altres països, però també de comunitats autònomes espanyoles com ara Navarra: Navarra té una població immigrant molt semblant a la de Catalunya, un 28 per cent d'africans i un 26, gairebé 27 per cent, d'americans, i malgrat això Navarra és la tercera comunitat autònoma en resultats a PISA i nosaltres som la setena.

I també tenim exemples a casa nostra, com el que acabo d'anomenar, el cas de la Joaquim Ruyra. Per qui no la conegui, la Joaquim Ruyra és una escola al barri de la Florida, de l'Hospitalet de Llobregat, on gairebé el 90 per cent dels alumnes són immigrants, i a més tenen matrícula viva tot l'any. Malgrat això, els seus resultats a les competències bàsiques estan molt per sobre de la mitjana de Catalunya, al nivell de les escoles més cares de Catalunya. Un centre en un entorn desafavorit, amb alumnat immigrant, matrícula viva i els mateixos recursos, absolutament els mateixos recursos que qualsevol centre ordinari, treu uns resultats molt per sobre de la mitjana, i per això en diuen «l'escola miracle».

Però com que jo no crec gaire en això dels miracles, vaig anar a veure com funcionava, i vaig tenir la sort, vaig tenir el privilegi de poder passar tot un matí com a voluntària a una de les seves aules per poder veure com funciona. I, efectivament, no hi ha cap miracle: el que hi ha són professors ben formats que creuen en la seva feina i que confien que els seus alumnes poden arribar tan lluny com es proposin, i el que tenim són alumnes que se senten estimats i integrats. El que no fa la Generalitat, segons els resultats de PISA, és el que fa aquest centre sense cap mena de recurs especial per part del seu departament.

I, malauradament, no són només els alumnes immigrants els que treuen pitjors resultats de tot Espanya, el mateix passa amb els castellanoparlants, que treuen pitjors resultats a PISA que els catalanoparlants a tots els nivells socioeconòmics, i els resultats són especialment esfereïdors en el nivell més baix d'assoliment. I com passava també amb els immigrants, se senten menys integrats a l'escola que la resta de mitjana espanyola.

Nosaltres creiem en el potencial dels nostres alumnes i volem arribar als nivells d'excel·lència, per exemple, de Castella i Lleó. Segons els resultats de PISA 2015, Castella i Lleó supera totes les mitjanes d'excel·lència, però també, i aquesta dada és molt important, d'equitat. Castella i Lleó té el nivell dels països asiàtics i té una proporció d'alumne excel·lent superior a la mitjana de la Unió Europea i de l'OCDE. Però el que encara és més important: no deixa alumnes enrere. Ja sé que em dirà que la composi-

ció de Castella i Lleó és molt diferent de la de Catalunya, i és cert, té tota la raó, però l'exemple de la Joaquim Ruyra que abans explicava ens demostra que el fet de ser immigrant o de classe humil no són impediments per a l'excel·lència.

Un altre exemple seria la Comunitat de Madrid. Madrid té també un 15 per cent d'immigrants, però el que no té Madrid són barracons, i nosaltres en tenim més de mil. I el que sí que té Madrid és l'anglès com a llengua vehicular i molts millors resultats que Catalunya a PISA: en el cas de la lectura, són vint punts més que Catalunya, i en el cas de ciència, dotze. I Madrid té un altre resultat molt positiu, que és la comunitat autònoma on els resultats més baixos i més alts tenen menys diferència, és a dir, és un sistema molt més equitatiu que el nostre.

Què pensa fer per revertir la situació, senyora consellera? Què pensa fer perquè tinguem uns resultats d'excel·lència, com per exemple Castella i Lleó, o Madrid o Navarra? O tornarà a dir que és que a Madrid tenen més escoles privades i més alumnes d'origen sud-americà? Li cito textualment les seves paraules, que va dir el 7 de desembre a RAC1: «La composició social de Madrid no té res a veure amb la de Catalunya. El capital cultural i familiar no el tenen altres comunitats autònomes. El percentatge d'escoles privades a Madrid és més elevat que en altres comunitats autònomes. I sí, és cert que Madrid té immigració, però un alt percentatge és de països de Sud-amèrica, per tant, mateixa llengua i mateixa cultura.» Fi de la cita.

Doncs, bé, ja que vostè parla dels alumnes d'origen sud-americà, un altre fet diferencial català: els alumnes catalans que venen de països sud-americans se senten encara menys integrats... Ho recordo, eh?: tots els d'origen immigrant se senten menys integrats que la mitjana espanyola. Doncs, bé, els que venen de països sud-americans se senten encara menys integrats que els que tenen llengües estrangeres. Això no passa a cap altra comunitat autònoma d'Espanya. Per què passa aquí, senyora consellera?

Però les dades que he donat fins ara no són les úniques que ens alerten de la manca d'equitat i d'igualtat d'oportunitats de l'escola catalana. A la ciutat de Barcelona, per exemple, un alumne de Ciutat Vella té vuit vegades més risc de fracàs escolar que un de Sarrià; ho repeteixo: vuit cops. Això és un model d'èxit? Per vostès potser sí, per nosaltres no. L'escola catalana garanteix la cohesió social? Per vostè potser sí, per nosaltres i per la resta del món no, perquè en educació, quan es parla de cohesió social, del que es parla és d'equitat i d'igualtat d'oportunitats. Si un alumne de Ciutat Vella té vuit vegades més possibilitats de fracàs escolar que un de Sarrià, això vol dir que no tenim ni equitat ni igualtat d'oportunitats, és a dir, no tenim cohesió social en l'educació.

Aquestes dades de Barcelona estan directament relacionades amb la renda *per capita* d'aquests districtes. I això què vol dir? Doncs, que a Catalunya la situació socioeconòmica de les famílies determina en gran mesura l'èxit o el fracàs escolar dels alumnes. Tenim, doncs, un sistema que no garanteix ni l'equitat ni la igualtat d'oportunitats, és a dir, no garanteix la cohesió social. A Catalunya l'educació no esdevé ascensor social, sinó que perpetua les situacions de pobresa i desigualtat. Ho torno a repetir, eh?: vuit cops més de possibilitats de fracàs escolar entre un districte i un altre. I el pitjor de tot és que aquestes dades estan cronificades en el temps i no fan re per canviar la situació.

Aquestes dades estan també directament relacionades amb l'escolarització de zero a tres anys: mentre que a Ciutat Vella només el 26,7 per cent dels alumnes van a l'escola bressol, a Sarrià arriben al 58 per cent. Nosaltres vam presentar una moció per solucionar aquest problema, es va aprovar amb el vot en contra del seu partit, però no fan absolutament re, i als pressupostos van destinar zero euros a escoles bressol.

I aquesta manca d'equitat i d'igualtat d'oportunitats no es dona només a la ciutat de Barcelona, sinó a tot Catalunya, i en tenim diferents exemples a ciutats molt poblades com Terrassa, Sabadell, Cerdanyola, Badalona, Tarragona, Lleida i Girona. I no ho dic jo, ho diu el Síndic de Greuges, que ja va alertar, a més, de la segregació entre l'escola pública i la concertada, però també dins de l'escola pública, cosa que dona lloc a una triple xarxa dins d'un sistema suposadament públic i gratuït, perquè hi ha centres amb diners públics que demanen quotes per diferents activitats als alumnes. Tenim també el tema del transport, que ja n'ha parlat a bastament la senyora Niubó, i és un altre dels impediments perquè l'escola sigui totalment gratuïta.

És evident que el seu Govern no pensa en tots els catalans, i per això tenim xifres tan altes de fracàs escolar en sectors molt concrets de la societat. Nosaltres sí que volem

treballar per a tots els catalans, i davant la inacció del seu Govern presentarem una moició per afavorir la igualtat d'oportunitats, perquè volem que tots els alumnes, vinguin d'on vinguin, puguin arribar tan lluny com es proposin.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Sierra. Respon la senyora Meritxell Ruiz, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., senyora Sierra, si el que vol és treballar perquè el sistema educatiu garanteixi igualtat d'oportunitats a Catalunya a tothom, el que hauria de fer és mirar-se les dades amb menys ideologia i amb més profunditat.

Però, escolti'm, que a Catalunya el sistema educatiu català millora és una constatació, no és una opinió; és una evidència i és una realitat. I crec que no ens ha de saber greu reconèixer-ho, en primer lloc, per la feina dels docents; però, en segon lloc, perquè tenim un sistema educatiu que funciona, i, en tercer lloc, perquè les polítiques educatives dels darrers deu anys, i aquí hi incloc governs de diferents colors, estan funcionant i han funcionat, perquè les dades –les internes, les externes, les avaluacions– indiquen el que indiquen, i és bo combinar-les, analitzar-les per poder expressar una opinió.

Vostè ha parlat de fracàs escolar. Miri, li dono les dades de graduats d'ESO. El curs 2005-2006, sap quin percentatge d'alumnes es graduaven? El 78 per cent. Aquest sistema que diu que no garanteix la igualtat d'oportunitats, i que no funciona i tot això, sap, el curs 14-15, del 78 per cent a on va passar? Al 87,7. Això són alumnes de quart d'ESO que no es graduaven i que ara es graduen. I justament on ha millorat més és en aquest sector socioeconòmic amb més dificultats.

Mirem la taxa d'adonament als quinze anys. Sap l'any 2006-2007 quants alumnes de quinze anys estaven al curs que els pertocava per edat? El 68 per cent. Sap a quant està el curs 15-16? Al 77 per cent. Les dades de repetició: curs 14-15, només el 5,8 per cent dels alumnes a Catalunya repeteix; és la taxa de repetició més baixa de tot l'Estat espanyol.

Mirem l'abandonament escolar prematur, aquell percentatge de la població de divuit a vint-i-quatre anys que no té cap titulació de secundària postobligatòria, i que això sí que és realment un fre a l'ascensor social. No volem només que els nostres alumnes acabin l'ESO, sinó que volem que els nostres alumnes continuïn estudiant, i justament que continuïn estudiant aquells que no hi continuaven, perquè els alumnes amb més capacitats continuen, però els que no en tenien no continuaven. Doncs, miri, Catalunya ha fet un salt espectacular en abandonament escolar prematur: hem passat del 32,9 per cent que teníem el 2008 –32,9 per cent, gairebé el 33 per cent– d'alumnes que no continuaven estudiant després d'acabar l'ESO, a un 17,8 el primer trimestre del 2017.

Això és la gran feina que han fet els nostres centres, però que ha fet el sistema educatiu per garantir justament el que vostè demanava, i que hi coincidim, que és que l'educació sigui factor de cohesió i d'ascensor social. Perquè, miri, en aquest país, i això no ens ha de saber greu reconèixer-ho, malgrat la gran crisi econòmica, és cert que les diferències econòmiques han crescut i molt, però al revés ho han fet les educatives.

Les diferències educatives existeixen, és cert, l'hi reconec, però també hem de ser capaços de mirar l'evolució que hem tingut. Si un parteix d'un 33 per cent d'abandonament escolar i arriba al 17,8 per cent, és que ha fet un gran esforç com a sistema; un sistema que deixava que més d'un 22 per cent fracassés i que en aquest moment ja té el 88 per cent d'alumnes que continuen i, per tant, que aproven l'ESO, que es gradua en ESO i no fracassen, és que ha fet un gran esforç, i l'ha fet justament en aquests entorns, que és més complicat. Vostè posava un centre com a exemple, n'hi ha molts, de centres a Catalunya, que garanteixen la cohesió i l'ascensor social.

Per tant, mirem les dades i, com a mínim, reconeguem el camí que hem fet. Que hem de millorar? Ja hi estic d'acord. Que hem d'intentar que això arribi a tot arreu? Ja hi estic d'acord. Però el que no és just és que diguem que empitjora el model, quan el que està fent el sistema educatiu català és millorar, per tant, n'hem de veure l'evolució,

no comencem de zero cada any, els alumnes fa molts anys que els tenim dins del sistema. Cada any anem millorant i volem seguir millorant.

Però no només tenim aquestes xifres, en tenim més: la població de vint a vint-i-quatre anys amb estudis postobligatoris: el 2008 era del 59,5; el 2016, el 73,8 –hem passat del 59,5 al 73,8. Quin és el percentatge de població entre trenta i trenta-quatre anys amb estudis superiors? Doncs, hem passat del 38,7 el 2006 al 43,1 el 2016.

Però també tenim dades internes que demostren que hem millorat en resultats i en equitat. Fins ara li he dit dades externes; dades internes: l'avaluació de competències bàsiques, allò que vostès diuen que no hi creuen, però que dona... (*Veus de fons.*) A alguna compareixença vostè m'ha dit que aquestes avaluacions d'ESO les posa en qüestió, de competències bàsiques. Si no és així, me n'alegro, però li asseguro que jo crec..., vaig entendre això en la darrera compareixença.

Escolti'm, en les proves de competències bàsiques, a les darreres fetes, en català, castellà, anglès i matemàtiques a primària ja estem per sobre del 70, que és aquell nivell a assolir: 74,5, català; 74,1, castellà; 73,7, anglès; 77,9, matemàtiques. Però en educació secundària també, per primera vegada, hem superat aquest nivell del 70 en anglès, l'hem superat, amb 76,9, en llengua catalana; 76,5, la castellana, i, per primera vegada, 68,1 –era la primera vegada que es feia– en la competència científica. Per tant, és cert –és cert– que tant els resultats..., però sobretot l'equitat, milloren.

I exactament el mateix, si mirem PISA. Miri, a PISA, nosaltres sempre hi fem un cas relatiu, perquè PISA ni el fan tots els alumnes ni el fan cada any tots els alumnes ni tots els centres; per tant, PISA el que ens dona és una orientació sobre com va el sistema educatiu català. I és cert que amb PISA no ens situem dalt de tot –és cert–, però sap en què ens situem, dels països amb..., a dalt de tot? En equitat. Si agafa el dossier de premsa que va fer servir el consell superior d'avaluació, veurà que no estem dalt de tot quant a puntuació... Per cert, estem per sobre de la mitjana d'Espanya, de la mitjana de l'OCDE, de la mitjana de la Unió Europea. Malgrat estar per sobre, no ens situem dalt de tot en resultats, però sí que ens situem entre els més ben posicionats en equitat, i això ens fa sentir, doncs, la veritat és que molt i molt satisfets, per seguir-hi treballant, evidentment: volem seguir, que això arribi a tot arreu.

I què hem fet? Vostè preguntava: «Escolti'm, i què fan?» A part de parlar del procés, jo li asseguro que parlo molt d'educació, bàsicament només parlo d'educació. I què hem fet? Doncs, miri, en aquests pressupostos, que no ens hi van voler donar suport, el que vam fer és prioritzar justament els centres amb més necessitats, donar més recursos als qui més necessiten, perquè els estudis assenyalen que hem de tractar diferent aquell que és diferent i que té més necessitats.

I com ho hem fet? Doncs, miri, fent dotacions específiques i extraordinàries a centres d'alta complexitat, no només en docents, sinó també en dotacions de suport com poden ser tècnics d'educació infantil o tècnics d'integració social. Però també hem abaixat les ràtios en aquests centres. Saben que l'acord a què vam arribar en aquests pressupostos era ràtio 22 en els centres de màxima complexitat i ràtio 27 en els centres, a ESO, de màxima complexitat. També hem incrementat les unitats de suport a l'educació especial. També hem establert, per primera vegada, els itineraris de formació específica, aquella formació professional adaptada als alumnes amb discapacitat lleu i moderada. Però també hem incrementat altres recursos específics: els EAP, els CREDA, els Credtic, beques de menjador, etcètera. Per tant, estem treballant per donar..., i per millorar l'equitat del sistema.

Vostè ha fet referència a les diferències segons l'origen socioeconòmic, fins i tot hi posava la llengua. Miri, PISA el que sí que indica en tots els seus informes és que no es pot desvincular la llengua de la situació sociocultural de la família. Per tant, estaria bé, en aquestes avaluacions que fem, tenir en compte que la llengua té a veure..., la llengua no es pot aïllar de la situació sociocultural de la família.

I vol que li digui una bona notícia d'equitat? Si mirem les diferents comunitats autònomes i mirem la mitjana espanyola, el quartil 25, és a dir, el 25 per cent d'alumnes que van fer PISA que es troben en situacions més complicades estan per sobre de la mitjana espanyola. Mitjana espanyola, el quartil 25 es situa en 420 en els alumnes d'origen immigrant; a Catalunya, en 440. Per tant, el nostre sistema el que garanteix és cohesió, és ascensor i és igualtat d'oportunitats.

Que hi hem de seguir treballant? És cert. Però, escolti'm, sincerament, agafem les dades, mirem-les amb tot el rigor possible i reconeixem d'una vegada que el nostre sistema educatiu millora. Millora i ha de seguir millorant, però el que no pot ser és que amb totes aquestes dades, i disculpi'm perquè avui han sigut moltes, ens puguin dir que el nostre sistema educatiu no garanteix ni la qualitat ni l'equitat, quan totes les dades demostren el contrari.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, consellera. Té la paraula la senyora Sierra.

Sonia Sierra Infante

Gràcies, senyora presidenta. Consellera, jo tinc la sensació que vostè m'escolta, però passa tot el que jo dic pel sedàs dels seus prejudicis. Jo he començat dient que hi ha una millora i que això és una bona notícia, i jo el que he fet és donar dades objectives a partir de PISA i d'un informe que va fer l'Ajuntament de Barcelona. Si a un districte hi ha vuit cops més possibilitats de fracàs escolar que en un altre, vol dir que aquí no tenim una..., no es pot parlar de que es garanteixi la igualtat d'oportunitats, vuit cops és molt.

A més, hi va haver un curs que cap alumne de l'escola pública de Ciutat Vella va anar a la universitat, aquesta és una altra dada terrible. Després –això és PISA, eh?, tot és PISA–, pitjors resultats en sentiments de rebuig, tant en els immigrants com en els castellanoparlants. Vostè m'ha donat unes dades, però no ha comentat les meves. Hi insisteixo, són dades objectives de PISA, i si cap de les dades que jo he donat és falsa, em diu quina dada té vostè i les mirem.

Després ha parlat del tema de la llengua, que és una cosa que pregunta PISA. En el cas dels castellanoparlants, treuen pitjors resultats que els catalanoparlants: el doble, eh?, estem parlant del doble de fracàs escolar entre castellanoparlants i catalanoparlants, en tots els nivells socioeconòmics; si això passa a tots els nivells socioeconòmics, vol dir que passa alguna cosa més.

I, d'altra banda, si vostè diu, perquè és el que diu PISA, que no es pot deslligar la llengua de la situació socioeconòmica, el que diu és que vostè dona per fet que aquesta situació socioeconòmica s'ha de perpetuar i ens hem de resignar amb pitjors resultats. Vostès s'hi resignen perquè, jo ho he dit abans, no tenen il·lusió, no tenen força per transformar l'ensenyament; nosaltres sí, nosaltres sí que estem disposats a que aquests resultats canviïn i tots els alumnes tinguin les mateixes oportunitats independentment del seu origen.

Vostès es conformen amb els resultats de PISA, hi insisteixo, perquè no tenen ganes ni força per canviar la situació; nosaltres no, nosaltres volem els nivells d'excel·lència de Castella i Lleó, de Madrid i de Navarra. I nosaltres evidentment que ens alegrem dels resultats positius, si és el primer que he dit en la meva intervenció, però ens volem emmirallar en els models d'èxit, ja siguin d'aquí, de Catalunya, com l'Escola Joaquim Ruyra, com els bons resultats a PISA d'altres comunitats autònomes.

Però és que, a més, nosaltres no ens quedem en el diagnòstic i la crítica: nosaltres reconeixem el que es fa bé, sigui a Catalunya, sigui a Castella i Lleó, sigui a La Rioja, i fem a partir d'aquí les nostres propostes. Si volem millorar l'ensenyament a Catalunya, el primer que hem de fer és donar a tothom les mateixes oportunitats. I això vol dir, per exemple, que els llibres de text han de ser gratuïts. I no ho diem nosaltres, ho diu un informe de Save the Children que es diu *Necessita millorar*: sembla que els de Save the Children són tan ideològics com jo i es miren les dades, també, amb ideologia, però és que han decidit que el sistema educatiu català necessita millorar, perquè és que no poder comprar els llibres de text, i hi ha alumnes que no poden i van a l'escola sense llibres de text, pot ser l'inici d'una bretxa.

També s'han d'analitzar bé els resultats de les avaluacions diagnòstiques, aquestes que segons vostè jo he dit que no serveixen per a re –quan vegi la meva moció s'adonà que això no té gaire sentit, el que diu, però bé–, i s'han d'analitzar per poder donar solucions allà on els resultats són més baixos, i s'ha de fer un acompanyament des que es detecten els primers problemes per no deixar ningú enrere.

També s'ha de fer un pla perquè l'educació de zero a tres anys pugui arribar a tothom. I nosaltres en vam fer la proposta, es va aprovar al Parlament amb el vot en contra

del seu partit, i el resultat és que han destinat zero euros a educació de zero de tres anys. Com volen que donem suport a aquests pressupostos amb zero euros destinats a educació infantil?

També hem d'acabar amb la xacra dels barracons. Vostè diu que «estem millorant, estem millorant». Depèn del tema: en barracons, cada any del seu mandat tenim més barracons que l'any anterior. També vam presentar una proposta en aquest sentit, també es va aprovar i no han fet absolutament re.

També s'han de reduir les ràtios d'alumnes i dotar els centres escolars de més professorat docent i també auxiliar. S'ha de garantir el trilingüisme, com fan les escoles privades. I nosaltres defensem i confiem en la bona tasca del professorat, com demostra l'èxit, per exemple, del Joaquim Ruyra: allà on no arriba el seu departament tenim iniciatives com aquestes que demostren que tots els alumnes poden arribar tan lluny com vulguin, vinguin d'on vinguin i tinguin la llengua que tinguin, però per poder arribar-hi necessiten les eines adequades.

Ho repeteixo: és molt evident que el seu Govern no té ni la il·lusió ni la força per millorar l'ensenyament. Nosaltres sí que tenim aquesta il·lusió i aquesta força, i per això presentarem una moció amb mesures per acabar amb la manca d'igualtat i d'equitat de l'escola catalana.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Sierra. Té la paraula la consellera.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, «el sistema millora però és un desastre», ens ha dit a la primera intervenció. «Oh, ja reconeixem que millora, però és un desastre.» I no és un desastre, he donat totes les dades que evidencien que no és un desastre.

Miri, hi insisteixo: vostè només parla de PISA, PISA –PISA, PISA, PISA. PISA ni el fan tots els centres, ni el fan tots els alumnes ni cada any el fan els mateixos centres. Per tant, jo li parlo de prova de competències bàsiques. PISA no arriba a dos mil alumnes, que el fan; les competències bàsiques cada any són 140.000 alumnes. Per tant, entenc que ens donen molta més informació les proves de competències bàsiques que PISA.

Però, escolti'm, no pateixo, li parlo de PISA. PISA: el resultat dels alumnes catalans, per primera vegada –per primera vegada–, per sobre de la mitjana de l'OCDE, de la Unió Europea i de l'Estat espanyol –per sobre, la primera vegada, de tots. I, escolti'm, li he agafat el dossier. Em sap greu, eh?, ara ja porto gràfics. (*La consellera mostra a la cambra un full en què es reproduïxen diverses gràfiques.*) L'evolució de PISA en tots aquests anys: el sistema és un desastre però a PISA pugem resultats. És la comunitat autònoma... Vostè diu: «Escolti'm, per què no miren altres comunitats autònomes?» Potser que les altres comunitats ens mirin a nosaltres. Això és la millora que ha fet Catalunya en competència científica; miri, Catalunya, aquest d'aquí, la que més ha millorat.

Vostè ens diu: «Escolti'm, per què no miren altres comunitats?» Quina? Castella i Lleó, que s'ha quedat igual? Mirem Extremadura, que ha baixat nou punts? Mirem Andalusia, que n'ha baixat tretze? Mirem Astúries, que n'ha baixat setze? Mirem el País Basc, que n'ha baixat vint-i-tres? Escolti'm, clar que mirem altres comunitats autònomes, però aquí, per exemple, estaria bé també que les altres comunitats ens miressin a nosaltres.

No l'hi he portat per països, però per països, juntament amb Portugal, som els que més hem crescut de tota la Unió Europea. Per tant, vol dir que el sistema millora i ho fa bé.

I un tema que a mi em preocupa: el tema de l'equitat. Miri, li he portat resultats. (*La consellera mostra un full a la cambra en què es reproduïx una gràfica.*) Aquests d'aquí som nosaltres. És cert, no estem entre els millors; jo tampoc vull assemblar-me a altres models com Singapur i companyia. No estem dels millors però estem bé: d'aquí, de tots aquests països, estem aquí dalt. Però miri on estem en equitat: en equitat estem molt més amunt. Percentatge d'alumnes amb nivell baix a Catalunya, el 16 per cent; mirem França: 22 per cent; Itàlia, 23 per cent; Luxemburg, 26 per cent, i no tiro avall: hi ha països que tenen el 38 i el 40 per cent. Per tant, estem dels més alts en equitat.

I, escolti'm, no és un centre, són molts, a Catalunya. Jo agrairia que parléssim de tots els centres a Catalunya que tenen grans resultats en totes les proves, no només un, tots, i evidentment amb el suport de la Generalitat. Li he dit què estem fent: estem dotant de més recursos els centres que tenen més complexitat, justament per garantir l'equitat, que és el que estem garantint. Que hem de millorar? Clar, m'agradaria que, en comptes del 16, tinguéssim..., doncs, miri, sap a quant la té, Finlàndia? A l'11 per cent. Tampoc estem tan lluny: 11 per cent, Finlàndia; 16 per cent, Catalunya, en aquestes proves. Volem ser Finlàndia en això? I tant, i serem dels primers, però és que estem a dalt de tot en termes d'equitat, no estem a baix de tot, per tant, deixem de parlar que el nostre sistema no és equitatiu.

Vostè parlava de sentit de pertinença i només ha parlat del sentit de pertinença dels alumns immigrants. Però, escolti'm, als alumns nadius també el sentit de pertinença és molt baixet a Catalunya. Però sap què li dic? És que Espanya, en això sí, està a dalt de tot en sentit de pertinença, miri. (*La consellera mostra un full a la cambra en què es reproduceix una gràfica.*) Ara l'hi posava al revés. (*Pausa.*) Espanya està a dalt de tot en sentit de pertinença –no en resultats, en sentit de pertinença sí–, i Catalunya està a l'alçada de molts altres països com poden ser Finlàndia, Suècia, Bèlgica o França, o fins i tot superior al Canadà.

Però, escolti'm, el sentit de pertinença també cal posar-lo al seu lloc. Sap què pregunten? PISA són resultats, és un examen, fan una avaluació. El sentit de pertinença és molt subjectiu; pregunten, per exemple: «Vostè fa amics fàcilment a l'escola? Vostè es sent bé?» Bé, «vostè» no, que parlen amb alumnes. «Et sembla que als altres estudiants els caus bé?» Clar que és un indicador important, però hem de tenir en compte que es basa en una enquesta feta als estudiants. I, escolti'm, evidentment que segurament haurem de treballar, però sàpiga que Catalunya es situa en els mateixos nivells que altres països europeus que vostè considera de referència.

Per tant, escolti'm, jo li agraeixo que vulgui treballar per millorar el sistema educatiu. Però llavors, si realment vol treballar per millorar el sistema educatiu, doni suport a les polítiques que estem fent, com és donar més suport als centres que més ho necessiten, donar autonomia als centres. Si a Catalunya hi ha centres com el que ha dit vostè –i l'hi repeteixo: n'hi ha molts altres que tenen bons resultats en equitat i en excel·lència–, és justament perquè el sistema educatiu els ho permet, i és bo, i els dona suport, i treballa per l'autonomia de centres i treballa per equips directius responsables del projecte de centres. Això és el que hem de fer i no intentar agafar només dades que ens convenen i no pensar en les dades que ens afavoreixen.

I, miri, ha posat la Comunitat de Madrid..., ha posat unes declaracions meves que vaig dir, és veritat. Agafi l'article de la Milagros Pérez Oliva, que no és gaire sospitosa de ser favorable a aquest Govern, i diu exactament el mateix, perquè no podem tractar tota la immigració com si fos igual: no té res a veure una persona que ve d'un país que comparteix la mateixa llengua, la mateixa cultura, i vostè ha estat mestra, que una persona que ha de canviar de llengua, ha de canviar de grafia i ha de canviar de cultura. Però sap què garanteix el nostre sistema i les proves...?

La presidenta

Consellera, ha exhaurit el temps.

La consellera d'Ensenyament

Permeti'm, presidenta, només acabar amb això. Sap què demostren les nostres proves? Que en els immigrants que comencen el nostre sistema educatiu a P3, les diferències quant a èxit educatiu no difereixen dels que han nascut aquí. Això vol dir que com més anys passen els nostres alumnes en el nostre sistema educatiu...

La presidenta

Consellera, em sap greu, però és que ha exhaurit molt el temps.

La consellera d'Ensenyament

...més èxit escolar tenen.

La presidenta

Hauria d'acabar.

La consellera d'Ensenyament

No, ja he acabat.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

L'onzè punt de l'ordre del dia és: interpellació al Govern sobre una universitat per a tothom i sense precarietat, presentada pel Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Interpel·lació al Govern sobre una universitat per a tothom i sense precarietat

300-00165/11

Per a exposar-la, té la paraula el senyor Joan Giner.

Joan Giner Miguélez

Bé; bon dia, presidenta. Diputats, diputades, els que sou a la cambra, conseller..., doncs, ha quedat un bon matí per parlar d'universitats, la veritat. I tornem a ser aquí, aquest any potser estem insistents en el tema, i és que bàsicament tenim la voluntat de voler posar la universitat a l'agenda política. I encarem unes setmanes que potser són una mica mogudes: hi ha un rumor que surt de les universitats, que és una bona notícia: és un rumor de moviment. El moviment és motor de canvi o preludi d'aquest, i el que veiem per primer cop aquest any és com aquest motor ha sortit al carrer i representa un anhel de llibertat, i no hi ha major anhel de llibertat que qui viu lluitant transformant la realitat que el rodeja.

Passaré a enumerar els successos que han passat aquesta setmana, que n'han passat diversos, aquestes dues setmanes, i potser des de la conselleria tenen el despatx col·locat massa amunt i no veuen el que passa al carrer, perquè han passat successos davant la passivitat, l'omissió i el silenci d'aquesta conselleria. Llavors, passaré a explicar-los-hi, per veure si realment és que no hi ha sensibilitat amb el tema o és que no li ha arribat el rum-rum que corre pels carrers.

Doncs, bé, senzill i concret, durant aquesta setmana els estudiants han tornat a sortir al carrer; dic «han tornat» perquè no és el primer moment. Han sortit al carrer, han convocat vagues, han fet manifestacions; vagues amb cert èxit, realment, i han fet manifestacions pels carrers de Barcelona. I hi ha una cosa que em sorprèn, i no parlem del que va passar la nit de l'11 de maig, però hi ha una cosa que em sorprèn, que és que resulta que la reivindicació que portaven els estudiants aquest any, potser l'havien decidit per assemblea?, potser era una reivindicació que havien fet en un «passacampus» a l'Autònoma per veure si la gent...? No, resulta que la reivindicació que portaven aquest any allà, a la pancarta, escrita, s'havia aprovat pel Parlament de Catalunya feia un any; eh!, dos cops, s'havia aprovat pel Parlament de Catalunya.

Llavors el que veiem són uns estudiants que reclamen realment una cosa tan senzilla que es reclama aquí cada dia, i sobretot de part del Govern, que és la sobirania del Parlament de Catalunya. I el que veiem és que aquesta demanda de sentit comú és resposta com? Doncs, com va passar: amb silenci, amb ommissió, amb passivitat, però també amb cops, empentes, violència i repressió. Creu que aquesta és la manera de dialogar amb la comunitat universitària?

És sorprenent, realment és sorprenent perquè al final governar és una responsabilitat i, com deia Evo Morales, «en la política es muy importante no robar, no mentir y no ser flojos». I això de *robar y mentir*, no ho sé, senyor conseller, però això de *ser flojos*... Perquè si realment volem que la universitat estigui a l'agenda d'aquest país, si realment volem donar prioritat a la universitat, no s'han de fer cops ni empentes a qui reclama una cosa tan senzilla com la sobirania d'aquest Parlament, sinó que hauria d'estar vostè a la manifestació amb els estudiants reclamant que aquest Govern, d'una vegada per totes, posés els recursos i la prioritat que la universitat mereix.

Potser alguns creiem amb una ferma creença que les institucions haurien de ser la punta de llança de les reivindicacions socials. Potser alguns creuen que les institucions només han de representar uns quants –uns quants–, molt pocs, o uns interessos determinats; en això no comptin amb nosaltres.

Però no acaba aquí, senyor conseller, perquè parlant amb els representants dels estudiants, amb els estudiants del Ceucat, que són dels òrgans de representació, de cop hem vist que la Secretaria d'Universitats va dient als socis –a nosaltres no, perquè encara no ens ha dit res al Parlament– que potser la reforma aplicada o, diguéssim, l'esmena de la Llei d'universitats de Catalunya que vam aprovar fa tres mesos no s'aplica tal com està escrita, que potser el tema de la reforma dels trams de la composició de la matrícula de les beques Equitat –les mal anomenades «beques Equitat»– a màsters no s'aplicarà perquè no saben quants diners s'hi poden gastar.

Bé, jo, ja..., una cosa és que vingui aquí i *sea el enanito gruñón*. Vostè incompleix el mandat parlamentari, vostè incompleix i desobeeix aquest Parlament, que ho digui també el carrer... Però vostè el que no pot fer és incomplir la Llei d'universitats de Catalunya, perquè, si no, no ens trobarà, a l'oposició, que també, eh?; no trobarà els estudiants, que també: trobarà una societat organitzada que l'anirà a buscar també als jutjats. Fixa't, l'últim cop que vaig sortir aquí li deia que el vindrien a buscar al carrer, doncs, ara li diré que el vindrà a buscar el jutjat. Vol vostè que el seu mandat es recordi per això? Realment creu que és una manera d'afrontar aquest problema?

Home, al final, jo entenc..., i jo ho entendria, i soc una persona comprensible, no?, que em digués: «Mira, el Govern no em dona prioritat en això, *no me da chance*, la universitat no és una prioritat per aquest Govern, però jo sí que crec que hauria de ser-ho.» D'acord, perfecte. Doncs, muntem una manifestació i a veure si s'hi posa davant, i no hi enviï la policia ni faci cops, empentes, violència, silenci, passivitat i omissió, que és el que ens hem trobat.

Bé, més coses, encara... –i no sé si arribarem al temps, eh?, després tinc una rèplica. Parlant de màsters, que és la punta de llança del sistema liberal d'universitats, com podem esbiaixar que els estudiants acabin la seva carrera posant-hi un màster? –com? Molt més car i amb moltes menys places. Resulta –per exemple, en el màster que habilita el dret de ser advocat– que hi han 1.400 places de grau, i després només hi han quatre-centes places de màster. Resulta..., perquè amics i treballadors d'aquesta cambra han de portar els seus fills, per exemple, a la UOC, que és una universitat amb graus privats, o a màsters propis que valen vuit mil euros, perquè els seus fills puguin arribar a ser advocats. Llavors..., i no dic que vagi molt lluny, eh?: si pregunta per la cambra, trobarà algun treballador que li passa aquesta problemàtica. Per tant, cap a quin model caminem? Quin model construïm si això es dona així?

Aquí tenim un problema. Potser és que no es vol, eh?, que al final..., o es vol que hi hagi un biaix de classe en l'accés a carrera universitària, perquè és que resulta que abans de l'aplicació de Bolonya tot anava seguit, i en quatre anys podies accedir al dret; ara no: has de fer un màster que val el triple de preu, amb la pujada de matrícules, i a sobre, si no ets del 30, 40 per cent d'agraciats que té plaça, has de pagar quasi vuit mil euros per curs per poder ser advocat. I això no només passa en el màster d'advocacia, passa en altres màsters.

I això és una cosa que vull preguntar-li: si no vol aplicar les beques aquestes dels màsters i hi està havent aquesta problemàtica, bé, aquí, al final, creem no el Govern dels millors, que, d'això, ja ens n'hem oblidat tots; no, no: la societat dels millors, eh?, els millors que s'ho poden pagar. Això no és gens meritocràtic ni és gens una visió de transversalitat ni de l'educació com a ascensor social, que abans la consellera d'educació defensava. Consellera, potser que discuteixin, perquè no defensen el mateix model educatiu.

En tot cas, no volem ser *Pepitos gruñones*, i dir-los tres propostes de millora que volíem explicar-li, perquè vegi que també som propositius. Coses que podria fer ja: automatitzar, per exemple, el tràmit de les beques Equitat, que no hagin de fer tràmits i tràmits i tràmits; veiem que hi ha un 40 per cent d'estudiants que no accedeixen a aquestes beques Equitat per això.

Per exemple, revisar els llistats de les beques Equitat, més que re perquè en el llistat 3, 4 i 5 no hi ha ningú. Fantàstic, un sistema fantàstic: fa sis llistats i només hi ha gent a l'1 i al 6; fantàstic, segur que està súper ben fet. Doncs, posem-nos a treballar.

I l'altra és la gestió dels llistats patrimonials, que resulta que la majoria d'estudiants... –o ho sospitem, perquè no ens n'han donat les dades, encara, fa mesos que les esperem–, que pels llistats patrimonials hi han molts estudiants que es queden fora d'això.

Se m'acaba el temps i després seguirem amb això, que és un tema que té tela. Però vull comentar una altra cosa que està passant aquesta setmana, a veure si des del seu despatx, que està tan elevat, no ho ha escoltat, que és que hi ha hagut una vaga de professors aquesta setmana a la UB. I jo, preocupat, preocupat, perquè no m'havia arribat i no me n'havia assabentat, he anat a parlar amb professors d'altres universitats, que estaven enfadats, motivats, hi havia un rum-rum, perquè ells també volien convocar vaga. Per tant, jo li avanço –no soc un representant sindical, però l'hi avanço– que tindrà vagues de professors a totes les universitats.

I per què? Per no complir la sobirania d'aquest Parlament? Més o menys. Miri, els ho explico; diputats de Junts pel Sí, els ho explico perquè potser els sorprèn, també, el que passa aquí. Resulta que el Partit Popular de Mariano Rajoy l'any 2012 va aprovar un reial decret –també, també l'hi explico a vostè– que deia que els professors associats havien de limitar els seus horaris docents, havien de limitar-los amb una forquilla, més amunt o més avall, resulta que era això. Doncs, bé, resulta que hi ha universitats que apliquen això en un punt de la forquilla que permet, per exemple, que a la UB hi hagi gairebé cent..., hi pugui haver cent professors associats que siguin acomiadats en els pròxims mesos. I això és un problema, sobretot per al relleu generacional.

Però aquí no està el problema del tot –aquí no està el problema del tot. El problema del tot és que una vicerectora diu al representant d'estudiants de la UB que la direcció general els pressiona amb el finançament per aplicar aquesta reforma. Això és molt greu, senyor conseller –això és molt greu. I és greu perquè realment es fa aquest xantatge amb el finançament, com es feia amb el Serra Húnter fa anys a les universitats públiques catalanes. Què passa amb el deute històric de les universitats? Com pot ser que es justifiqui «aplicar las medidas urgentes de racionalización del gasto público en el ámbito educativo del 2012» en una època on en teoria tots estem sortint de la crisi? –com pot ser?

Però el que més sorprèn de tot –i això sí, diputats de Junts pel Sí, escolteu-me, si us plau– és que la Generalitat va presentar un recurs d'inconstitucionalitat contra això, va portar això al Tribunal Constitucional, el mateix recurs que s'utilitza per pressionar les universitats. Sabeu per què? U, per possible invasió de competències de la Generalitat; dos, per l'autonomia universitària, i, tres, per l'incompliment..., per l'habilitat de dictar aquesta llei de l'Estat espanyol. I ara ho apliquem en un sistema on no tenim professors joves, en un sistema on tenim una precarietat del professorat brutal, i a sobre pressio-nem les universitats amb el finançament.

Bé, aclareixin-se, eh? Jo no sé si no esteu d'acord entre vosaltres, però la sobirania d'aquest Parlament i l'autonomia universitària deuen ser coses que s'haurien de defensar, i no sembla que això sigui així.

Moltes gràcies, conseller.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Giner. Respon el senyor Jordi Baiget, conseller d'Empresa i Coneixement.

El conseller d'Empresa i Coneixement (Jordi Baiget i Cantons)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, miri, la universitat sí que està a l'agenda política, i hi és perquè és una prioritat de país, també, encara que a vostè no l'hi sembli i encara que vostè amb les seves declaracions ho vulgui negar, perquè no és cert. Perquè s'ha fet un gran esforç, s'ha fet un gran esforç per situar la universitat com una institució puntera; de fet, quan es fan les enquestes a la ciutadania del CEO –del Centre d'Estudis d'Opinió–, considera les universitats una de les institucions més prestigioses, i ho són.

I, a més a més, tenim la voluntat que la universitat ho continuï sent, i continuï sent un eix de futur a través de la voluntat de tirar endavant un pacte nacional per les universitats; un pacte nacional per les universitats que incorpori un diàleg entre tots els actors –tots– i totes les administracions per determinar quin és el futur d'aquestes universitats, el futur, també, pensant en el què, quina és la missió de la universitat, quina ha de ser la seva programació i la seva docència, quin ha de ser el paper que hi ha de jugar la recerca i la innovació, i, també, quina ha de ser l'acció social territorial.

Per tant, en aquest àmbit, el del què, però també el qui: com s'han de tractar i com hi ha d'haver..., els treballadors, el personal docent i investigador, el personal d'administració i serveis, i també els estudiants. I el com, amb la governança, amb l'organització, amb la quantitat, amb la transparència i també amb el retiment de comptes. I després, el quant, també: amb els recursos necessaris, com hi ha aquest finançament públic, com es fa el sistema de preus, com es fa el sistema de beques i com es fan els sistemes d'ajuts.

Doncs, miri, aquesta és la intenció que nosaltres tenim com a Govern de coliderar, amb totes les universitats i amb tota la participació de tots els sectors que hi estan directament implicats, també els estudiants, també els professors, també el personal d'administració i serveis, en la definició i el programa de futur.

Per tant, la universitat és a l'agenda del Govern? Sí. La universitat és una prioritat del Govern? Sí. La universitat és, està, i hi treballem, en l'agenda política? També. Escolti, per tant, ni passivitat, ni omissió ni silenci en el que hi ha, en el que hi ha ni en les recriminacions. Nosaltres sempre hem estat..., i, de fet, ho fem i ho practiquem, el diàleg amb els estudiants –sempre–, i amb tots els col·lectius –sempre. El que no farem serà dialogar amb aquells que pressionen, coaccionen o, també, malmeten la llibertat dels altres, eh?

I la representació dels estudiants la té molta gent. La representació majoritària dels estudiants, en aquesta vaga..., mirem el que van fer, mirem quins són els resultats de les vagues a les diferents universitats i veuran quina era la representativitat dels estudiants que van sortir al carrer o que van forçar determinats alumnes a fer vaga. I si forcen, i si condicionen i si coarten la llibertat –la llibertat– dels altres estudiants, òbviament, sí que hi ha d'haver, doncs, la intervenció que hi ha d'haver per part, en aquest cas, d'una policia democràtica, que hi és, com és la del Cos de Mossos d'Esquadra. Per tant, escolti: diàleg? Sí. Diàleg amb condicions, sí; diàleg amb coaccions, no. És així. Per tant, en això, hi serem.

Vostè parlava de l'oferta de màsters de dret. Escolti: la sortida d'un graduat en Dret no ha de ser necessàriament l'exercici lliure de la professió –no ho ha de ser. Per tant, la coincidència del nombre exacte entre els que surten... (*Veus de fons.*) Vostè ho ha dit –vostè ho ha dit. La coincidència del nombre que surt, exacte, entre els estudiants de grau i el màster no hi és, però hi ha oferta de màster, hi ha oferta suficient de màster, i hi ha oferta suficient de màster a preu públic. I, òbviament, nosaltres sí que complirem el que està aprovat a la Llei d'universitats. Per tant, ara que hi ha la negociació del proper decret de preus, del decret de les taxes universitàries, el que està aprovat en la llei ho farem.

I, és veritat, vostès estan convocats, el proper dia 24, que els expliquem com anirà i com s'articularà. Com s'articularà aquesta rebaixa en determinats grups, perquè les beques Equitat siguin per als grups que ho tenen, diguem-ne, més..., perquè els trams més baixos de renda puguin tenir una rebaixa addicional; també perquè hi comenci a haver beques Equitat en els màsters, que faci que en un termini relativament curt de temps, que nosaltres no voldríem que fos superior a dos cursos, hi puguí haver també la presència i l'accés en igualtat de condicions de les beques Equitat també a màsters. I això ho farem, i això ho negociarem, i això ho negociarem amb tota la comunitat universitària, també amb el Ceucat, i també els ho explicarem a tots vostès, a tots els representants dels grups parlamentaris.

Miri, vostè parla de recursos. S'ha fet un esforç –s'ha fet un esforç–, perquè els darrers anys s'ha recuperat i s'ha anat incrementant el pressupost destinat a universitats dels pressupostos públics, i s'ha fet. I els pressupostos i els recursos..., escolti, de vegades tinc la sensació que, quan vostès parlen, en lloc d'estar al Parlament, sembla que estiguin a l'escenari del Teatre Zorrilla de Badalona quan fan el memorial de màgia de Li-Chang: és veritat –és veritat–, perquè em sembla que treuen els recursos..., no hi ha res per aquí, ni res per aquí, i de cop i volta surten recursos. I els recursos no es poden inventar.

Escolti, els recursos són limitats, són els que són. I no podem dir: «Escolti, com que volem això, ara els recursos els traurem.» No va així, això. I a més a més, com a Parlament, i com a..., ens posicionem, no?, i acabem d'arribar, per exemple, a un acord en la renda garantida. Si aquesta és la prioritat, si aquí destinem molts recursos, hi haurà

recursos que no es podran destinar a altres llocs. Aquests són els acords, i aquesta és la política, i aquestes són les prioritats i com hem de prioritzar.

Vostès de vegades em sembla que es pensen que tot és possible i que tot es pot fer, i, escolti, no, no és veritat, perquè... Li posaré altres exemples, exemples que pot considerar també vostè més propers. Miri, potser l'alcalde Colau a l'Ajuntament de Barcelona es pensava que potser eliminaria els desnonaments: no ho ha fet –no ho ha fet. O potser també es pensava que qui tindria el subministrament de l'electricitat a l'Ajuntament de Barcelona, doncs, no seria Endesa, i és Endesa, eh? I una cosa són les voluntats i una altra cosa són les realitats, i una altra cosa és com s'ha de fer. Escolti, estem aquí.

O amb les escoles bressol, també –també–, que també hi ha un sistema de tarifació social com hi és a la universitat amb les beques Equitat. I l'entrada de persones a la universitat continua sent una entrada en què aquelles persones que no tenen recursos o que no s'ho poden permetre amb el sistema de beques hi són. Volem que cap estudiant pugui quedar exclòs de l'accés a la universitat per manca de recursos, és així. I si parlem d'aquesta equitat –si parlem d'aquesta equitat–, eh?, està garantit l'accés. I això ho fem: més d'un 40 per cent d'estudiants de grau a les universitats públiques catalanes tenen algun tipus de beca o ajut. Això descomptant –descomptant– que, en cap cas –en cap cas–, no hi ha cap estudiant que en pagui més del 25 per cent del cost; de fet, no hi arribem, perquè no arribem al cost mitjà: el cost acaba sent un 19 i mig per cent, per tant, és inferior al 20 per cent.

Escolti, i a més a més una altra dada: si mirem també indicadors socioeconòmics de les famílies dels estudiants universitaris, estem en un escenari en què la taxa d'accés a la universitat d'estudiants de famílies de pares sense estudis o amb estudis primaris és la més elevada de la història: un 35 per cent. I això està passant avui, avui aquí.

Per tant, el model de preus per renda ha permès i ha facilitat un accés i una permanència a la universitat que és la universitat més de tothom o més per a tothom que mai, eh?, especialment entre aquells estudiants de rendes més baixes. I sí, sí: la tarifació social va suposar un increment de preus per a aquells estudiants o per a aquelles famílies amb les rendes més altes, que ha permès finançar una reducció per a aquelles famílies i per a aquells estudiants amb les rendes més baixes.

I això és així i aquesta és la realitat del que està passant avui a la universitat del nostre país. I s'ha fet amb l'esforç de tots, i també amb un esforç de tots perquè els augments del pressupost públic aquests darrers anys també hi han sigut, malgrat totes les dificultats.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula el senyor Joan Giner.

Joan Giner Miguélez

«Coacció: força física o pressió psicològica que s'exerceix sobre algú per obligar a dir o a fer alguna cosa contra la seva voluntat.» A la UPF hi va haver un «passaclasse» i un dinar popular, a la UB també. A l'Autònoma hi va haver un piquet, sí; resulta que fer un piquet és un ús legítim de la força, en aquest cas un ús legítim de la reivindicació, inclús segons el Congreso del Estado, *fíjate*, eh? Aquí ja comencem a fer annexos. Això no és «coacció». Sembla, al final, que els pobres estudiants que estaven asseguts a Via Laietana a la una del matí algun 11 de maig coaccionessin les forces de seguretat ben armades que hi havia al seu voltant: disset furgonetes, hi havia –no sé quant deu costar aquest dispositiu, eh?, realment. «Coacció» no, «coacció» no és reivindicar una cosa tan senzilla com la sobirania d'aquest Parlament; si reivindicar la sobirania d'aquest Parlament és coacció, doncs, no sé què estem fent.

Realment, senyor conseller, cal dir que ara és la universitat més per a tothom que mai. Però jo vull ensenyar-li una cosa, no? «Coacció» és ús de la força física. Per allà darrere hi ha un braç ben embenat d'una estudianta que estava l'11 de maig allà, que això sí que és coacció i ús de la força física. No veig jo que això hagi passat a alguna altra persona. Per tant, quin exemple donem als nostres estudiants quan els ensenyaem que, en la reivindicació davant de moure el món, davant d'intentar canviar la realitat que els rodeja, els donem silenci, omissió, violència i coacció?

Per altra banda, s'ha deixat algun tema de rellevància, però primer vull parlar-li de la universitat per a tothom, que és el títol d'aquesta interpellació. Avui més que mai és

una universitat per a tothom. Avui més que mai: quan és més cara que mai i quan realment estem..., a través de Bolonya, les matrícules s'han apujat un 66 o un 211 per cent. Avui, quan a Espanya les matrícules més cares són a Catalunya. Avui, quan el 40 per cent..., no, perdoneu, ja tinc la solució: el 40 per cent de la població catalana és de renda alta –això és el que diu el senyor conseller. Com que el 40 per cent no arriba a la beca Equitat, n'hi ha uns quants més que es queden pel camí pels llandars de patrimoni, doncs, resulta que el 40 per cent de Catalunya té un ingrés patrimonial de més de seixanta mil euros. Escolta, mare meva, què fem aquí els comunistes? Ja ens en podem anar a casa, si vivim en una societat de rics, home.

Però això no és veritat, realment, i no és una universitat per a tothom, és una universitat que cada cop és per a menys gent. És una universitat que, si segueix en la política d'assimilar-la als lobbys universitaris privats com Cambridge, Harvard i les universitats d'Israel, ens trobarem al final que serà la universitat dels millors, i en diran vostès així. No volem la universitat dels millors, volem la universitat per a tothom, perquè la universitat ha de servir perquè la societat creixi i no perquè uns quants fills d'empresaris i de grans tenidors al final acabin sent els que liderin aquesta societat, no hauria de servir per a això.

S'ha deixat un tema molt rellevant: què passa amb la vaga de professorat? (*Veus de fons.*) Ah, d'acord, d'acord. No, perquè a mi m'ha semblat..., realment potser no ha tingut temps, s'ha entretingut massa en la resta.

En el tema de les beques Equitat i els màsters, jo li agafo la paraula, però és que després ho ha matisat. A això de la política jo no hi estic acostumat, eh?, a fer aquestes coses. Ha dit: «Aplicarem el que posa a la resolució, però les beques Equitat dels màsters les tindrem d'aquí a dos anys, no l'any que ve.» (*Veus de fons.*) L'any que ve. Li agafo la paraula, eh?, que consti en acta. Acaba de dir que l'any que ve hi hauran beques Equitat amb la rebaixa que vam pactar als màsters. També entengui que la rebaixa que vam pactar és el 30 per cent sobre la rebaixa feta, eh?, no em rebaixi un 15 per cent al tram 1, sinó que aquí el que hauria de passar és que la meua carrera de «telecos», que costa 2.300 euros –que abans en constava mil, només–, hauria de costar, per a una persona en tram 1, el 20 per cent del seu preu, per tant, uns quatre-cents euros; aquí estem d'acord que al ser ús social es redueix molt. Ho dic perquè ens podem trobar sorpresetes; la setmana que ve parlarem i ho veurem.

I, bé, per fer una mica més de..., aquest minut que em queda a temes extrems que jo crec que també podríem fer. Resulta que gràcies a l'oposició, inclosa la CUP en aquest punt, es van aprovar mil esmenes en els pressupostos, i moltes d'aquestes que vam presentar nosaltres eren algunes de les retallades de la llei òmnibus el 2012. Sí, sí. Se'n recorda, d'aquell dia que estàvem tots fora del Parlament? Bé, estàvem..., uns quants d'aquí hi érem, eh?; n'hi ha alguns que –la majoria estaven aquí dins– estaven fent «Aturem el Parlament». Doncs, aquell dia es van produir retallades –es van produir retallades– i aquí, en aquest Parlament, es va aprovar revertir-les, com, per exemple, els dies extrems laborals i els fons socials dels treballadors de la UB.

Quan pensa aplicar aquestes mesures? Si té voluntat realment d'obrir el diàleg amb els sindicats i els actors pel Pla Serra Hünter, que encara no sabem res d'això, encara... (*Veus de fons.*) Almenys els sindicats i els comitès d'empresa diuen que no en saben res.

I finalment, una pregunta, perquè així es podrà, diguéssim, esplaïar els minuts que li queden. Vivim en una universitat *de viejos*; o sigui, *no es país para jóvenes, la universidad*, per desgràcia, i per culpa de l'Estat i la taxa de reposició, hi estic d'acord. Quin pla té el Govern per revertir aquesta situació?

La presidenta

Gràcies, senyor Giner. Té la paraula el conseller.

El conseller d'Empresa i Coneixement

Gràcies, presidenta. Senyor Giner, doncs, parlarem dels professors, i parlarem de la precarietat, i parlarem de com es pot donar estabilitat a la seva carrera professional i docent, i parlarem de com es pot consolidar i rejuvenir una plantilla que –és veritat, hi estic d'acord– és una plantilla que s'està envellint i que l'hem de rejuvenir.

Hi ha hagut moments que no s'ha pogut fer tot allò que a nosaltres ens hauria agradat, perquè malauradament es van posar unes taxes de reposició. Primer van ser del 0

per cent, després van ser del 10 per cent, després van ser del 50 per cent. Ara són del 100 per cent: ara es podran convocar i ara es podran continuar convocant places; amb això aquest any es podran portar a l'entorn d'unes dues-centes places per estabilitzar a través dels corresponents concursos i de les corresponents sortides de places d'interins, però amb això no és suficient.

Amb una taxa de reposició del 100 per cent no en tindrem prou, perquè durant molts anys s'ha generat una bossa important. I el que hem de fer és, per exemple... Vostè preguntava: «Com ho podem fer?» Miri, ara que es debaten els pressupostos generals de l'Estat a les Corts Generals, hi ha grups parlamentaris que hi han presentat una esmena que possibilita, igual que ha passat amb els policies, igual que passa amb els bombers, igual que passa amb els mestres d'ensenyament primari o secundari..., doncs, que es pot aplicar una taxa de reposició superior al 100 per cent, doncs, que aquelles places que estan ocupades i que estan dotades, i que han estat ocupades i dotades per personal interí, en aquest cas per professors interins, durant els tres anys anteriors, també es puguin convocar, i també, així, es puguin estabilitzar.

Si és així, al nostre país les universitats podrien arribar a estabilitzar fins a cent cinquanta professors de més; per tant, podem arribar a 350 professors que en un any es podrien estabilitzar. I així, si té continuïtat en els propers anys, podríem donar resposta a aquestes dues coses: una, a reduir la taxa d'interins i, per tant, a reduir la taxa de professors que hi ha en situació precària, també amb el personal d'administració i serveis, encara que és en una proporció menor.

I després, també, no només això, sinó rejuvenir aquesta universitat i la plantilla de professors d'universitat, que sí, que l'hem de rejuvenir, i que tenim..., a través de tots els programes que hi han de foment de la carrera investigadora, que poden ser des dels programes predoctorals...; a través dels programes de contractació de personal investigador novell, que aquest any –aquest any– convocarem 653 places per començar a ajudar; més els programes de doctorat industrial; més tot el Programa Beatriu de Pinós; més tots els programes propis de «postdoc» que tenen les diferents universitats, i que poden arribar a més de tres-cents treballadors; més el Serra Húnter, que el Govern aquesta setmana, en un acord de govern, ja en va aprovar la programació, per tant, hi hauran més de setanta professors de Serra Húnter que es podran contractar; més els ICREA; més totes les diferents formes de contractació que fan les universitats..., reduir aquesta bossa d'interins.

Una altra cosa és la situació dels associats, la situació dels professors associats. I la figura del professor associat és una figura necessària a les universitats, i hi ha de ser, sempre que se'n faci un bon ús, no sempre que se'n faci un ús inadequat com el que s'ha fet en determinades universitats i especialment en determinades facultats, en determinats estudis, que s'hi estan concentrant. I aquí el que no es pot fer és utilitzar la figura de professor associat i donar unes falses esperances de seguretat i de carrera docent i professional a un professor, i amb una figura que no està creada per fer això –que no està creada per fer això. I aquesta és la realitat. I, per tant, s'ha de solucionar? Sí. Però el que no es pot fer és a partir..., solucions que venen d'abusos, d'abusos que s'han fet per part de determinades institucions a l'hora de contractar professor associat. I aquesta és la realitat i aquesta és la situació en la que ens trobem.

Nosaltres volem ajudar a activar mesures concretes per a aquest personal, que puguin donar una continuïtat a la carrera. Però això passa, doncs, per..., a partir de programes com el programa Serra Húnter, o tots aquests programes de «postdoc» o de «predoc» que els he esmentat abans, i que els puguin ajudar a estabilitzar i a donar-los perspectives de carreres...

La presidenta

Conseller...

El conseller d'Empresa i Coneixement

...sí no, això no...

La presidenta

...ha exhaurit el temps.

El conseller d'Empresa i Coneixement

...–molt bé– ho podem resoldre.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre la destinació de recursos públics a l'organització d'un referèndum il·legal

300-00167/11

El dotzè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre la destinació de recursos públics a l'organització d'un referèndum il·legal, presentada pel Grup Parlamentari Popular de Catalunya. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Esperanza García.

Esperanza García González

Gràcies, presidenta. Conseller, miri..., la historia suele juzgar la tarea de los gobernantes con una cierta perspectiva, y eso, pues, muchas veces requiere tiempo. En cambio, tanto los catalanes como la oposición al Govern en este hemiciclo no requieren de más pérdida de tiempo, sino que tienen la obligación de controlar al gobernante de una manera constante, de una manera intensa, de una manera certera. Y es precisamente eso lo que nosotros pretendemos hacer con esta interpelación: preguntarle a usted, señor vicepresidente, sobre tiempo y sobre dinero, dos elementos que en el caso de su consejería van de la mano.

Mire, desde que ustedes han seguido el camino del laberinto sin salida que inició Mas en su día con respecto del *procés*, han hecho al final que los catalanes pierdan mucho tiempo y, sobre todo, mucho dinero y oportunidades, muchas oportunidades. Dinero que, al final, se ha empleado para colmar de una manera absolutamente deleznable, todo el dinero y todos los recursos, en cumplir sueños separatistas y detraérselo a los catalanes de cuestiones tan importantes como... (*veus de fons*) –se ríe usted, pero a mí no me hace gracia– de la sanidad; detraérselo a los funcionarios de su salario con una bajada del 5 por ciento del mismo, y que sigan a día de hoy, en 2017, sin recuperar la paga extra del 2013.

Se lo han detraído también a los niños, a los niños catalanes, esos que todavía en las escuelas públicas están repartidos por más de mil barracones a lo largo de toda Cataluña. Se lo han detraído también a los usuarios de las autopistas, esos usuarios que tras el paso del tiempo han visto como se renovaban las concesiones una y otra vez, curiosamente a favor de empresas concesionarias que aparecen en el cas Palau. Se lo han detraído también a los servicios sociales, esos que al final han acabado nutriéndose más de voluntarismo que de eficiencia económica y suficiencia económica, ese canal de colaboración económica que debería haber mantenido la Generalitat. Esas ayudas, al final, a los autónomos, que están muy por debajo del gasto en estructura y *tournées* independentistas a los que nos tienen ustedes acostumbrados. Esa poca apuesta por el futuro, por ejemplo, con una poquísimas inversión, de 750.000 euros, a la movilidad del futuro; hablo de la incentivación a la energía eléctrica, en el caso de movilidad.

Miren, estamos en 2017 y el tiempo parece que no pasa para ustedes, no pasa ni el tiempo ni hay dinero que baste. En 2012 celebraron ustedes una fiesta independentista, con cajas de cartón, que nos costó dinero y una vergüenza a la gran mayoría de los catalanes que no compartimos la ruptura como meta para mejorar no solo nuestra convivencia, sino también nuestro bienestar. Desperdiciaron ustedes en el 2012, en uno de los momentos más duros de la crisis económica, dinero en un folclore independentista, que es lo que fue el 9-N.

Y una vergüenza que hemos pasado muchos de los catalanes que no compartimos ese proyecto en ver un *expresident* condenado, una vicepresidenta condenada, un *exconseller* de Presidencia condenado y una consejera de educación también condenada. Y cinco años después, ustedes vuelven a plantear exactamente lo mismo. Siguen perdidos en el laberinto, sin salida y sin posibilidad de enmienda, y sin darse cuenta de que ese juego del que ustedes hablaban, el de «pasar pantalla, pasar pantalla», no es tal juego, lo que es la constatación de un fracaso; un fracaso de un *procés* que llega a repetirse

cinco años después con el planteamiento de un nuevo referéndum posiblemente, según dicen ustedes, en el octubre próximo, otro nuevo espectáculo.

Mire, pasan cinco años, se dan resoluciones del Tribunal Constitucional donde lo que se hace es no solo anular leyes, sino también proteger derechos; no solo anular partidas presupuestarias, sino garantizar la eficiencia y la legalidad en el gasto del Govern. No solo se anulan comisionados independentistas, sino es que se protege, al final, a los catalanes del abuso de poder. Ustedes están cometiendo abuso de poder desde el Govern, vulnerando derechos, leyes, desviando dinero y rompiendo –lo que es más esencial– los principios básicos de la democracia, que son, entre otros, no pisotear libertades ni derechos y estar encima de la ley, que es lo que ustedes hacen.

El privilegio de gobernar no es hacer lo que hacen ustedes. El privilegio de gobernar es servir a la gente, mejorar sus condiciones de vida y, sobre todo, bajo ningún concepto, creerse impune frente a las normas que regulan nuestra convivencia, que es lo que ustedes están haciendo ahora mismo.

El señor Mas, entre 2012 y 2015, se gastó 645.000 euros para promocionar el *pro-cés* independentista en el extranjero; más de 39.000 lleva el señor Puigdemont haciendo exactamente lo mismo: el Willy Fog independentista; 127.000 se gastaron ustedes en promocionar y organizar el alquiler y la asistencia de personas a la conferencia que dieron ustedes en Bruselas.

Tenemos una partida presupuestaria suspendida porque se dedica a un referéndum ilegal. Y así, un continuo suma y sigue. En marzo publicitaron ustedes la licitación de papeletas y sobres para la celebración de un referéndum ilegal: 640.000 euros. Ahí tenemos a la *consellera* también imputada. Y hace unos días salió el concurso para unas urnas por importe de doscientos mil euros. El dinero de todos los catalanes no es para que ustedes celebren fiestas independentistas continuas, no sirve para pagar fiestas independentistas continuas.

El próximo lunes tenemos una conferencia del señor Puigdemont en Madrid, y lamentablemente ya anticipo que lo más probable es que veamos otro nuevo día histórico del despilfarro y del ridículo; una conferencia donde el señor Puigdemont dice que va a dar su pistoletazo de salida de la campaña para el referéndum. Oiga, no va a haber ningún referéndum. Es un pistoletazo de salida para una campaña para unas elecciones autonómicas anticipadas, que es la única vía de salida que le queda al Govern para acabar con todo este despropósito.

Si lo que quiere es un pistoletazo de salida de una precampaña, que se lo pague de su bolsillo, no con el dinero de todos los catalanes. Las únicas urnas válidas para que los catalanes expresemos nuestra opinión son las de las elecciones legales –legales–, las que respetan las normas básicas de la democracia.

Y las preguntas que tengo para usted, porque los otros datos ya los sabemos, son: ¿Cuánto han pagado ustedes por la conferencia del próximo lunes en Madrid del señor Puigdemont? ¿Han pagado ustedes 255 euros por cada asistente a esa conferencia, como hicieron en el caso de Bruselas y nos enteramos después? ¿De qué partida han sacado el dinero? ¿Cuánto han pagado por el alquiler de la sala?, porque la señora Carmena no se lo deja de forma gratuita. ¿Cuánto han pagado de ahí? Y, sobre todo: ¿de dónde sale el dinero tanto del concurso de las urnas como el de los sobres y las papeletas? Todo eso es lo que le preguntamos en esta interpelación. Y también le hacemos un llamamiento: ¿Cuánto tiempo y sobre todo cuánto dinero más van a destinar ustedes de los catalanes a dilapidarlo en sus juergas independentistas?

Queremos que nos dé la información de las preguntas, pero también que tome la advertencia de que, al final, la astucia de Mas acabó en un siniestro. Y para que la audacia al final se convierta en una estrategia se requiere de un buen plan, y el referéndum no es un buen plan, va abocado al fracaso.

Contéstenos, por favor, estas cuestiones, y luego le haremos más cuestiones, por favor.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora García. Respon el senyor Oriol Junqueras, vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda (Oriol Junqueras i Vies)

Bé, bon dia a tothom. Gràcies, presidenta. Senyors diputats..., senyora Esperanza García, és possible que el seu to i el contingut de la seva intervenció estiguin pensats per provocar algun tipus de reacció, i jo crec que no se'n sortirà, diguem-ne, i que no ho aconseguirà.

Però començo amb una reflexió. Vostè ha qualificat el president de la Generalitat de Catalunya de Willy Fog. Imagini's que jo sortís i utilitzés qualificatius d'aquest tipus, que entenc que no els ha fet amb gaire afecte, a polítics del Partit Popular o a representants del Govern espanyol. S'imagina que jo ho fes? No ho faig –no ho faig–, ni ho faig ara ni ho faig mai. (*Veus de fons.*) Ni ho faig ara ni ho faig mai, per molt que vostès ara es facin els ofesos o els simpàtics, és igual, m'és igual. Per tant, intentaré no caure en aquestes provocacions.

Començo contestant a una pregunta que m'ha fet al final de tot, que ha dit: «Quant de temps?» I la resposta és fàcil: tota la nostra vida, tota la meua vida. Tota la meua vida, la dedicaré a això, a aquesta causa, perquè em sembla que és una causa de justícia. És a dir, al servei de la llibertat i de la justícia hi dedicaré tota la vida, i..., la que he tingut i la que tindrè. Oblidi-se'n, de que deixarem de fer el que hem de fer al servei de la causa de la democràcia, de la causa de la llibertat i de la causa de la justícia. No ho deixarem de fer, no deixarem de treballar al servei d'aquestes causes: ara, després, en qualsevol dels marcs institucionals en els quals ens trobem. No hi renunciarem mai –mai–, tot el temps –tot el temps.

Després, atès el molt afecte que li tinc i la molta estima que tinc a la seva brillant oratòria, deixi'm que faci la següent reflexió. Entenc que la seva intervenció ha estat una allegoria formidable. Vostè ens vol parlar de diners utilitzats amb finalitats il·legals, en coses que són il·legals, i entenc que per parlar d'això..., que segur que en sap molt, perquè vostè forma part, és militant i diputada d'un partit polític que és el partit polític que té més imputats, acusats i condemnats per corrupció de tot Europa; per tant, en sap molt, segur que en sap molt. És impossible no saber-ne (*remor de veus*) –és impossible no saber-ne– quan s'és diputat del partit que té més acusats, imputats i condemnats de tot Europa; el llistat és interminable: Gürtel, Púnica, Fabra, Bankia, targetes *black*, Nóos, Palma Arena, Lezo, Auditorio, i així fins a una seixantena de casos oberts de corrupció del seu partit. Onze dels catorze ministres del darrer Govern Aznar estan imputats per corrupció –onze de catorze.

Per tant, entenc que vostè en sap molt, que és una veritable especialista en l'ús dels diners per a coses fraudulentament, per a coses il·legals, com l'enriquiment personal, el finançament del partit. Fixi's que és l'únic partit que està ell mateix sota acusació de corrupció, el conjunt del partit. Això malgrat la destrucció d'ordinadors, malgrat que tenen un ministre de Justícia reprovat, un fiscal general reprovat, un fiscal anticorrupció reprovat. Tot això –tot això– malgrat que tots hem tingut ocasió de sentir un ministre de l'Interior conspirar amb un responsable de l'Oficina Antifrau i demanar-li, gairebé exigir-li, que inventés proves falses. Tot això malgrat que l'hem sentit assegurar... (*Veus de fons.*) No, li sap greu que parli? Ha de...? Oi que jo tinc paciència quan vostès...? Molta. I a més a més els escolto amb molt d'interès, i n'aprenc molt, aprenc molt sobre la naturalesa humana –molt, molt. Per tant, jo els agrairia que vostès també fossin respectuosos quan jo parlo.

I segur que tindran ocasió d'interpel·lar sobre el monotema en moltes altres ocasions, entre d'altres coses perquè només interpel·len sobre el monotema, no tenen temps per a cap altra cosa que no sigui el monotema. Per tant, no hi pateixin, tindran ocasió per explicar allò que a vostès els interessa, els preocupa, que tots sabem que és el monotema.

Deia que és evident que vostès en això tenen molta experiència, i deia que fins i tot hem sentit el ministre de l'Interior assegurar que tenia fiscals que li afinaven les acusacions. Per tant, escolti, si malgrat tot aquest aparell per construir proves falses, per assegurar que els afinen les acusacions..., si malgrat tot aquest aparell, que ha comportat que el Congreso de los Diputados, on és evident que..., jo no tinc majoria absoluta en el Congreso de los Diputados, és evident que no. Si el Congreso de los Diputados ha reprovat el seu ministre i el seu fiscal general, etcètera, si malgrat tota aquesta gent treballant

al servei de la seva causa hi han una seixantena de casos oberts per corrupció, imagini's –imagini's– si vostè n'ha de saber, de dedicar recursos a finalitats il·legals.

Per tant, com que vostè en sap molt –molt, molt–, segur, entenc que el que ha construït és una allegoria per parlar en el fons del seu partit, i potser no s'ha atrevit a parlar directament del seu partit i per això ha fet una reflexió sobre altres qüestions o sobre altres àmbits.

I em sembla que també hi ha una altra qüestió que és fonamental al voltant d'això, i és que nosaltres destinem els recursos públics –i vostè ho sap i és fàcil de comprovar, i estan sotmesos a tota mena d'auditories i tribunals de comptes, etcètera– al servei de la societat, tots, no al servei de l'enriquiment d'uns quants o del finançament d'un partit. Per tant, a què dediquem els recursos? Al servei dels ciutadans, al servei de la gent. A què dediquem els recursos? A la justícia social, a garantir la igualtat d'oportunitats, al creixement de l'economia.

Per això, entre altres coses, malgrat les enormes dificultats en les quals ens trobem cada dia, dificultats que fem tot el possible per superar i per superar de forma definitiva, com vostè bé sap, contribuïm a que la nostra societat, i la nostra economia, continuï creixent i que creixi de forma més significativa que moltes economies del nostre entorn.

Per tant, a què dediquem el nostre temps? A ajudar que la nostra economia creixi, a generar riquesa, a intentar distribuir aquesta riquesa. I la millor prova que hi dediquem el nostre temps és que jo aprofito la seva intervenció per explicar-li aquestes coses, perquè em sembla que del monotema ja en parlen vostès i, per tant, és bo que nosaltres puguem parlar de totes aquestes altres coses que també ens semblen tan rellevants.

Una economia que creix, com deia, més del doble que les economies de la zona euro; una economia que creix i que creix d'una forma sòlida, d'una forma robusta, i que creix d'una forma sòlida i robusta, entre altres coses, perquè creix de forma diversificada, perquè hi ha un creixement de tots els sectors d'aquesta economia. Una economia que creix molt més ràpid, per exemple, en el seu sector industrial que en la mitjana del creixement econòmic; de fet, el creixement econòmic, com vostè sap, l'any 2016 va ser del 3,5 per cent, mentre que el creixement industrial va ser del 5,2 per cent; per tant, hi ha un creixement industrial més ràpid que la mitjana de l'economia. És una dada positiva que demostra la fortalesa i la solidesa d'aquest creixement global, perquè el creixement que es produeix en el sector industrial és un creixement que acostuma a tenir un llarg recorregut, que acostuma a generar uns llocs de treball de rendes més elevades o de rendes més elevades que la mitjana, acostuma a generar llocs de treball estables.

Per tant, nosaltres el que volem és això: donar oportunitats perquè la gent treballi, ajudar les famílies d'aquest país. Ho fem dedicant els recursos pressupostaris, per exemple, a garantir que hi hagin més mestres i professors que en qualsevol altre moment de la nostra història, per exemple. O els dediquem, per exemple, a garantir els drets bàsics dels ciutadans, amb acords sobre renda garantida, que és un acord que supera de molt i de llarg qualsevol altre model comparable en el nostre entorn. Per tant, a garantir les millors condicions de vida possibles per a la gent que està en una situació més difícil, a garantir uns millors llocs de treball per al conjunt dels nostres ciutadans. Per tant, feina, família, escoles: a això dediquem els recursos.

I en tot cas –en tot cas–, a aquests drets s'hi afegeix, òbviament, un dret democràtic fonamental, que és el dret de votar. I, per tant, nosaltres farem tot el que estigui al nostre abast, i estem convençuts que serà més que suficient, per garantir també aquest dret democràtic, i, en tot cas, no a impedir que la gent exerceixi drets democràtics. Per tant, continuarem fent el que fem cada dia perquè estem convençuts que allò que fem és bo per als nostres conciutadans. I entenem que el fet que és bo pels nostres conciutadans queda demostrat amb les dades econòmiques, algunes que jo li acabo d'aportar i moltes d'altres, que segur que tindrà ocasió d'afegir-l'hi en la segona intervenció, atès que estic convençut que vostè em donarà l'oportunitat de fer-ho.

De moment, com sempre, moltes gràcies. Sempre és un plaer poder dialogar amb vostè i contrastar les nostres opinions, encara que a vegades siguin una mica –una mica– divergents.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, vicepresident. Té la paraula la senyora García.

Esperanza García González

Gràcies, presidenta. Miri, senyor conseller, vostè aquí no ha repartit amor –ens té acostumats a repartir amor–, el que ha repartit són infàmies. Ha explicat vostè..., perquè li surt més còmode parlar de la corrupció que no pas de la possible prevaricació, possible prevaricació en la que incorren vostès quan destinen diners per celebrar referèndums il·legals, partides pressupostàries que tenen ocultes, segons el senyor Lluís Salvadó. És més fàcil parlar de corrupció que no pas de la prevaricació, no sigui que a vostès els en considerin clarament autors.

Ha parlat vostè de corrupció i suposo que ho sap molt bé, entre altres coses perquè el partit més corrupte de tot Europa proporcionalment és el seu soci de Govern, i aquesta és la realitat. L'he trobat molt nerviós; de fet, és que no m'ha contestat absolutament cap ni una... Sap que jo li tinc molta estima, però vostè té un art especial per parlar durant molt de temps sense dir res, i és el que ha fet a aquest faristol: parlar molt, insidiar molt, i no dir res.

Ho torno a repetir... ¿Cuánto han pagado ustedes por la conferencia del próximo lunes del señor Puigdemont en Madrid? ¿Han pagado ustedes 255 euros a cada asistente a esa conferencia como sí tuvieron que hacer en Bruselas? ¿De qué partida han sacado ustedes ese dinero? ¿Cuánto han pagado por el alquiler de la sala? ¿De dónde sale el dinero para las urnas que han ustedes sacado a concurso y de las papeletas y sobres que han licitado? Eso es lo que le estoy preguntando.

Aproveche su intervención no para contestar aquello que no se le pregunta, sino para dar debida cuenta, como vicepresidente y como *conseller*, de en qué gastan ustedes el dinero de los catalanes cuando destinan partidas y recursos para celebración de referéndums ilegales. Eso es lo que le pregunto. No le estoy preguntando cuánto dinero destina a sanidad, porque los usuarios de la sanidad y los catalanes ya sabemos lo que le destina: menos que muchas otras comunidades autónomas con menos disponibilidad de recursos. No le estoy preguntando qué es lo que dedican ustedes al Institut Català de Finances. Le estoy preguntando de dónde sacan ustedes el dinero, de qué partidas, y cuánto cuestan las fiestas independentistas que nos montan ustedes cada dos o tres meses. Es una cuestión clarísima. ¿Nos vamos a acabar enterando por las publicaciones de la prensa? Ustedes tienen la obligación de contestar aquí las preguntas que les hace la oposición.

¿Y sabe por qué le hago estas preguntas? Porque otras comunidades autónomas también destinan partidas para hacer elecciones, para comprar urnas, para encargar papeletas, que es el argumentario este que han estado utilizando ustedes todos estos días con el tema de Andalucía. Ustedes han utilizado el caso de Andalucía, que ha licitado unas urnas, unas papeletas y unos sobres, vamos, como si Andalucía fuera igual que Cataluña. ¿Es que el Gobierno de Andalucía compra urnas para celebrar referéndums ilegales? ¿Es que el Gobierno de Andalucía quiere expulsar a los andaluces del resto de España y de Europa? ¿Es que el Gobierno de Andalucía se salta las leyes democráticas como sí lo hacen ustedes?

Decía ayer el señor Homs: «Hemos declarado democráticamente la guerra al Estado.» Y todas las instrucciones están dadas, y está dada también la instrucción de «a la carga»; «a la carga» es lo que vienen haciendo durante años. La pérdida de oportunidades y de recursos públicos que les han esquilado a los catalanes es constante. Pero yo hoy aquí –hoy aquí– le pido que dé explicaciones de todas esas preguntas que le hecho, y que dejen ustedes –piensen, están a tiempo– de engañar a los catalanes y de destinar el dinero público a pagar sus sueños. Decía usted: «Es que yo voy a ser..., yo voy a luchar por mis ideales.» Nadie le está diciendo que renuncie; lo que le estamos pidiendo es que, como *govern*, sus sueños se los pague de su bolsillo, no con el dinero de todos los catalanes.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora García. Té la paraula el vicepresident.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Bé, bon dia una altra vegada a tots. Senyora Esperanza García, de tot el que ha dit, lamento especialment que m'hagi dit que avui no he repartit amor, perquè jo tinc la sensació que sí que ho he fet, i que el millor amor que he repartit és l'amor a la veritat, i que explicar veritats sempre és una demostració d'amor.

I, per insistir en això –faig un parèntesi, eh?–, de la mateixa manera que jo no caic en la temptació de pensar que li puc dictar a vostè les preguntes que m'ha de fer, estic convençut que vostè tampoc caurà en la temptació de dictar de quina manera li haig de respondre les preguntes que vostè em fa. Jo les hi contesto de la manera que crec més oportuna i més ajustada a l'interès general dels ciutadans i que fa més servei a la causa de la veritat. Per tant, si vostè volgués dictar les meves respostes a les seves preguntes, l'únic que ha de fer és: redacta les seves preguntes, llavors redacta a continuació la suposada resposta que jo li donaré i ho publica on cregui oportú. Però mentrestant, mentre jo sigui el responsable de les paraules que dic, seré jo qui decideixi quines paraules utilitzo.

M'ha dit que jo he comès insídies, i suposo que ho diu perquè jo li he recordat els casos Gürtel, Púnica, Fabra, Bankia, targetes *black*, Nóos, Palma Arena, Lezo, Auditorio, etcètera. De tots aquests, em pot dir quin, exactament, és una insídia? De tots aquests, exactament, quin és una insídia? (*Pausa.*) I si resulta que de tots aquests no n'hi ha cap que sigui una insídia, sinó que són tots ben reconeguts i coneguts per tothom, i per l'opinió pública, i que aquells que ens estan escoltant, veient o llegint la transcripció d'aquesta intervenció els reconeixen i saben que tots aquests fets existeixen i que estan sota judici, sota imputació, sota acusació, alguns condemnats i alguns a la presó, incloent-hi expresidents de comunitats autònomes de Madrid, perquè ho veiem cada dia..., si la gent que ens escolta o que ho veu transcrit sap que el que estic dient és veritat, sap també, evidentment, que no estic dient cap insídia. Al contrari, estic servint a la causa de la veritat. I això és sempre una demostració d'amor. Lamento que vostè no ho hagi percebut així, perquè la meua voluntat era, precisament, doncs, que quedés ben clar.

I després també m'ha dit: «Vostès estan cometent prevaricació.» No és vostè qui ho ha de jutjar. Ja sé que vostès confonen constantment la seva opinió amb l'opinió dels fiscals o d'alguns jutges. I no m'estranya que ho confonguin, atès que algun dels seus ministres assegura que els fiscals li afinen les acusacions. Però no ho ha de confondre, és un error, s'ha equivocat. Quan vostè diu: «Escolti, vostè està fent prevaricació», no li correspon a vostè, jutjar això. No li correspon.

Ja sé que pot ser que, al final, vostè aconsegueixi que hi hagi un tribunal, que el seu partit nomena majoritàriament i que no està conformat exclusivament per jutges de reconegut prestigi, sinó que en alguns casos està format per exdiputats del seu mateix partit, i presideixen aquest tribunal, que és el Tribunal Constitucional, que potser un dia ens condemnarà per alguna cosa. D'acord, d'acord, ja ho entenc. Ho assumim. Ho assumeixo. Ja ho sé, que pot ser que passi això. Ara, si algun dia passa això, en quina mesura haurà contribuït a resoldre la qüestió plantejada, que és una qüestió fonamentalment democràtica? I, per tant, deixi-m'ho plantejar en paraules d'Unamuno: si algun dia passa això –que ja entenc que potser vostè en té moltes ganes, i se li veu, quan fa la intervenció, que en té moltes ganes, que sigui així–, és possible que algú pugui dir allò de: «Venceréis, pero no convenceréis.»

I com que estem convençuts que mai han convençut, i la composició de la cambra així ho demostra, i els resultats electorals dels uns i dels altres així ho demostren, i en les darreres i en les penúltimes eleccions que hi han hagut en el nostre país, que han sigut eleccions legislatives espanyoles, vostès i els seus principals socis, que els permeten governar a l'Estat espanyol, han sigut els *últims* partits a Catalunya, els que han tret *menys* vots a Catalunya..., doncs, atès que estem convençuts que vostès mai no han convençut, també estem convençuts que tenim l'oportunitat de vèncer democràticament a través dels vots dels ciutadans. I això és el que sempre hem intentat.

I, és més, quan no ens n'hem acabat de sortir, sempre hem respectat el resultat. De la mateixa manera que esperem i volem i creiem que tenim el dret d'exigir que tothom el respecti sempre, perquè, fonamentalment, i per sobre de qualsevol altra cosa, som demòcrates.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta
Gràcies, vicepresident.

Interpel·lació al Govern sobre l'actualitat de la Unió Europea

300-00169/11

El catorzè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre l'actualitat de la Unió Europea, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller. Bé, ens cal un nou projecte polític per a Europa. Aquest és el titular de la nostra interpel·lació d'avui i la finalitat última. En podem parlar? Collectivament, vull dir. Aquest pot ser tema d'un gran debat nacional des d'ara mateix i, sobretot, en la perspectiva del nostre proper procés constituent? Aquest és el motiu central d'aquesta interpel·lació i de la moció que ha de seguir-la posteriorment.

I per què ens cal un nou projecte polític per a Europa? Doncs, per una obvietat: perquè un nou país requereix també una profunda reflexió sobre la seva posició i la seva responsabilitat geopolítiques. I aquesta reflexió, si més no nosaltres, pensem que cal fer-la sense apriorismes: sense línies vermelles que en limitin l'abast, amb ambició i amb obertura de mires per tal d'ubicar-se adequadament en els processos globals i locals de canvi que en aquests moments estan en marxa arreu del món.

I en aquest sentit, i parlant de línies vermelles, miri, és un clàssic, és un tòpic habitual, que concretament a nosaltres se'ns demani un ajornament de certs plantejaments ideològics en funció de la unitat independentista, però sembla ser que això només se'ns demana a nosaltres. Perquè contínuament assistim, per exemple, doncs, a que el senyor Mas, quan va predicant pel món, afirma rotundament i reiteradament que sí que hi han línies vermelles: que de la Unió Europea no se'n pot parlar, que de l'OTAN no se'n pot parlar, que de l'aliança estratègica amb l'Estat d'Israel no se'n pot parlar. Per tant, ell sí que sembla que està per sobre del bé i del mal i que no ha d'assumir cap línia vermella en aquest debat que ens ocupa avui.

Doncs, bé, nosaltres plantegem que, si no hi ha línies vermelles, no n'hi hagi per a ningú, no?, i, per tant, que el tema de la Unió Europea no sigui un tabú, no sigui un tema inabordable, no sigui un apriorisme indiscutible ni inqüestionable, que en puguem parlar democràticament i que en puguem parlar col·lectivament. I, miri, això també per una motivació tan pragmàtica com evident, perquè la Unió Europea avui no funciona. Avui la Unió Europea no funciona, ni com a actor internacional ni com a garant dels drets socials, econòmics i polítics d'una gran part de la població d'Europa. Avui, si em permet la comparació, el relat de la Unió Europea s'apropa molt més al Festival d'Eurovisió que no als ideals d'alguns dels seus fundadors originaris.

Miri, des del 1989, amb la caiguda del mur de Berlín, i contra els pronòstics inicials dels més entusiastes, no hem assistit a un nou equilibri geopolític global basat en la pau, la justícia i la democràcia. I, d'altra banda, pel que fa a la seva política exterior, la contribució neta de la Unió Europea a aquest nou desordre ha estat considerable –ha estat considerable.

Cal parar també atenció al ritme desigual dels progressos en la construcció europea, segons que es tracti d'unes o altres de les seves dimensions: han avançat considerablement els processos d'articulació a escala militar, policial i econòmica; en canvi, l'articulació política ha experimentat progressos francament menors.

Però tampoc cal fer-se grans il·lusions pel que fa a la unitat econòmica, ja que aquesta s'ha demostrat també feble, molt feble, tant en la seva capacitat de preveure i prevenir l'actual crisi econòmica com en la de donar-hi una resposta unitària i eficaç. O, més ben dit, s'ha demostrat prou capaç en la gestió de la crisi en favor de la banca i del capitalisme financer, i ben poc, o més aviat un fracàs total i absolut, en favor de la ciutadania europea i de les economies locals.

Sense oblidar la crisi dels Balcans, amb conseqüències encara no superades i amb un paper lamentable de la Unió Europea. O la permanent incapacitat europea per donar resposta al conflicte entre Palestina i Israel. O esdeveniments més recents relacionats

amb les nefastes intervencions europees en les guerres de l'Afganistan, de l'Iraq, de Líbia, de Síria. Per cert, en el cas de Líbia, recorden –suposo que la deuen recordar, tots i totes vostès– la patètica aparició del senyor Cameron i el senyor Sarkozy com a legionaris romans de tercera, que van aparèixer, doncs, en territori libi per celebrar la victòria de les legions europees i marxar corrents, i deixar darrere un paisatge de desolació i de destrucció sense precedents que avui encara és un problema gravíssim per a la població de Líbia i a escala global i internacional, per sumar-hi també les deplorables polítiques i actuacions amb relació a la immigració i a la crisi de les refugiades. Tot plegat, això ha posat de manifest l'atzucac europeu pel que fa a la seva política exterior, amb conseqüències dramàtiques tant per als països que n'han estat objecte com per a la mateixa seguretat de la població europea.

Aquests desequilibris i febleses pensem que posen de manifest que les elits que dirigeixen Europa estan més compromeses en projectes i interessos globals que en la construcció d'un escenari específicament europeu. Les classes dirigents europees cerquen més assegurar la seva pertinença a un conglomerat polític, econòmic i militar transnacional hegemònic a escala mundial que no pas a un nou projecte europeu que pugui contribuir a una governança global veritablement democràtica, justa i multipolar.

Avui els compromisos i interessos relacionats amb l'atlantisme, amb el sionisme, amb les transnacionals, amb el complex militar i industrial, amb el control dels epicentres i frontisses de la geopolítica mundial, l'economia financera, el poder mediàtic i el control de recursos estratègics, científics i tècnics dominen l'agenda d'aquest conglomerat al servei de l'actual model de desenvolupament i dels seus principals beneficiaris. Les elits europees posen els seus esforços més en la participació en aquesta agenda a escala mundial, per tal de defensar-hi el seu tros de pastís, que no pas a construir-ne una de nova des d'una lògica europeista, d'acord amb els ideals inicials dels fundadors de la Unió Europea.

El moviment altermundialista, primer, i les primaveres democràtiques, després, entre altres, han estat importants moviments de protesta i de proposta que han denunciat i impugnat l'actual Unió Europea i les seves polítiques exteriors i interiors. No han tingut prou força, però, per a modificar una dramàtica tendència dominant, l'hegemonia neoliberal, el creixement de la dreta i l'extrema dreta, el retrocés dels ideals europeus en favor d'un domini progressiu dels valors conservadors, xenòfobs, antidemocràtics, i unes polítiques sotmeses als interessos del capitalisme financer, militarista i extractivista global.

En aquest context, les classes populars en general i la classe obrera en particular han vist retrocedir la seva influència, els seus drets, i han observat com les polítiques públiques entraven en regressió de la mà de les dictadures de l'euro i de la troica. El cas de Grècia n'és un exemple tràgic: el retrocés en la capacitat d'influència de la classe obrera i de les seves organitzacions, que havien estat crucials en la construcció de l'estat del benestar, dels serveis públics i de la democràcia, així com, i hem de subratllar-ho també, les traïcions continuades de la socialdemocràcia europea, tot plegat és un molt mal símptoma per a Europa.

Aquesta manca de consistència de l'Europa política, el nacionalisme dels estats, la llunyania i la ineficiència de les institucions polítiques europees, la inexistència d'una Europa social, etcètera, tot plegat és el que ha creat aquest creixent fenomen de desafecció, d'allunyament, de qüestionament, de crítica i de manca de pertinença d'una gran part de la ciutadania europea pel que fa al projecte de la Unió Europea.

És per tot això, conseller, que creiem que ens cal parlar a fons sobre la Unió Europea, sense confondre Europa amb Unió Europea, que és una confusió que sovint, i de forma molt malintencionada i demagògica, fan la majoria dels actuals defensors de la Unió Europea. Perquè existeixen diverses Europes possibles, certament, i nosaltres, des de la nova república, podem contribuir a construir-ne alguna de millor, certament; però d'Unió Europea sembla que només n'existeix una, de possible, cada vegada més, i amb escasses o nulles possibilitats de transformació democràtica: la Unió Europea del capital al servei de les elits globals, amb uns estats que en són mers gestors locals, sense projecte polític democràtic, sense compromís social amb la seva ciutadania.

Nosaltres, conseller, els proposem a vostè i al seu Govern que aquest país pugui celebrar un gran debat nacional sobre Europa i sobre la Unió Europea, en la societat i en

aquest Parlament, un debat obert i plural, realment democràtic, i que finalment la ciutadania pugui exercir també el seu dret a decidir sobre quina ha de ser la relació de la nostra república amb Europa i amb la Unió Europea.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Riera. Respon el senyor Raül Romeva, conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència.

El conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència

(Raül Romeva i Rueda)

Gràcies, presidenta. Moltes gràcies, diputat Riera. Una vegada més, permetin-me que comenci per agrair-los la possibilitat que ens donen, que ens atorguen, en aquesta cambra, de poder parlar de substància, és a dir, de contingut, no només de què som o què volem ser, sinó de què volem també aportar i com podem contribuir a fer globalment una societat, ho repeteixo, global molt millor.

Vostè ha començat amb dues preguntes; començaré responent a aquestes dues preguntes. Es pot parlar d'Europa? És un tema? La resposta, rotundament, és: «Sí, se'n pot parlar i és un tema.» És més, és un problema, que no sigui un tema per a alguns. I, per tant, des d'aquesta perspectiva, la resposta és absolutament i contundentment: «Sí; se n'ha de parlar –se n'ha de parlar.»

Se n'ha de parlar, perquè, en definitiva, estem vivint una sèrie de crisis superposades a molts nivells, i moltes d'elles tenen molt a veure amb un dèficit estructural que avui és, com vostè molt bé apuntava, no Europa sinó la Unió Europea. I, des d'aquesta perspectiva, nosaltres, des de Catalunya, tenim l'obligació d'adonar-nos-en, de pensar-hi i de fer propostes, i des d'aquesta lògica: sense apriorismes, segurament, com vostè diu, però, en qualsevol cas, sense línies vermelles, vull dir. I, per tant, absolutament d'acord i res a dir sobre la necessitat, l'oportunitat i fins i tot diria la urgència de poder-ho fer.

Dit això, també tres idees, que em semblen importants i reiteren una mica el que vostè plantejava. El problema, per mi, i això sí que és una opinió personal, si m'ho permet dir, no és la Unió Europea com a tal. La idea –la idea–, recordem-ho, surt o el projecte s'inicia en un moment d'una gran transcendència, que supera una de les pitjors guerres que ha viscut aquest continent i diria que el món sencer, amb una voluntat de superar unes violències estructurals absolutament perniciosos. I apareix la idea de que, si tenim interessos compartits, es reduiran els incentius a la violència.

Aquesta és la idea que hi ha al darrere del projecte europeu. I, ho repeteixo, la idea, com a tal, a mi em sembla vàlida. És a dir, qualsevol cosa que permeti construir espais, estructures, institucions, amb la voluntat, amb la vocació de canalitzar els conflictes de manera democràtica i política a mi em sembla bé –la idea.

Quin problema tenim? Que la idea està sent o mal executada o galdosament executada o, per interessos particulars, interessadament executada a partir d'uns prejudicis, o, en tot cas, d'uns apriorismes, que molts de nosaltres segurament no compartim. Aquest és un primer plantejament.

El segon plantejament és, efectivament, una constatació: el problema avui, ho repeteixo, no és d'idea, sinó d'estructura i, sobretot, de credibilitat –de credibilitat. Perquè la percepció que té molta gent..., i això jo crec que no és, malauradament, nou; fins i tot el mateix Romano Prodi, en una entrevista que vam poder fer en privat ara fa unes quantes setmanes, ens ho deia –i ho faig públic perquè també ho ha fet públic, no perquè fos una primícia, de cap de les maneres, però...–, ell mateix apuntava que per a ell i per a molta gent que havia tingut un paper molt rellevant a Europa, Europa ja no existia, i parlo d'Europa com a concepte Unió Europea. Aquí faig aquesta assimilació de què vostè alertava i que jo, en tot cas..., a vegades, de manera col·loquial, fas, i que hem de matisar. La Unió Europea, com a tal, no existeix. I per a molta gent –és veritat– la Unió Europea no és altra cosa que, per dir-ho així, el noi dels encàrrecs dels estats. I els estats han segrestat fins i tot aquesta idea, i l'han capitalitzat de tal manera que l'han desvirtuat.

Des d'aquesta lògica, com ens hi hem de situar, des de Catalunya? Doncs, jo crec que amb honestat, amb caràcter crític, i, com sempre hem fet, amb propostes. Vostè planteja una necessitat, que és que afrontem el debat des del punt de vista fins i tot con-

ceptual. A mi m'esvera, m'alerta, em preocupa i fins i tot m'inquieta, i en alguns casos diria que, més enllà d'això, m'indigna, aquesta constant –i no és d'ara, sinó que ja fa uns quants anys–, a vegades, amenaça de que per protegir Europa val tot.

Necessitem –necessitem– que hi hagi, com a mínim, la capacitat de poder... Perdoni, eh?, veig que el senyor Iceta té una conversa molt interessant. Segurament ho és tant com el tema europeu, però no sé si podríem resoldre aquesta qüestió en un altre espai. (Miquel Iceta i Llorens diu: «Transparència davant de tot.») No, no..., això no ho dubto; però, si ho podem fer d'una manera organitzada, serà més fàcil per a tothom. Disculpi, eh? Segueixo.

A mi em preocupa, efectivament, que hi hagi unes situacions com les que hem viscut reiteradament: ho vam viure a les eleccions presidencials a Àustria; ho hem vist a Holanda, ara fa molt poques setmanes; ho hem vist fa dies, fa pocs dies, en el cas de França. I sempre acabem amb aquesta mena de xantatge moral de dir: «Primer hem de salvar Europa, perquè l'amenaça és òbviament molt pitjor», i aquí venen extremismes. En el cas de França, de fet, cal recordar que set dels deu candidats a la presidència en plantejaven no només seriosos dubtes, sinó que directament posaven en qüestió el mateix projecte europeu, i no venia de l'extrema dreta, sinó que també venia de l'esquerra.

I aquí hem de fer una reflexió: que, potser, home, no és que hi hagi un problema a l'extrema dreta i a Europa, és que hi ha un problema *amb Europa*. I com que hi ha un problema amb Europa, això es canalitza de maneres molt diferents: en alguns casos, radicalitzant postures clarament tancades en la lògica estatal, i, per tant, amb una sèrie de populismes i nacionalismes estatals; en altres casos, buscant precisament superar-ho per dalt, és a dir, buscant aquesta internacionalització i aquesta transversalització del que vostè anomenava molt bé –jo ho comparteixo– la necessitat de recuperar l'essència europea amb lògica de l'Europa social.

Però hem superat massa vegades –massa vegades– el *match ball* a l'últim segon i gairebé..., no en el temps de descompte, perquè en el tennis no hi és, però, en qualsevol cas, sí gairebé en l'últim instant. No s'està fent la reflexió que pertoca; però, això, vostè ens dona l'oportunitat avui de fer-ho aquí. Jo li he de dir que, després de deu anys de fer aquesta mateixa reflexió al Parlament Europeu, ja no em sembla una novetat; malauradament, s'ha convertit en una reflexió estructural. Però les respostes que tenim, no només per part de les institucions, sinó per part també dels estats, segueixen sent absolutament insatisfactòries.

Catalunya ha estat, socialment –socialment–, políticament un país que ha cregut, i jo diria que segueix creient, en la idea d'Europa. Segueix creient que Europa és necessària en aquests principis i en aquests plantejaments que sempre, diguem-ne, hem esmerçat; de fet, va ser aquí on es van treure els resultats més potents. Però, de la mateixa manera, també és on, quan es va produir, recordem-ho, el debat sobre el tractat constitucional, es van produir els debats més intensos. Perquè precisament és aquesta autoritat moral, aquesta legitimitat moral d'haver defensat sempre el projecte, el que també ens permet dir: «Sí, d'acord, però no de qualsevol manera», i «No amb determinades deficiències o dèficits estructurals com els que tenim avui.»

Vostè esmentava la qüestió de la crisi dels refugiats. Jo crec que avui és, amb diferència, el principal problema que ha d'afrontar el projecte. N'hi han molts, eh? –la crisi econòmica, la crisi financera, la crisi social–, però la crisi dels refugiats, des del punt de vista del fracàs que significa com a projecte intern i extern la Unió Europea, és un perfecte símbol del que estem afrontant.

Intern perquè, escolti, jo l'hi explicava ahir: vinc del Líban. Al Líban han acollit 1 milió i mig de persones refugiades, i aquí resulta que, per acollir-ne 17.000 –parlo d'un estat concret–, això és una catàstrofe. Home, la majoria dels països que en aquests moments haurien d'haver estat ja acollint no ho estant fent; a més a més, amb un discurs fallaç, de dir que això suposarà una amenaça i una invasió, fins i tot. Aquests termes no me'ls invento jo, eh?, han sortit. Per tant, hi ha un fracàs intern.

I hi ha un fracàs extern, perquè, efectivament –vostè ho apuntava–, què ha fet Europa per impedir aquesta situació en origen? No només poc, sinó que moltes vegades el que ha fet ha sigut contribuir a alimentar les causes que han generat aquest fenomen.

Per tant, se n'ha de parlar? Sí, és clar. En podem parlar? Sí, és clar. I per això per mi és perfectament compatible fer aquesta reflexió amb fer-ne una altra, que és la que

jo poso també sobre la taula des de Catalunya: estem iniciant un procés constituent, i en el marc d'aquest procés constituent s'ha de poder parlar de tot, precisament perquè entenem que tenim l'oportunitat de posar en valor aquelles necessitats però també aquelles propostes que des d'aquí s'han produït i s'han generat i, a més a més, es poden dur a terme.

Per mi és necessari posar de manifest que la voluntat legítima, democràtica i pacífica d'aquest poble de decidir el seu futur és perfectament compatible amb la necessitat de que aquest futur estigui condicionat a una reflexió, a un replantejament, a allò que en diuen en anglès un *reload* del projecte europeu. És perfectament compatible, no és antitètic en absolut.

Per mi, és més, no tots, però part dels problemes que tenim a Europa que tenen a veure amb la credibilitat i amb el dèficit democràtic, part d'aquests problemes es poden afrontar si entenem què està passant a Catalunya. Perquè si el problema és de credibilitat, el primer que cal fer és escoltar: escoltar què diu la gent, què pensa la gent i, òbviament, quins són els problemes que la gent considera que s'han d'afrontar. I, en aquests moments, si a Catalunya i en altres llocs del món hi ha un problema de manca de credibilitat democràtica, la que sigui..., jo crec que és el primer que hauria de fer la Unió Europea per afrontar els seus propis problemes estructurals.

Dit això, aquest no només no ha de ser un tema absent del debat...

La presidenta

Conseller...

El conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència

...és que ha de ser un tema...

La presidenta

...ha exhaurit el temps.

El conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència

...central del debat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula el senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Gràcies, conseller, per la seva aportació al debat. Efectivament, tal com vostè diu, hi ha un decalatge, hi ha un *gap*, un salt enorme entre el que és la idea d'Europa d'alguns –tampoc de tots, eh?–, dels pensadors, doncs, que van donar origen al projecte d'Unió Europea i el que és l'actual realitat. Des del nostre punt de vista, aquest salt és tan enorme que és pràcticament insalvable, en aquests moments. Vostè coneix les institucions europees millor que jo, òbviament, i millor que la majoria de persones d'aquesta cambra, i sap del que li parlo, eh? Per tant, el salt és enorme.

Aquesta vocació de que un espai d'unitat política podria minvar la violència o disminuir la violència, hem vist que no ha estat així. Hem assistit darrerament, amb una participació, com hem esmentat abans, dramàtica per part de la Unió Europea, a un creixement dels conflictes violents a escala internacional, amb una contribució neta i, des del nostre punt de vista, deplorable de la Unió Europea en la majoria dels casos.

Miri, un moment tràgic per al projecte europeu és quan, per primera vegada en la història, Alemanya torna a participar militarment en el context de l'OTAN i de la Unió Europea de la mà d'un ministre dels Verds. Aquest és un moment tràgic, eh?, un moment tràgic que demostra que aquest projecte ha perdut les seves pròpies arrels, els seus propis orígens. I, per tant, aquestes idees que vostè defensa pel que fa al projecte inicial d'Europa, les hem de buscar per una altra banda; és a dir, hem de construir un nou marc, un nou escenari, perquè el de la Unió Europea actual ja no existeix, ja no és vàlid, eh?

Aquestes idees d'Europa –també vull assenyalar-ho aquí– ja van aflorar en acabar-se les dues guerres mundials, com vostè ha citat, amb els famosos catorze punts de Woodrow Wilson, en què el dret a l'autodeterminació dels pobles era un dels puntals, i després de la Segona Guerra Mundial, amb el Pacte internacional dels drets econòmics, socials i culturals, i el Pacte internacional dels drets civils i polítics de l'ONU, complementat per

la Declaració universal dels drets humans. En tots els casos hi apareix el dret a l'autodeterminació com un dels drets fonamentals per a construir un món democràtic i just.

Bé, nosaltres, el que plantejem és que aquest dret a l'autodeterminació que ens estem plantejant amb relació a l'Estat espanyol, aquest dret a decidir que volem exercir democràticament, el puguem exercir i el puguem dur a terme amb relació a tots els marcs polítics i econòmics que en aquests moments ens condicionen i ens determinen. És a dir, que el debat sobre les sobirania –la sobirania econòmica, social, política, democràtica, etcètera– ens el puguem plantejar d'una forma àmplia. Ens sembla que aquest és un tema bàsic, i celebri, conseller, que vostè estigui d'acord en que puguem tirar endavant aquest debat des del punt de vista polític i social al més aviat possible i amb caràcter general.

Sens dubte, l'aplicació i la construcció d'una nova estratègia política per a Europa ens requeriran noves aliances: aliances entre les nacions sense estat d'Europa; aliances amb el que són els pobles reals d'Europa, no els seus estats nacionals dominadors; ens caldrà construir àmplies aliances socials amb els moviments socials i ciutadans més avançats d'Europa; ens caldrà reforçar i reconstruir el paper de la classe treballadora i de les seves organitzacions en el context europeu, fonamental per tal de construir un marc social adequat.

I, òbviament, nosaltres pensem que aquesta nova Europa serà més possible més enllà de l'actual Unió Europea, de les dictadures de l'euro, de la troica i de l'OTAN. Serà més possible, serà més fàcil, aquesta nova Europa, superant el capitalisme extractivista i financer que utilitza les institucions i estats europeus com a gestors dels seus interessos depredadors a escala regional i local. Si volem parlar de veritable autodeterminació i sobirania nacional, conseller, ens caldrà alliberar-nos no només de l'Estat espanyol, sinó també dels entramats burocràtics, militars, extractivistes i financers de la Unió Europea i de les gestions que, al seu servei, fan les institucions europees.

En definitiva, conseller, nosaltres pensem que aquest debat cal iniciar-lo aviat. És per tot això que proposem que el nostre futur procés constituent sigui una oportunitat per debatre sobre Europa, la Unió Europea i el lloc que la nova república catalana hi vulgui ocupar. Nosaltres aquest cap de setmana ja comencem a fer-ho, comencem a fer-ho de manera àmplia i oberta en una conferència internacional en què més de vint delegats i delegades d'arreu del món venen a parlar amb nosaltres sobre drets socials, civils, polítics, sobre dret a l'autodeterminació, i venen a parlar també sobre Europa, sobre la Unió Europea i sobre com construir nous marcs, més democràtics, més socials i amb més perspectiva de futur.

I això, òbviament, ho hem de fer sense cotilles, sense línies vermelles: la Unió Europea ha de deixar de ser una línia vermella i ha de ser un tema de debat i de qüestionament crític com a condició necessària per construir un nou escenari de futur per a la república catalana.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Riera. Té la paraula el conseller.

El conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència

Gràcies de nou, presidenta; gràcies de nou, diputat. Efectivament, jo crec que en aquests moments estem davant d'un moment en què la reflexió es pot organitzar, s'ha de fer. De fet, nosaltres el que ja estem és treballant en un marc –no sé si vostès ho estan fent també en aquesta lògica, però en qualsevol cas jo crec que és una, entre moltes altres, de les maneres com es pot afrontar aquest debat– que és..., cinc possibles escenaris que ha plantejat en el seu moment el president Juncker.

Com vostè sap, el primer escenari seria mantenir les coses com fins ara; el segon escenari seria apostar per una Europa a dues velocitats, diferenciant-hi aquells estats que volen anar més de pressa, en definitiva; el tercer escenari seria reduir Europa únicament a un espai de mercat únic –hi ha qui ho defensa–; hi ha un quart escenari que és una Europa més reduïda però més eficaç, només triant aquelles matèries que serien objecte de delegació en el cas de Brusselles, i, finalment, hi hauria un últim i darrer escenari possible, que seria avançar cap a una Europa molt més forta, cap a més Europa, on hi hagi encara molta més transparència de sobirania per part dels estats membres.

Són cinc opcions. De fet, no se les ha inventat ell, són les cinc opcions que sempre han estat presents sobre la taula; simplement, jo crec que, d'una manera o d'una altra, aquestes possibilitats apareixen sobre la taula. Jo crec que és bo que com a mínim tinguem presents aquests diferents escenaris i ens hi anem posicionant. De fet, és el que nosaltres també, com a govern, estem fent. I, per tant, qualsevol debat en aquest sentit serà sempre benvingut.

Dues reflexions molt ràpides. Vostè ha esmentat, per mi, el punt clau: això va de sobirania. I no només de sobirania, sinó de com s'exerceixen les sobirania i de com aquestes sobirania es poden canalitzar, i a través de quins instruments. I, per tant, com que això va de sobirania i nosaltres entenem que la manera d'exercir la sobirania, almenys la..., no sé si és l'única..., no és l'única segur, però en tot cas la més desitjable és a través de la democràcia, això va també de dignitat democràtica. Això va de sobirania i de dignitat democràtica.

Per això entenem que aquests processos que estem iniciant són perfectament compatibles. Vostè parlava del procés constituent que estem a punt d'iniciar. Això em permet recordar-li..., i, en tot cas, convidar-lo a fer aquest seguiment de les reflexions que estem fent sobre altres processos constituents que s'han fet arreu del món. Com sap vostè, ja portem unes setmanes de reflexió al voltant d'aquests temes. Hem convidat gent a través de la qual hem pogut conèixer de primera mà..., i, per tant, tenir un assessorament molt acurat i molt professional, i, per tant, molt qualificat, de com s'han produït determinades experiències no només a Suïssa, sinó a Islàndia, a Irlanda, a Xile, a Bèlgica i a altres llocs del món.

I, a partir d'aquí, això ens permetrà també fer una proposta de metodologies sobre com hem de canalitzar el nostre propi procés constituent, que, com vostè sap, al voltant de juny nosaltres, com a govern, farem pública, també perquè serà el resultat d'haver recollit aquestes aportacions que fa temps que fem.

No hi ha cap dubte que un dels temes que haurà de formar part d'aquest debat serà el tema europeu. I, a més a més, no només perquè aquest és un tema que ens ocupa i que ens preocupa, sinó, sobretot, perquè és la manera com entenem que hem de canalitzar també molts dels aspectes, dels problemes, de les frustracions, que en aquests moments ens porten a afrontar el debat a Catalunya de la manera com ho estem fent.

Vostè parlava de possibles diferents aliances; és que per mi és perfectament compatible. És a dir, jo crec que és necessari entendre que el món és un escenari dinàmic. La Unió Europea no és la mateixa avui que fa seixanta anys; és que, de fet, no és la mateixa ni que fa deu anys. I, a més a més, Europa, no només com a concepte geogràfic, sinó com a concepte polític, contínuament està canviant. Per tant, nosaltres hem de tenir l'absoluta..., no només honestat, sinó també la responsabilitat de visualitzar com està el món, no només una petita part, sinó com està el món. I, des d'aquesta lògica, jo crec que tenim un magnífic recorregut per seguir endavant.

Dit això, sí que hi han dos elements que em sembla important ressaltar. El primer, Europa en aquests moments segueix sent, malauradament, una estructura que, amb molts dèficits, també té algun avantatge: que és un espai de discussió. I, per tant, jo crec que, quan hi ha un espai de discussió, hem d'intentar ser-hi per aportar-hi el que sigui, les reflexions que siguin o les que pertoquin. Des d'aquesta perspectiva, a mi em sembla, personalment, que sempre és millor ser-hi que no ser-hi, encara que sigui, òbviament, posant propostes sobre la taula.

La segona reflexió que em sembla important fer: l'Europa d'aquí a deu anys, potser l'Europa d'aquí a cinc anys, no tindrà res a veure –res a veure– amb la que tenim avui, i no serà per culpa de Catalunya. Serà completament diferent. Per tant, aquells que s'obsessionen per amenaçar que Catalunya no pot fer el que vol fer, el que legítimament ha de fer i que farà, perquè hi ha el risc de quedar fora d'Europa, potser haurien de reflexionar i preguntar-se si Europa serà o quina Europa hi haurà d'aquí a cinc o deu anys. Perquè aquesta és la pregunta que segurament permetria resoldre molts dels inconvenients que avui té gent a l'hora d'afrontar el debat català, també.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'oferta pública d'ocupació i les condicions laborals del personal de l'Administració de la Generalitat de Catalunya

302-00142/11

El quinzè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'oferta pública d'ocupació i les condicions laborals del personal de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari Popular de Catalunya. Per a exposar-la, té la paraula la senyora María José García.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. En primer lugar, quiero dar la bienvenida y agradecer su presencia a los representantes que nos acompañan de Comisiones, UGT, IAC, y al colectivo de trabajadoras sociales de la Generalitat.

Bien. El 27 de abril interparamos al Govern sobre la consolidación de plantillas y devolución de condiciones laborales para el personal de la Administración de la Generalitat. La respuesta de la *consellera* Borràs se puede consultar en el diario de sesiones: desde mi punto de vista, no fue respetuosa ni aportó los compromisos que le imponen los pactos y las leyes estatales. Y es que, cuando no se tienen argumentos, hay quien opta por desacreditar o faltar a quien pide explicaciones, porque, *consellera*, escúcheme, qué más le gustaría a usted, pero no falseamos la verdad, y decirnos eso es faltar al respeto a nosotros y también a los trabajadores públicos.

La verdad –lo dijimos y lo repetimos– es que este Gobierno ha recortado más que ninguna otra administración, ha ido mucho más allá de los decretos estatales y ahora está devolviendo menos, mucho menos, y más lentamente que otras administraciones. Y la verdad es que lo que están devolviendo lo hacen por presiones del Parlament, de los sindicatos, por decreto estatal o por sentencia judicial. La iniciativa del Govern está siendo nula, y su actitud, dilatoria y opaca.

Nos dijo la *consellera* que, si el Gobierno de España devolvía los 1.100 millones de euros de intereses del FLA, ella devolvería las pagas del 13 y del 14. No sé si se puede decir algo más populista y menos riguroso. Aclaremos que el FLA es deuda que la Generalitat, que no tiene solvencia ni credibilidad en los mercados, no ha podido conseguir... Recordemos que la Generalitat emitió bonos *patrióticos* al 4,75 por ciento antes de pedir el FLA, y cuando no podía seguir pagando estos bonos los empezó a renovar con FLA al 4 y al 2 por ciento; no parece mal negocio. Y esos son los 1.100 millones, que los hubiera tenido que pagar igual, pero casi multiplicados por dos.

Un FLA que desde enero del 2015 pasó a interés cero para toda la deuda, la renueva y la nueva, aún más ventajoso para la Generalitat. En total, un ahorro por acudir al FLA en lugar de ir al mercado –si es que se hubiera podido– que ha sido de 5.700 millones de euros. Este año, 2017, solo este año, 914 millones de ahorro. No parece mal negocio.

Y luego está el tema de que el dinero del FLA ya es nuestro. Es curioso que lo diga un gobierno cuyo vicepresidente económico es directamente responsable del dinero que recibe o no Cataluña. Recordemos que Esquerra Republicana de Catalunya votó a favor del actual modelo de financiación en 2009, junto con el PSOE e Iniciativa, los antecesores de los comunes.

En definitiva, la respuesta de la *consellera* no aportó elementos nuevos de compromiso para los empleados de la Generalitat: ni para garantizar y acelerar la recuperación de las condiciones laborales, ni para proponer una oferta de empleo público realista para este año, que desde luego no son las 7.721 plazas, insuficientes, como demostramos, para bajar la temporalidad actual del 30 por ciento al 8 por ciento en dos años, insuficientes para estabilizar y consolidar en tres años unas 45.000 plazas.

Por ello registramos y sometemos hoy a votación una moción que intenta recoger las reivindicaciones de los tres sindicatos presentes en la mesa general, representantes legítimos de los trabajadores afectados por estos recortes. Una moción con tres bloques: el primer bloque, destinado a garantizar la estabilidad y consolidación de plantillas públicas en tres años, en los términos que ha firmado el Gobierno de España con los sindicatos, que se recogen en los presupuestos generales del Estado y en el Real Decreto 6/17, de 31 de marzo. Por ello pedimos que se convoque la mesa general antes del 25 de

marzo para estudiar en serio las necesidades de plantillas por sector –previsión de jubilaciones, valoración de temporalidad estructural y coyuntural– para, finalmente, acordar un calendario de oposiciones por sector hasta el 2019, bajando la temporalidad al 8 por ciento.

El segundo bloque se refiere a la recuperación de las condiciones laborales anteriores a la crisis en tres años, convocando la mesa general antes del 8 de junio. Hablamos de recuperar las pagas extras del 13 y del 14 antes de finalizar el 19, del cien por cien del salario por incapacidad temporal, del Fondo de Acción Social en dos años, de las treinta horas de indisposición sin baja en el ICS, del derecho de los docentes mayores de cincuenta y cinco años de cambiar dos horas lectivas por otra actividad en el centro –también de manera progresiva en dos años–, de mantener el nombramiento y sueldo interinos en julio, de sustituciones desde el primer día y de recuperación progresiva de los complementos por productividad. Todas estas medidas se están negociando o ya están solucionadas en otras administraciones.

Y el tercer bloque de la moción garantiza la cobertura presupuestaria de todas estas medidas.

En definitiva, pedimos lo que es justo y corresponde a nuestros empleados públicos, con una moción realista, que recoge las reivindicaciones sindicales y que no exige al Gobierno de la Generalitat un compromiso o un esfuerzo superior al que ya están realizando otros gobiernos.

Por estos motivos, pedimos para esta moción el apoyo mayoritario de la cámara, como un apoyo y un espaldarazo a las justas reivindicaciones sindicales en la mesa de negociación. Porque, como nos han trasladado los tres sindicatos mayoritarios: «La defensa dels drets dels empleats i les empleades públiques de la Generalitat ha d'estar per damunt de les legítimes discrepàncies entre els diferents grups polítics.»

Muchas gracias, *consellera*, señoras y señores diputados.

La presidenta

Gràcies, senyora García. Per a defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Benvinguts els representants sindicals que avui ens acompanyen i també els representants de les treballadores socials, que fa uns dies que ens persegueixen, als grups parlamentaris, perquè atenguem una necessitat i unes demandes més que justes. Així que avui, aprofitant la moció que presentava el Partit Popular, doncs, el Grup Socialista hem fet aquesta esmena per concretar aquesta reivindicació, que esperem que avui s'aprovi.

Miri, jo els voldria dir, al Govern i a la consellera, que avui som aquí perquè vostès no compleixen. Si vostès complissin, si vostès fessin la seva feina, si vostès realment, més enllà de dir-los als treballadors públics que bé que ho fan, que gràcies a ells els serveis públics van endavant..., si més enllà de fer això fessin el que els toca, que és complir la moció del 20 de gener del 2016, en la que ja ens comprometíem a moltes coses que avui tornarem a votar..., doncs, si vostès fessin això, segurament avui no estaríem aquí.

I ara ho comentàvem amb algun diputat, que si els sindicats i els representants sindicals i els treballadors estan cansats de reivindicar, nosaltres també comencem a estar cansats. Perquè aprovar una moció, aprovar-la per unanimitat com segurament farem avui, és un valor, però si després som incapaços de portar aquesta moció endavant, de fer-la complir, doncs, no serveix de res. I, per tant, jo entenc la bona voluntat del senyor Sabrià, que és el diputat de Junts pel Sí que sempre negocia amb l'oposició, però després té un problema, que és que el Govern no compleix fins i tot allò a què vostè es compromet amb la resta de grups.

Per tant, el que ens agradaria és una voluntat clara i ferma –clara i ferma– del Govern per tirar endavant aquests compromisos que avui probablement aprovarem amb una àmplia majoria o per unanimitat. Em sembla que ja fa massa temps que esperem un calendari per a les pagues extra del 2013 i del 2014. I, escolti'm, és que això no val diners, consellera, és que calendaritzar com retornem les pagues del 2013 i del 2014 no val diners; val la voluntat i les ganes de seure i acordar-ho.

És que, a més a més, jo fins i tot a vegades penso que som massa sensats, des de l'oposició, perquè és que, a més, plantejem que el calendari sigui a partir del 2018, és a dir, ni aquest any, no? És a dir, entenem la dinàmica parlamentària i entenem la situació de la Generalitat, però és que, és clar, vostès no fan esforços.

Les meses generals de la funció pública es convoquen poc. Quan es convoquen, és com parlar amb un mur, perquè no hi ha resposta, no hi ha *feedback*. El que volem és un govern de veritat, que tingui més sensibilitat per resoldre els problemes, sobretot quan estan aprovats en una moció, com dic, del 20 de gener del 2016, que ha passat ja una mica de temps. Per tant, avui, en aquestes reivindicacions que ens plasma el Partit Popular i que hem intentat millorar alguns grups parlamentaris, tornarem a votar algunes coses exactament igual.

Jo el que els demanaria és que, si s'aprova, facin el favor de *complir* aquells mandats que surten del Parlament. Sí, compleixin aquells mandats que surten del Parlament. És que algunes de les propostes que hi han aquí no valen diners. Les IT tampoc valen diners. Hi han coses que només necessiten la voluntat i l'esforç i les ganes realment de donar una resposta al que..., és veritat, a aquests treballadors públics, que estan entregant molt més del que els pertoca per donar una bona qualitat en els serveis públics de la Generalitat de Catalunya.

Miri, les nostres esmenes, per ser molt breu, han intentat anar –en algunes ens n'hem sortit, en d'altres no– a intentar marcar una mica més el Govern perquè les coses es fessin entre el 2018 i, com a molt, el primer trimestre del 2019, per no anar-nos-en molt més lluny. En alguns casos no ens n'hem sortit, però és igual; amb ànims de consensuar, amb ànims d'acordar, ho acceptem. Per tant, espero que després el Govern faci el que ha de fer, que és complir.

Hem fet esmenes en aquesta línia, sobretot, i, després, hem fet l'esmena que comentava, sobre les treballadores socials, que tenen una situació molt particular, que és que des de l'any 99 a les treballadores socials dels diferents departaments no se'ls convoquen places. Per tant, estem en una situació irregular, que res té a veure amb la seva voluntat, i el que creiem és que ara no es poden convocar unes places de la manera normalitzada o de la manera com es feia. Creiem que cal valorar d'una manera molt prioritària els mèrits que tenen perquè aquest sigui un element que les diferenciï d'altres persones, no?, sobretot tenint en compte que tampoc podem descapitalitzar l'Administració de la Generalitat. I, per tant, creiem que cal atendre amb un mecanisme específic aquesta problemàtica, evidentment, de la que elles són les víctimes. Creiem que, en tot cas, qui ho ha fet malament és l'Administració, i que el que ha d'intentar és resoldre-ho i posar-hi una mesura que permeti la continuïtat no només de la seva feina, sinó també del servei que estan donant.

Aquestes han estat les esmenes, perquè compartim la majoria de les propostes que el Partit Popular hi ha incorporat, bàsicament perquè són les que hem anat treballant amb els sindicats, als que també vull agrair la seva feina.

Però, ho repeteixo, que el Govern, més enllà d'avui aixecar la mà, que després, l'endemà –el 25 de maig, el 3 de juny i aquestes dates a les que ens hem compromès–, segui, acordi i després compleixi els acords que s'aproven en aquest Parlament.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Romero. A continuació, per a defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Joan García.

Joan García González

Sí, presidenta. Bé, primer, benvingut el col·lectiu de treballadores socials; ja els avanço que donarem també suport a les esmenes presentades tant per Catalunya Sí que es Pot com pel Partit Socialista. Benvinguts els sindicats, que han fet un gran treball els últims mesos, pràcticament, doncs..., amb una resposta que creiem que no és la més adequada. Creiem que avui torna novament la realitat a aquest Ple, una realitat que ja hem debatut unes quantes vegades, i que, bé, avui veiem en una moció presentada pel Partit Popular.

Parlem, doncs, d'un relat repetit i repetidament incomplet per part del Govern, i en especial per part, en aquest cas, de la conselleria de Governació. Estem arribant a una trista situació de superació d'aniversaris de vulneracions dels acords presos per aquest Parlament que demostren la més que evident falta de voluntat per afrontar les situacions complexes a les que s'ha de dedicar, de fet, l'acció de govern.

I, sí, nosaltres parlem de respecte, però no a aquesta cambra només, sinó també als treballadors públics, aquells que elogia la consellera al respondre preguntes de Ciutadans amb unes paraules buides, després, de continguts en forma d'accions reals. Perquè a la consellera li interessen molt més altres iniciatives, i es preocupa poc del bloqueig de la negociació de la Mesa de la Funció Pública. Prefereixen mirar a un altre costat i deixar que passi el temps, un temps que creuen que els permetrà eludir les seves responsabilitats i que ingènuament els perdonarà el que estan fent.

I és que la consellera ni tan sols és capaç de sortir en defensa dels treballadors públics, quan hi ha amenaces polítiques reiterades. La consellera prefereix fer crides, acompanyar-los, doncs, als jutjats, i utilitzar, per construir el seu relat polític..., aquells que són garantia precisament de la neutralitat jurídica de l'Administració de la Generalitat, aquella que ha de respectar els ciutadans. Aquest és el context. I, sí, aquest missatge vull que quedi clar –tot està relacionat–: un dels majors drets que ha de tenir un treballador públic és que se li garanteixi la seguretat jurídica. Sense això, creiem que tot perd sentit.

El context, senyora García Cuevas, és important, i l'històric també. Agraïm el que hem considerat un bon recull de tot el que hem debatut en altres ocasions i que reflecteix les reivindicacions dels diferents sindicats a la Mesa de la Funció Pública. La recopilació treballada amb ells tindrà el nostre suport, ja l'hi he traslladat. No entraré a parlar de les propostes punt per punt, però sí d'alguns punts que considerem que són importants i en els que vull incidir.

Mirant les propostes, un té clar que el Govern de la Generalitat ha fracassat en la seva acció de govern pel que fa als treballadors públics. No ha sigut capaç ni de calendaritzar el retorn de les pagues extres de 2013 i 2014, ho tornem a repetir. Però no és això, el més greu: el Govern de la senyora Borràs ha precaritzat encara més el treball públic, en què s'ha incrementat un 4 per cent el percentatge de temporalitat, que s'apropa al 26 per cent, quan l'objectiu marcat pels sindicats és el 8. Parlem de prop de cinquanta mil treballadors interins, en total; de fet, parlem de que tenim sis mil treballadors temporals més en un any. Inclús hi han col·lectius que porten en aquesta situació d'interinatge anys i anys, i avui en tenim un exemple aquí, a la cambra.

S'obrirà l'oportunitat, crec, de fer alguna més per paliar aquesta situació. Ens convidava, aquesta moció, a fer-ho a través d'un pla similar al que hi ha a la Llei de pressupostos generals, que, amb el suport de Ciutadans al Congrés, suposaria la reducció fins al 8 per cent del nombre d'interins en quatre anys.

Què va anunciar la consellera en la interpellació? Res. Fum. «Farem una llei, un pla», i darrere de tot això hi ha una línia vermella que suposa la fi de la legislatura, que ens lliurarà de qualsevol obligació, que, per nosaltres, al final, és inacció. Estem cansats. De fet, estem cansats d'aquesta situació, d'una forma de no pagar la dignitat, doncs, prestada pels treballadors públics a la Generalitat aquests últims anys.

I, per tant, com som escèptics, el que sí que creiem que hem de demanar a la consellera –i crec que és el millor camí per acabar amb aquest bloqueig– és que s'utilitzin aquestes urnes que vostè ha comprat o vol comprar perquè s'omplin d'aquells vots que puguin treure el seu Govern d'aquesta situació a la que ens ha portat, de bloqueig de la gestió amb els treballadors públics. Creiem que aquest és el camí; esperem que això passi.

Diputats, diputades, moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor García. A continuació, per a defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot, té la paraula el senyor Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Bé; gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats, persones que ens esteu seguint, interessades per la temàtica que toquem, tingueu un bon dia. Senyora García

Cuevas, la moció que vostè ens presenta és correcta. No és estrictament una moció del Partit Popular, perquè és bàsicament el recull de les reivindicacions sindicals de la funció pública posades en forma de moció per vostès. Està bé, la feina que han fet.

Sap vostè que sovint hem discutit sobre la idoneïtat que els grups parlamentaris intervinguem en la negociació col·lectiva. No ho compartim, i sovint hem votat en contra de moltes propostes precisament per aquest motiu. Suposo que per això, també, aquesta vegada ho ha tingut en compte, i ha demanat en diversos punts que sigui la mesa general o les diverses meses sectorials les que concretin allò que, amb tota probabilitat, aprovarem avui aquí. Per tant, res a dir. Ja ho he dit: ens sembla correcte, ho votarem a favor, i si a més a més aconsegueix la unanimitat que sembla que es produirà, doncs, l'hauré de felicitar.

I, un cop felicitada, permeti'm criticar-la, que és el que acostumo a fer amb vostè, com sap. Més que re, perquè no pretengui utilitzar aquesta moció per presentar el seu partit com el defensor dels treballadors públics, perquè no ho és –no ho és. No ho és, perquè suposo que vostè és conscient que si la funció pública a tot l'Estat, i, per tant, també a Catalunya, es troba on es troba, és per culpa del Govern del Partit Popular. Suposo que ho sap.

És aquest Govern, el que va imposar restriccions pressupostàries que van permetre retallar pagues extremes. És aquest Govern, el que va fixar una taxa de reposició del zero per cent, amb la consegüent acumulació de personal temporal per falta de convocatòria de places, que és justament el que ara intentem paliar amb el recent acord signat a Madrid. És aquest Govern, el que va esborrar a cop de decret condicions laborals pactades amb els sindicats i que encara no hem recuperat del tot. És aquest Govern, el que ensenya i facilita el camí que tan amigablement aprofita el Govern de Catalunya per fer amics i amigues entre els funcionaris i ser el darrer en retornar algunes de les retallades que a altres llocs ja s'han retornat.

És la típica actuació dels governs de dretes a tot Europa amb els seus funcionaris, i en són exemples paradigmàtics el que va fer Aznar o el que va fer Sarkozy. És a dir, primer apliquem retallades brutals per acabar pactant, al cap d'un temps, millores que mai ens retornen on érem abans, però que permeten passar a la posteritat com uns bons i amables negociadors.

Per tant, ho votarem a favor, però ho votarem a favor sense emoció, igual que estic convençut que vostès defensen els funcionaris sense l'emoció que sol donar la reincidència històrica. Si no, com s'entendria que, poques setmanes després d'haver arribat a aquest bon acord que dèiem, per reduir fins al 8 per cent la temporalitat, introdueixen a l'article 19 dels pressupostos generals de l'Estat una clàusula que limita a tres anys els contractes d'interins, que pot deixar sense feina a milers de persones i que en el millor dels casos desestabilitzarà les plantilles i produirà rotacions indesitjades. Ho resoldran? Segurament, però de moment no ens ha acceptat l'esmena.

Una altra de les esmenes que li hem presentat pretén completar precisament l'objectiu d'estabilitzar les plantilles, i fa referència a tot aquell personal temporal que ha ocupat la mateixa plaça durant tot aquest temps en el qual no ha tingut oportunitat de convertir-la en fixa perquè no hi ha hagut convocatòria d'oposicions, i que ha demostrat, amb el seu treball, que està perfectament capacitada per desenvolupar-la. Ara que hi ha un acord de convocatòria de places, hauríem de tenir en compte –mèrit específic– aquesta dedicació per evitar, efectivament, desplaçaments innecessaris.

I la tercera esmena fa referència a una demanda sindical al Govern de la Generalitat, que, si s'aproves i s'executés, al Govern de la Generalitat li estalviaria processos judicials, perquè està presentada davant dels tribunals. Fa referència al còmput, als efectes de cotitzacions socials, de la retallada del 15 per cent de jornada que es va fer al personal interí. En aquella ocasió, la Generalitat va deixar de cotitzar a la Seguretat Social per aquest percentatge perquè interpretava que es cotitzava per un treball parcial. Error. Error: no hi havia cap voluntat de treball a temps parcial; era una regulació d'ocupació en tota regla. I, com a tal, quan això passa en aquests expedients, i, a més a més, amb la jurisprudència que dona el Tribunal Suprem, es cotitza el cent per cent a la Seguretat Social. No és menor, per tant, el menyscapse que suposa per a les futures prestacions dependents de les cotitzacions d'aquestes persones, com les pensions, o el mateix menyscapse a la Seguretat Social.

Per tant, el que reclamem en aquesta esmena, que ens ha acceptat, és que el Govern reintegri a la Tresoreria de la Seguretat Social aquest percentatge infradeclarat entre l'1 d'abril del 2012 i el 31 de desembre del 2014 com a cotització dels seus treballadors i treballadores, i no hagi d'esperar que, seguint la doctrina del Tribunal Suprem, vagi perdent sentència rere sentència –com ja va fer, per cert, amb la part meritada de la paga del 2012, i que hem trigat tant de temps a recuperar.

En fi, per tant, hi insisteixo, ho votarem tot a favor.

Senyora presidenta, diputats, diputades, consellera, amics i amigues, molt bon dia a tothom.

La presidenta

Gràcies, senyor Vidal. A continuació, per a defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Junts pel Sí, té la paraula el senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Molt bé, molt bon dia. Bon dia, presidenta. Diputats, representants dels sindicats majoritaris, representants de les treballadores socials, que tantes hores hem compartit les darreres setmanes, deixeu-me començar com ho faig sempre en aquestes mocions, i és fent sempre un agraïment als treballadors públics, tantes vegades infravalorats i als quals tants esforços els hem demanat durant els darrers anys; per nosaltres són la primera i la més important de totes les estructures d'estat.

També vull dir –ho deia el senyor Marc Vidal, i m'hi afegeixo– que les mocions de funció pública han canviat molt els darrers temps, i em sembla que sí que hem trobat el que ens toca realment fer, i, per tant, estem fent feina d'impuls des d'aquí. «D'impuls» vol dir que tots parlem amb els sindicats, que tots recollim les seves propostes, que tots les valorem, i que, quan les trasludem al Ple, ho fem entenent que ens toca fer la funció d'impuls d'aquesta mesa i no substituir-la –aquelles sensacions que vam tenir algunes vegades des d'aquí, que estàvem intentant substituir la Mesa de la Funció Pública.

També dir que és un plaer fer-ho ara, a diferència de en altres moments o de fa uns anys, quan sortir aquí moltes vegades era demanar esforços molt importants als nostres treballadors públics perquè ens ajudessin a fer front a la manca de recursos que tenia la Generalitat estrenyent-se el cinturó, i que, per sort, això, que ens ajudava en aquell moment a no haver de retallar en polítiques socials, ja no és així, sinó que hem arribat a una nova fase on del que parlem cada una de les vegades que sortim és de recuperar els drets que havien tingut en el seu moment, de donar-hi forma, de que a la Mesa s'arribi a acords perquè això tingui un calendari.

Si anem a la moció, doncs, dir que avui nosaltres votarem a favor gairebé tota la moció, no tota la moció, però gairebé tota la moció. Volem agrair el tarannà dialogant de la senyora Cuevas, les facilitats que ens ha posat el senyor Vidal, i donar les gràcies a la senyora Romero també, perquè per nosaltres hi havia un punt clau, que era el de les treballadores socials, i haver pogut arribar a un acord ens satisfà moltíssim. Demanem també a la consellera aquest esforç a la Mesa.

Crec que estem avançant bé, que estem avançant, doncs, recuperant aquests drets que teníem, però ens agradaria avançar encara més, i, per tant, fruit del resultat també de la votació d'avui, que puguem seguir-nos reunint, que continuem amb aquesta voluntat d'arribar a acords, d'avançar, perquè la recuperació del FAS s'ha de fer realitat, perquè el tema de les IT que tenen sobre la taula i amb bona voluntat també ha de tenir calendaris. I, per tant, anar avançant en aquesta recuperació que dèiem, dels drets perduts.

I segur que també hem de posar calendari a la recuperació de les pagues –segur que hem de posar calendari a la recuperació de les pagues–, però el que no s'hi val és dir que ho hem de fer abans del primer trimestre de 2019 i fer pensar a algú que abans del primer trimestre de 2019 podrem comprometre una despesa a l'entorn de 800 milions. Perquè nosaltres aquí sempre intentem posar a votació o traslladar a la Mesa allò que té «visos» de poder-se fer realitat, i, per tant, no fer pensar als treballadors públics que poden passar coses que avui, doncs, tenen dificultats perquè siguin una realitat.

Me'n vaig a un altre tema. Avui semblava que 7.721 places d'oferta d'ocupació pública siguin poques. Jo crec que si això hagués entrat en una proposta de fa vuit mesos, aquí tothom hauria aplaudit amb les orelles, i quan és una realitat ens n'oblidem, ja no es posa sobre la taula i ja no se li dona el valor que té. I aquestes 7.721 places, que és

l'oferta més important dels darrers sis anys, la primera gran oferta, la que ens permet millorar el servei, que representa un esforç brutal en els espais més socials i una oportunitat de noves places, i, per tant, de més feina i de consolidació d'alguna de les existents, per nosaltres també són importants.

No m'oblido de la problemàtica de les treballadores socials. Crec que aquest acord a què arribem avui potser no és exactament el que tots voldríem, però sí que l'assolim per unanimitat i ens acosta al resultat que tots volem, que és el reconeixement d'aquests molts anys, d'aquesta experiència i de tota aquesta feina aportada a la nostra Administració, i que ens acostem a la solució.

I, per acabar, voldria demanar, encara que sigui molt senzilla, una esmena *in voce*, que és: en el punt número 4... –perdoneu–, en el punt número 2.6 diu: «Recuperació progressiva de la remuneració per productivitat per tornar a la situació anterior a 2012.» Nosaltres demanem, tal com ho havíem presentat, que allà on diu «situació» hi digui «quantia». Per tant, el compromís és que s'hi posaran els mateixos diners, però en tot allò que ho puguem fer millor, doncs, que tinguem l'oportunitat d'avançar, que aprofitem tota una feina que ja s'ha fet; que, per tant, hi ha el compromís de destinar-hi els mateixos diners, però si podem fer-ho millor, doncs, ho fem millor. Aquesta és una esmena *in voce*. Nosaltres els agrairíem molt que la poguessin acceptar, ens sembla que en millora el resultat. I ens disculpem, perquè podríem haver-ho fet abans, ho podríem haver proposat abans, i no ho hem fet.

En tot cas, moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Sabrià. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Joan Garriga, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Joan Garriga Quadres

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, gent que ens acompanyeu, benvinguts. La moció que ens presenten –ja s'ha dit aquí, però ho repetiré–, per nosaltres, per la CUP, té dues..., «anomalies», anava a dir, però com a mínim té dues coses que ens sorprenen: una, pel grup que la presenta, i l'altra, perquè d'alguna manera també, doncs, hi ha un intent de confondre el que és el Parlament amb la mesa de negociació, i nosaltres –s'ha dit– no ajudarem a que això sigui possible.

El grup que la presenta, nosaltres pensem que és sorprenent que es presenti aquí, agafi la taula de reivindicació salarial, la porti aquí en forma de moció, la treballi perfectament, eh?, la treballi amb un treball parlamentari lloable, segurament, però que sigui amb la motxilla d'unes responsabilitats enormes –enormes– precisament en els moments que viuen els treballadors de la funció pública.

I això per nosaltres, lluny de ser una valoració només política per..., crea hàndicaps importants. No creiem en aquest sistema de treball, i no creiem en aquesta confusió de mesa de negociació amb el Parlament que només es dona en els treballadors de la funció pública. No hi creiem. Ho hem dit diverses vegades. I, a més a més, fem una petició directa als sindicats i als representants dels treballadors de la funció pública: nosaltres no afavorim més aquest camí. Ens sembla que no podem viure permanentment en el dubte de si hem de donar suport o no perquè no estem d'acord en com es fan les coses. I això ho diem públicament: nosaltres no ho afavorim. El que es trasllada en aquest Parlament té un alt contingut polític, que, després, i com s'ha vist en les intervencions que ens han precedit, és utilitzat en funció d'altres finalitats polítiques que la mera reivindicació salarial dels treballadors, i aquest camí nosaltres no l'afavorim. (*Alguns aplaudiments.*)

Que hi han motius per a la reivindicació? Evidentment que sí –evidentment que sí–, i molts –i molts. Això no treu el que hem dit abans. La plantilla de prop de 200.000 empleats públics, dels quals uns 42.000 són interins, suposa un alt índex de precarietat. L'acord de Madrid, que parla d'arribar a acords en matèria d'estabilització de plantilla i estabilitzar prop de 49.000 places (*veus de fons*)... Sí que ho valorem, Sergi; sí que ho valorem. Les 7.721 places, les valorem, són importants; el que passa és que el dèficit és enorme, eh?, i la feina, ingent.

I és en aquest sentit que no entenem..., i sí que fem també, doncs, una crida a com ho treballen des de la conselleria. Perquè la consellera de Governació en seu parlamentària ens parla de que «Hem parlat amb els sindicats en la darrera mesa de negociació, en la qual vàrem dir que tiràriem endavant l'oferta d'ocupació pública i que no renunciàvem a aquest acord», però els sindicats ens diuen el contrari, consellera –els sindicats ens diuen el contrari. I ens diuen: «Aquestes places han estat ofertades sense cap acord amb els sindicats, amb els representants del personal, i no s'ha informat de com s'ha arribat a determinar aquesta quantitat.» La mateixa consellera també ens diu que anirà més enllà de l'acord de Madrid, eh?, però els sindicats ens diuen que no veuen aquest més enllà, ni se'ls ha concretat, aquest més enllà.

El Govern té un mandat que li cal complir, que és la resolució presa en aquest Parlament, aprovada per unanimitat, respecte a la recuperació de les pagues i altres drets laborals –ja ho ha dit el diputat Sergi–, que són drets dels treballadors públics, com són l'increment salarial, no perdre poder adquisitiu, fons social, cent per cent davant la incapacitat transitòria, etcètera.

Des del nostre grup, doncs, donarem suport sempre a la negociació col·lectiva, a la mesa de negociació com a marc on resoldre aquestes qüestions. Qüestions prou importants i negociació prou necessària perquè per part del Govern s'hi doni resposta, i qüestions prou importants i negociació prou necessària com per no deixar-les, pensem, avui en mans de qui presenta aquesta moció; un grup parlamentari, el Partit Popular, que avui es pren la funció pública com un tema estratègic dins la seva particular manera de veure Espanya, i que és la representació viva, eh?, del maltractament, precisament, que ha sofert la funció pública.

Els treballadors de la funció pública no són l'expressió d'una manera molt particular d'entendre l'Estat ni l'ase dels cops del govern de torn, sinó que per nosaltres, per la CUP, són la base sobre la qual hem d'edificar una administració pública a favor del sector públic i amb un objectiu de fer una administració eficient, eficaç i amb la perspectiva d'assegurar una societat més justa i més equitativa. I això passa, per nosaltres, per la construcció de la república catalana independent.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Garriga. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora María José García.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. *Consellera*, señoras y señores diputados, para comenzar, quiero dar las gracias a los grupos que nos han presentado enmiendas, que nos han demostrado su voluntad de llegar a acuerdos y de poner por encima de las legítimas discrepancias políticas el interés general de la función pública catalana. Quiero agradecer su actitud y su generosidad presentando enmiendas, transaccionándolas o incluso retirándolas, porque pienso que la gente está cansada del enfrentamiento político crispado y estéril, de las posiciones partidistas enrocadas.

Las actitudes sectarias o excluyentes en política pueden construir un discurso de aparente dignidad doctrinaria, pero cada vez resultan más desfasadas y más alejadas de las preocupaciones de la gente. Porque esta vertiente tangible de la política, que creo que es lo que nos pide la gente... –que tengamos capacidad para llegar a acuerdos, para superar las diferencias, para conseguir entre todos una mejora de las condiciones de vida de la gente–, esta vertiente creo que es importantísima para el interés general, para conseguir mejoras concretas que afectan a la vida de personas concretas.

Esta es la filosofía que ha guiado la moción. Una moción que quiere ser de todos los grupos de la cámara, para que todos nos sintamos cómodos apoyando hoy una reivindicación liderada por los sindicatos de la función pública, pero que hacemos nuestra y que apoyamos unidos como aliados estratégicos por este interés superior.

Por esta razón hemos intentado incorporar todas las aportaciones de los grupos políticos salvo cuestiones concretas, como la reivindicación de las treinta y cinco horas que nos pedía el PSC, que excede la vuelta a las jornadas anteriores a la crisis y que podría complicar la aprobación de este punto. O la petición de la eliminación del artículo 19 del Proyecto de presupuestos generales, de Catalunya Sí que es Pot, porque es una cues-

ció que nosotros hemos hablado personal y directamente con el Gobierno: son conscientes del problema y están en marcha las soluciones, incluso para las universidades catalanas, que son un caso peculiar. O tampoco hemos aceptado algunas de las cuestiones de Junts pel Sí, porque creemos que desnaturalizan la moción, que no deja de ser una propuesta para la mesa de negociación sobre la que empezar a hablar. No podemos, por eso, tampoco aceptar, señor Sabrià, su enmienda *in voce*.

En definitiva, agradecemos, en primer lugar, a los empleados públicos su indudable y generosa colaboración con el interés general estos años; a los sindicatos, su tesón; y a los grupos que han querido participar en esta moción, su actitud, porque con su apoyo habremos intentado reactivar la negociación en la mesa general con propuestas concretas, justas, realistas. Creemos que esta es una oportunidad que hoy tenemos en esta cámara y que no debemos desperdiciar.

Muchas gracias, presidenta, *consellera*, señoras y señores diputados.

La presidenta

Estem cridant a votació, un cop acabades totes les intervencions.

Senyor Sabrià, per què em demana la paraula? (*Veus de fons.*)

Sergi Sabrià i Benito

Sí?

La presidenta

Sí, sí... Digui, senyor Sabrià, sí.

Sergi Sabrià i Benito

Per demanar votació separada dels 2.a.1, 2.a.2, 2.a.4, 2.a.5, 2.a.6, 2.a.7 i 3.b. Sí?

La presidenta

D'acord. Gràcies.

(*Pausa.*)

S'ha demanat votació separada dels punts 2.a.1, 2.a.2, 2.a.4, 2.a.5, 2.a.6, 2.a.7 i 3.b. Començarem votant aquests punts separatament, i després votarem la resta de la moció.

Per tant, votem el punt 2.a.1.

Comença la votació.

El punt 2.a.1 ha estat aprovat per 70 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

(*Veus de fons.*) Em comuniquen que es poden votar tots junts. Doncs, els votem tots junts.

Ara votem els que queden, que són el 2.a.2, el 2.a.4, el 2.a.5, el 2.a.6, el 2.a.7 i el 3.b. Els votarem, aquests, conjuntament, i després votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

Els punts de la moció esmentats han quedat aprovats per 72 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

A continuació, votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre l'oferta pública d'ocupació i les condicions laborals del personal de l'Administració de la Generalitat de Catalunya ha quedat aprovada per 134 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(*Aplaudiments.*)

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el compliment de l'apartat I.1.2, «Exigència social de celebració d'un referèndum», de la Resolució 306/XI, sobre l'orientació política general del Govern

302-00143/11

El setzè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el compliment de l'apartat I.1.2, «Exigència social de celebració d'un referèndum», de la Resolució 306/XI, sobre l'orientació política general del Govern, presentada pel Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Joan Coscubiela. (*Remor de veus.*)

I, com sempre, ja saben que els demano que surtin de pressa i en silenci, si us plau, per poder continuar amb la sessió. (*Remor de veus.*) Diputat, quan vulgui.

Joan Coscubiela Gonesa

Moltes gràcies, senyora presidenta. Bé, bon dia a tothom. Voldria començar recordant algunes evidències compartides.

El dia 6 d'octubre el Parlament de Catalunya va aprovar, amb els vots de Catalunya Sí que es Pot i Junts pel Sí, una resolució que compromet el Govern català a impulsar un referèndum inclusiu, amb garanties i eficàcia jurídica, i a cercar el reconeixement previ d'Europa i de la comunitat internacional. Hi insisteixo, perquè crec que és el centre de la moció d'avui: la resolució aprovada obliga el Govern a cercar el reconeixement previ de la comunitat internacional.

Malauradament, la bel·ligerància de l'Estat espanyol i també les nostres pròpies dificultats fan que set mesos després d'aquella resolució, i quan falten escassament quatre mesos per a la data màxima fixada en aquella resolució per a la celebració del referèndum, encara no s'hagin concretat aspectes bàsics del referèndum com són la normativa electoral, l'administració electoral, el cens i molts altres.

Així, doncs, la moció que avui presento en nom de Catalunya Sí que es Pot neix de la necessitat imperiosa que tenim de cercar el reconeixement internacional per al referèndum si volem vèncer el bloqueig constant i permanent del Govern espanyol. Aquesta moció pretén, modestament, obrir una via per a aquest reconeixement previ de la comunitat internacional, entre altres coses perquè set mesos després d'una afirmació molt contundent com era «referèndum o referèndum», avui malauradament encara no se n'han concretat aspectes bàsics, i la nostra és l'única proposta presentada públicament per complir aquell mandat del Parlament de Catalunya.

Vull insistir en que és una proposta plenament viable. Afortunadament, en aquests moments ja ningú s'atreveix a negar que des de Catalunya es poden promoure les condicions per anar a buscar aquest reconeixement previ de la Comissió de Venècia a partir del seu codi de bones pràctiques. I s'ha demostrat que és fals, allò que en alguns àmbits s'ha dit: que això només ho pugui sol·licitar l'Estat espanyol. En aquest sentit, agraeixo que les esmenes de Junts pel Sí i la CUP continguin un reconeixement explícit de que la nostra proposta és viable i de que des de Catalunya podem anar a cercar aquest reconeixement per part de la Comissió de Venècia. I espero que avui així ho votem i puguem començar a fer-ho.

Deixi'm dir-los una cosa que penso que compartim entre tots, i és que els criteris de la Comissió de Venècia són de sentit comú, són de sentit comú democràtic. Suposo que per això tantes forces polítiques del Parlament de Catalunya han expressat de manera reiterada l'autoritat d'aquests criteris i la voluntat de sotmetre-s'hi. Perquè espero que compartim tots que, amb independència d'aquesta moció, qualsevol convocatòria d'un referèndum que de veritat sigui un referèndum haurà de complir els requisits del codi de bones pràctiques per tenir eficàcia, per tenir reconeixement internacional.

En aquest sentit, un referèndum ha de tenir una norma legal que l'empari, aprovada amb antelació suficient, que la conegui la ciutadania, perquè es pugui celebrar el referèndum en condicions democràtiques. Qualsevol referèndum que no estigués emparat per una norma legal vigent, amb capacitat d'obligar i reconeguda com a tal, no seria un referèndum, seria una altra cosa.

Un referèndum ha de comptar amb un acord de la comunitat política cridada a votar. És evident que qualsevol referèndum que no fos reconegut per una part important d'aquesta societat en la qual es pretén celebrar no seria un referèndum, seria una altra cosa.

Un referèndum ha de tenir una administració electoral independent; un referèndum que no disposés d'una administració electoral independent reconeguda per totes les parts no seria un referèndum, seria una altra cosa.

Un referèndum ha de disposar d'un cens electoral previ, davant del qual la ciutadania ha de poder presentar les seves reclamacions; un referèndum sense aquest cens electoral previ seria una altra cosa, no seria un referèndum.

En aquest sentit, crec que la moció transaccionada, després de negociacions, per Catalunya Sí que es Pot i Junts pel Sí ens ofereix l'oportunitat de fer les coses bé i d'intentar vèncer l'oposició i la bel·ligerància de l'Estat espanyol amb dues grans vies: incen-

tivant la mobilització social i alhora, també, cercant aquest reconeixement previ de la comunitat internacional en aquest sentit, orientada a la Comissió de Venècia.

Vull prestar atenció a un tema important, per nosaltres: el que fa referència a la necessitat de mantenir i intensificar les mobilitzacions, que nosaltres proposem que es facin sota el paraigua del Pacte nacional pel referèndum, un pacte nacional que ha fet un treball esplèndid, i demà tindrem oportunitat de comprovar-ho en l'acte unitari al Palau de Congressos de Barcelona, i que sobretot crec que ens ha ensenyat el camí per fer les coses bé, que no és un altre que actuar de manera unitària el màxim d'organitzacions socials i polítiques durant el màxim de temps possible juntes, aplegades, i amb el màxim de reivindicacions compartides. La unitat d'objectius al voltant del referèndum i les accions per fer-lo possible són la nostra gran arma.

Esperem que, si avui s'aprova aquesta moció, serveixi per consolidar aquest gran treball pel Pacte nacional pel referèndum i per continuar treballant tots plegats fins a aconseguir que els ciutadans de Catalunya puguin votar lliurement i democràticament en el referèndum que fa molt de temps que desitgem i pel qual estem lluitant.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Coscubiela. A continuació, per a defensar les esmenes presentades per la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, té la paraula el senyor Benet Salellas.

Benet Salellas i Vilar

Gràcies, presidenta. Parlar de garanties en cinc minuts és pràcticament impossible; ho intentaré. Nosaltres hem intentat construir un consens no només amb les esmenes que hem presentat, sinó amb la negociació posterior, perquè pensàvem, i així ho enteníem, que la voluntat de tots plegats era avançar en definir quines havien de ser les garanties del referèndum.

A nosaltres el Codi de bones pràctiques sobre referèndums de la Comissió de Venècia ens sembla un bon referent, però, evidentment, quan ho aterrem al context polític en el que vivim a casa nostra, nosaltres n'hem de matisar algunes qüestions, perquè, si no, el que farem serà ja posar-nos condicions que són impossibles.

I per això parlàvem d'un estat de dret que nosaltres entenem que s'ha escapat, perquè ja sabem que l'Estatut que ens regeix, doncs, no ha estat aprovat per la població catalana; que és intervingut, perquè, a més a més, el TC ens ha tombat l'instrument jurídic que hem de tenir aprovat un any abans, que era la Llei de referèndums, i ens l'ha tombat fa només unes setmanes; i emmordassat, perquè la Comissió de Venècia també parla de llibertat d'expressió, i en aquesta comencem a tenir una llista de gent imputada per les seves opinions i per les seves expressions. Per tant, això hi havia d'aparèixer, en aquesta moció.

A més a més, nosaltres hem construït les garanties des d'una altra perspectiva. És a dir, acceptant el marc de Venècia, pensem que s'ha de parlar d'altres garanties, també. S'ha de parlar de la garantia del dret a vot, per exemple, de com establim punts de votació a l'estranger i també a l'Estat espanyol, fora de Catalunya, perquè els catalans i catalanes desplaçats puguin votar. Hem de parlar de les garanties en el recompte, per exemple, de com garantim la imparcialitat d'aquelles i aquells que conformaran les meses. I hem de parlar també de com garantim una neutralitat en la campanya i de l'existència d'una campanya del sí i d'una campanya del no. Són elements que no estan a la Comissió de Venècia, però que per nosaltres també són garanties.

Però, en canvi, al final, tot el debat de les garanties, que és interessantíssim, que és imprescindible, el reduïm al debat sobre el reconeixement. I el debat sobre el reconeixement no és el debat sobre les garanties, perquè són coses clarament diferents. En el nostre context, el reconeixement és una *conseqüència* del referèndum; no en pot ser un requisit previ, una condició. Nosaltres tindrem reconeixement com a validació posterior, però mai tindrem reconeixement anterior.

I qui centra el debat en aquest reconeixement anterior al final no està parlant de garanties, no està parlant de sobirania, no està parlant de pobles; al final del que està parlant és d'estats. I el que està fent, en definitiva, és tractar-nos com a menors d'edat que

o bé demanem el permís a l'Estat espanyol o ara acceptem que, en lloc de demanar-lo a l'Estat espanyol, l'hem de demanar a la Comissió de Venècia, però continua negant el que és la sobirania, el que és el concepte propi d'autodeterminació, que sempre –sempre– té un component d'unilateralitat. I nosaltres defensem això, el dret a l'autodeterminació, la sobirania que comporta i la seva unilateralitat. I no demanarem permís a l'Estat i no demanarem permís tampoc a la Comissió de Venècia.

Nosaltres estem intentant construir un marc que sigui diferent. I per això aquest cap de setmana, el dissabte, estarem amb companyes i companys de més de vint organitzacions polítiques de vint estats..., o, diguem-ne, de vint pobles, no?, que conformen no només Europa, sinó el conjunt de la regió euromediterrània. Hi haurà la gent del Bloc de Esquerra de Portugal, hi haurà la gent de Die Linke d'Alemanya, hi haurà gent del Kurdistan, hi haurà gent del Marroc –del Rif–, etcètera, perquè entenem que una de les coses precisament que hem de fer per garantir aquest referèndum és aconseguir aliances internacionals, aliances d'aquelles forces polítiques que comparteixen el respecte pel dret a l'autodeterminació i el respecte per la sobirania del nostre poble.

No deixa de resultar curiós que, al final, Junts pel Sí i Catalunya Sí que es Pot arribin a un consens que necessàriament ens exclou a nosaltres, perquè el punt de trobada en el que s'ha construït aquesta moció –i ho hem discutit molt– és un punt en el que nosaltres no podem ser-hi, perquè s'exigeix que el referèndum sigui o acordat amb l'Estat o amb previ reconeixement de la Comissió de Venècia.

Per tant, al final no deixa de ser curiós, no? L'independentisme d'ordre, per dir-ho d'alguna manera, si se'm permet simplificar-ho, i l'esquerra d'ordre també acaben trobant, en la defensa de l'Estat, en la defensa d'una comprensió que entén que nosaltres només podem ser allò que un estat ens deixi ser i que tota la nostra acció política ha d'anar sempre al voltant del permís, de l'autorització i de la idea d'estat..., doncs, és normal que nosaltres aquí, en aquest punt de trobada entre Junts pel Sí i Catalunya Sí que es Pot..., malauradament no ens hi trobareu. Ja va dir algú, en el llunyà 9 de novembre del 2015, que nosaltres teníem molt poc de PSUC i molt més de POUM, si havíem de buscar algun tipus de referent històric en la nostra esquerra política, i que seguíem un guió més propi de Pasolini.

Acabo de seguida. Marina Garcés, en una entrevista recent, analitzant el moviment independentista, deia: «El moviment independentista té dos corrents: té un corrent que vol desbordar marcs estatals com els hem conegut, i té un corrent que el que vol és reforçar la idea d'estat, d'estatització», aquest punt en el que avui arriben a un acord Catalunya Sí que es Pot i Junts pel Sí. Nosaltres tenim molt clar que el que volem és desbordar marcs estatals, perquè a nosaltres al final els estats ens importen molt poc; els que ens importen de veritat són els pobles.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Salellas. A continuació, per a defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Junts pel Sí, té la paraula la senyora Marta Rovira.

Marta Rovira i Vergés

Bé. Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Miri, nosaltres, quan vam veure aquesta moció, vam tenir moltes ganes de mirar aquesta moció amb bons ulls, perquè teníem moltes ganes de creure'ns-la.

Ens semblava que teníem ganes de creure que aquesta moció havia de servir, havia de ser útil, per superar l'immobilisme que moltes vegades tenim instal·lat en aquesta cambra, perquè ens sembla que vostès és impossible que formin part d'aquest immobilisme que hi ha instal·lat en aquesta cambra. Un immobilisme que actua moltes vegades, quan aquest país avança, quan aquest país aprova en aquest Parlament de Catalunya aspectes que ens fan progressar com a societat i com a país, aspectes que ens fan avançar..., doncs, hi ha una certa majoria política al Congrés de l'Estat espanyol, a l'Estat espanyol, formada en bona part pel Govern espanyol del PP i suportada per Ciutadans i el PSOE, que fa que aquells avenços, aquells canvis que aprovem en aquesta cambra, siguin aturats clarament utilitzant instruments com el Tribunal Constitucional, utilitzant instruments com la fiscalia, utilitzant instruments com el Congrés dels Diputats.

Majories que existeixen allà i que aquí no sumen per aturar el canvi, per aturar el progrés i per instal·lar el nostre país, els nostres ciutadans, en l'immobilisme. I l'immobilisme al nostre país suspèn i atura tot allò que fa olor de progrés, i ho hem vist: que si la Llei d'igualtat efectiva entre homes i dones, que si la Llei de pobresa energètica, que si l'emergència habitacional, que si els pisos buits, que si l'impost als dipòsits bancaris, que si les nuclears, que si..., etcètera, el Corredor Mediterrani...

L'immobilisme evidentment també suspèn i atura tot allò que fa olor de referèndum –tot. Perquè el referèndum és canvi, perquè el referèndum és progrés, perquè el referèndum és democràcia, perquè el referèndum és que la gent decideixi. Fer el referèndum és derrotar l'immobilisme, i ens sembla que aquesta moció ha de servir per a això, ha de ser útil per a això, i ens sembla que en aquest punt ens podem entendre.

Ens hem mirat aquesta moció amb bons ulls, també, perquè tenim ganes de creure'ns que ha de servir per donar resposta a una majoria de ciutadans del nostre país –un 80 per cent o més, a les enquestes ho veiem– que creu que de l'única manera que podem sortir de la cruïlla política en la que estem instal·lats és votant de forma directa, decidint com a ciutadans en un referèndum.

Com que ens sembla que aquesta moció ha de ser útil per derrotar l'immobilisme –no pot ser d'altra manera– i per donar veu als nostres ciutadans, hi votarem a favor després de fer la transacció oportuna, entenent que la moció acaba dient allò que nosaltres sempre hem dit, i de la manera en la que nosaltres sempre hem treballat: que nosaltres volem organitzar un referèndum amb totes les garanties democràtiques perquè sigui efectiu. Només ho podem entendre d'aquesta manera.

Per això entenem que la moció explica que volem seguir els estàndards internacionals, els continguts en el codi de bones pràctiques de la Comissió de Venècia, però també altres estàndards internacionals, doncs, continguts en altres informes i bones pràctiques d'altres organitzacions internacionals. Entenem que, per tant, aquesta moció diu que volem fer un referèndum que garanteixi tot allò que fa referència al cens electoral, al dret a vot, a la participació, a la campanya, a la convocatòria, a l'organització, a la inclusió, a la normativa, a la validesa del resultat, a la legitimitat i a la legalitat –dues qüestions molt distintes–, a l'òrgan de garanties, al recompte, etcètera.

Hem volgut recordar en la moció, a través de les nostres esmenes, que el Govern de la Generalitat té la voluntat manifesta –així ho ha expressat en múltiples ocasions– de fer aquest referèndum de forma acordada i pactada amb el Govern de l'Estat espanyol. Recordem que tenim un mandat vigent al Parlament en aquest sentit, amb la resolució que ja es va aprovar en el debat de política general. En aquest escenari del referèndum acordat i pactat, volem que l'Estat espanyol vagi a buscar la Comissió de Venècia, perquè de vegades el que ens fa por són els estàndards que segueix el Govern espanyol a l'hora d'organitzar jornades electorals, i podem recordar algun episodi del vot exterior a les nostres pròpies eleccions, organitzades en el marc de l'Estat espanyol i de les comissions de garanties de l'Estat espanyol. Per tant, sí: referèndum acordat i pactat, Comissió de Venècia instada pel Govern espanyol i compliment dels estàndards internacionals en aquest referèndum.

Nosaltres entenem que aquesta moció ha de ser l'inici del que es veurà els propers dies: el Govern de Catalunya se n'anirà a Madrid a fer l'últim avís a l'Estat espanyol que aquest referèndum el volem acordat i pactat –el volem acordat i pactat. I si el Govern espanyol –ells, sota la seva responsabilitat, sota la seva decisió– ens col·loca en un marc que el decideixen ells, de no dialogar, no acordar aquest referèndum, el Govern de la Generalitat ha de continuar treballant i continuarà treballant per complir els mateixos estàndards internacionals de la millor manera possible malgrat el context polític en el que ens haurà situat el Govern espanyol, sota la seva única i estricta responsabilitat, de no voler acordar aquest referèndum.

Llavors, serà en aquest moment que nosaltres entenem que ens haurem d'emplaçar i ens haurem de coordinar, i ens haurem de mirar als ulls, si realment volem que els nostres ciutadans de Catalunya exerceixin la sobirania, si realment volem que els nostres ciutadans de Catalunya puguin decidir en quin futur país volen viure. Serà en aquest moment.

És molt important que..., si creiem que els ciutadans de Catalunya són sobirans, i l'Estat espanyol ens col·loca en l'escenari d'exercir la sobirania, no podem acceptar *ara*

posar-nos condicions impossibles per a aquest escenari, quan arriba. I és aquesta part de la moció el que nosaltres no entendríem que s'interpretés d'aquesta manera. No ens podem posar condicions impossibles que facin que hi hagi un referèndum efectiu quan serà més determinant, aquest referèndum, que serà quan el Govern espanyol el vulgui aturar, el vulgui impedir, no l'hagi volgut acordar. Perquè és en democràcia, que nosaltres volem superar el llast de l'immobilisme...

La presidenta

Diputada, ha exhaurit el temps.

Marta Rovira i Vergés

...-acabo-, i és en democràcia -n'estic ben convençuda- que ens hi hem de trobar també, i garantint els estàndards democràtics, que nosaltres volem superar l'immobilisme i volem iniciar un procés constituent...

La presidenta

Diputada, ha exhaurit el temps.

Marta Rovira i Vergés

...que ens permeti construir un país més just, més net i més digne.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula la senyora Inés Arrimadas, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. «No tiene sentido un segundo referéndum de autodeterminación en Cataluña tras celebrar el 27 de setiembre», «el referéndum es una pantalla pasada», «el referéndum que no nos dejaban hacer ya se hizo y ya se ganó el 27 de setiembre». Estas frases no son de Ciudadanos, obviamente; estas frases son de Junqueras, del señor Romeva, del señor Mas, o también tenemos tuits del diputado Rufián en el Congreso en los que dice: «Diría que esto» -en referencia al 27 de setiembre- «ya era un referéndum; diría que ya lo ganamos y diría que no volveremos a pedir permiso.»

Bien. Esta era la posición de Esquerra y de Convergència hasta hace cuatro días. Usted ha dicho en su intervención, señora Rovira: «Nosaltres sempre hem demanat...» No, sempre no -sempre no-, perquè al seu programa electoral..., oh, el referèndum d'autodeterminació no hi era; i al seu programa de govern, l'acord de govern..., oh, el referèndum d'autodeterminació no hi era. Supuestamente ustedes ya lo habían hecho y ya lo habían ganado, y ya estaban, aquello..., organizando las estructuras de estado para declarar la independencia.

¿Qué pasa, señora Rovira? Ahora que ustedes están dando lecciones de que quien no defienda un referéndum de autodeterminación no es demócrata, ¿qué pasa? ¿Que ustedes no eran demócratas en esos tiempos, cuando ustedes no ponían el referéndum? ¿No eran demócratas? *(Aplaudiments.)* Cuando el señor Puigdemont, a determinadas preguntas del grupo de Podemos, casi que se mofaba: «Pero ustedes otra vez con el referéndum..., hombre, por favor, pero si ya lo hemos hecho», ¿no era demócrata, el señor Puigdemont? ¿O es que cuando ustedes defienden una cosa nos tenemos que poner todos a defender lo suyo para así ser demócratas? Hombre, eso hay algún comentarista en alguna radio que sí que lo hace, y alguna televisión, que en función de lo que ustedes digan van cambiando de opinión, pero, ¿nosotros, líderes de la oposición en Cataluña? No.

Yo respeto todas las opiniones políticas: los que quieren la independencia, los que quieren un referéndum, los que no quieren ni una cosa ni la otra, los que queremos reformar España. Todo es respetable, legítimo y democrático -todo. Lo que ustedes no pueden hacer es intentar engañar a la gente de buena fe que les ha votado, y hay mucha. No es una mayoría social, no, nunca la ha sido, pero es una parte importante de la población, y ustedes les están engañando. A nosotros no nos van a venir luego a decir: «Es que ustedes nos engañaron, han cambiado cuarenta veces de opinión», no, pero a ustedes, sí. A ustedes sí que les van a venir muchos de sus votantes a pedirles explicaciones, porque ustedes están haciendo una promesa que saben que no pueden cumplir.

Y ustedes han vuelto al escenario del 9-N porque no podían avanzar, y ¿gracias a quién? Por supuesto, a la inestimable ayuda, como siempre, de Podemos, que siempre, cuando ustedes no pueden avanzar, ahí está Podemos para echarles el salvavidas. Cuando ustedes están ahí, enrocados, ahí está la señora Colau, que va con ustedes a la manifestación independentista; cuando a ustedes no les recibe nadie, ahí está la señora Carmen, que les cede espacio para hacer sus monólogos pro independencia. Porque, claro, al señor Puigdemont, eso de debatir en el Senado con otros presidentes o en la conferencia de presidentes no le gusta mucho; a él le gusta más el monólogo unidireccional y la charlita que, a veces, cuando se van al extranjero, nos cuesta un ojo de la cara; ya la podría hacer..., mejor que vaya ahí, que no nos cuesta tan caro. (*Alguns aplaudiments.*)

Nosotros respetamos todas las opiniones. Ustedes seguirán prometiendo repetir el 9-N. No van a poder celebrar un referéndum de autodeterminación, igual que no lo hicieron la otra vez; no lo podrán hacer. Eso sí, necesitan tres cosas: necesitan un cómplice para seguir hablando del referéndum para sacarnos de España y de Europa, que es..., señores de Podemos, que esos están encantados siempre, nunca les fallan; necesitan una excusa de no poderlo celebrar, y necesitan un culpable. Me imagino, el culpable, quién puede ser, creo que ahí hay bastantes papeletas, pero la excusa que ustedes tendrán que buscar tendrá que ser también internamente, y ahora a ver cómo se echan ustedes las culpas, entre la CUP, Convergencia, Esquerra. Ya están ustedes en campaña, ¿eh?, haciendo discursos y votaciones separadas.

Pero volveremos a llegar a elecciones, y ustedes en las últimas elecciones dijeron: «No, aquest és el vot de la teva vida»; pues, a lo mejor ahora tendrán que decir: «Aquest és el “revot” de la teva vida», porque, claro, es que volvemos a repetir lo mismo. (*Rialles i alguns aplaudiments.*) El problema de los catalanes no es cómo nos relacionamos con el resto de españoles, el problema de los catalanes no es que en nuestro DNI o en nuestro pasaporte ponga «España» y «Unión Europea»; el problema de los catalanes, señores de Podemos, es el paro, la corrupción, la precariedad, y eso no se soluciona con un referéndum.

Y yo respeto muchísimo, como siempre, a todas las personas que quieren un referéndum de independencia, muchas de las cuales piensan que sería la manera de acabar con todo esto: se hace el referéndum, se gana y punto pelota. Pero yo creo que, si echamos un vistazo a lo que está pasando a nivel internacional, creo que se demuestra que los referéndums para salir de la Unión Europea o los referéndums sin consenso social, los referéndums para perder derechos, no son siempre una solución a los problemas.

Por tanto, esto se va a solucionar votando, claro que sí –claro que sí–, y les pedimos ya las urnas. Deixi'ns votar –deixi'ns votar. Pero con garantías, con urnas que nos llamen a todos, con urnas que llamen a cambiar de gobierno y no a cambiar de pasaporte, con urnas que nos permitan sacar la corrupción de las instituciones y no tapparla. Con esas urnas, las de las elecciones, les esperamos.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyora Arrimadas. A continuació, té la paraula el senyor Miquel Iceta, del Grup Parlamentari Socialista. (*Remor de veus.*) Silenci, si us plau. (*Persisteix la remor de veus.*) Silenci, si us plau.

Miquel Iceta i Llorens

Moltes gràcies, senyora presidenta. El nostre grup parlamentari va votar en contra de la resolució del darrer debat sobre l'orientació política general a la que es refereix aquesta moció. Tampoc formem part del Pacte nacional pel referèndum, i, per tant, podríem limitar-nos a votar en contra d'aquesta moció sense necessitat d'entrar en el fons del debat, però, en atenció al grup proponent i a la seva intenció, volem fixar la nostra posició.

En l'actual context, és impensable un acord entre les institucions catalanes i les de l'Estat per convocar un referèndum vinculant sobre la independència. Primer caldria reformar la Constitució, per fer-lo possible. Hi ha qui diu que es podria fer amb caràcter consultiu, però això no és el que es reclama, i, d'altra banda, hi ha molts juristes que diuen que tampoc un referèndum consultiu sobre aquesta qüestió és possible, perquè posa en qüestió, precisament, l'article segon de la Constitució.

La Constitució pot ser reformada, però per les vies de reforma que ella mateixa estableix, sense dreceres: la doctrina del Tribunal Constitucional és molt clara. D'altra banda, també es fa molt difícil pensar en la viabilitat d'una negociació quan una de les parts ja ha dit que passi el que passi convocarà un referèndum sobre la independència el proper mes de setembre o el primer d'octubre.

Sobre la possibilitat que la mateixa Generalitat reguli o convoqui un referèndum, no hi ha marge de dubte: només cal recordar la sentència del Tribunal Constitucional sobre la Llei catalana de consultes populars no referendàries o la seva ben recent sentència sobre la Llei catalana de consultes populars per via de referèndum. Per esvair-ne qualsevol dubte, ens ho recordava el Consell de Garanties Estatutàries: «La competència de regulació i d'autorització en matèria de referèndums correspon amb caràcter exclusiu a l'Estat» –unanimitat del Consell de Garanties Estatutàries de Catalunya. I, a sobre, diu: «La jurisprudència constitucional no reconeix a la Generalitat la potestat de regular ni de convocar una consulta referendària sobre el futur polític de Catalunya.» Això ho diu una institució catalana triada per aquest Parlament.

Però Catalunya Sí que ens Pot..., Sí que es Pot diu: «Posem...», «sí que ens pot»... (*L'orador riu.*) Sí que ens pot, però no amb la paciència. (*Rialles.*) Diuen: «Posem la Comissió de Venècia per davant.» Molt bé, hi estem absolutament d'acord. Què diu la Comissió de Venècia? Que les sentències dels tribunals constitucionals tenen un caràcter definitiu i vinculant –definitiu i vinculant. No m'estranya que hi hagi algun grup independentista que digui: «Potser que no anem a la Comissió de Venècia o que no ho supe-ditem tot a la Comissió de Venècia, perquè no farem el referèndum.» Tenen raó. Però és que ho diu.

I diu més coses, diu: «Les sentències dels tribunals han de ser respectades per tots els organismes públics i persones. Fer cas omís d'una sentència és equivalent a menysprear la Constitució.» I, a més, diu: «Si un funcionari públic es nega a executar una sentència del Tribunal Constitucional pot ser sancionat. Aquestes mesures són legítimes.» Això ho diu la Comissió de Venècia.

Però és que diu encara més coses. Parlant de referèndums, vostès han posat una sèrie de condicions en la seva moció que nosaltres apreciem, però és que s'han oblidat de la primera. Quina és la primera condició de la Comissió de Venècia per als referèndums? «Els referèndums no poden celebrar-se si la Constitució o una llei d'acord amb ella no ho estipula.» Ja sabem que Venècia s'està enfonsant, no l'enfonsem encara més a Catalunya. (*Rialles.*) Vull dir, siguem seriosos amb això. I, per tant, home, anem una mica amb compte. Pensar que la Llei de transitorietat jurídica, que s'està fent d'esquena al Parlament, que es vol aprovar d'un dia per l'endemà, serà capaç d'emparar la celebració d'un referèndum, no ho feu en el nom de la Comissió de Venècia; feu-ho al «sí o sí», efectivament, «referèndum o referèndum», però no a la Comissió de Venècia.

Per tant, nosaltres, que podríem estar molt tèdicament d'acord amb que s'anés a la Comissió de Venècia a buscar aquest aval, ja els diem: «Aquest viatge..., aquest se'l poden estalviar.» Només cal llegir el que la Comissió de Venècia ha dit de forma reiterada.

Per cert, la Comissió de Venècia, que té un nom que ens hauria de cridar a tots l'atenció, perquè la Comissió de Venècia, si no ho tinc mal ajustat, es diu Comissió Europea per a la Democràcia a través del Dret, o sigui, no del dret i del revés, sinó del Dret. I, per tant, la Comissió de Venècia és excepcionalment restrictiva en aquestes qüestions. I vostès, si m'ho permet –i ho dic amb tot l'afecte a l'amic Joan Coscubiela–, com s'han deixat aquest petit primer requisit de la Comissió de Venècia..., s'han quedat amb requisits molt importants, que compartim, però han oblidat que qualsevol referèndum s'ha d'ajustar a l'estat de dret. En la mesura que el referèndum que es vol celebrar no s'ajusta a l'estat de dret, no pot comptar ni amb el nostre suport ni amb la nostra participació, i la seva moció tampoc pot comptar amb el nostre suport.

I ens queda encara en l'ambient una pregunta: vostès demanen o un acord o un reconeixement previ de la Unió Europea o ajustar-se a la Comissió de Venècia. Ens queda el dubte de què passarà quan, no sé si dilluns –com apuntava la senyora Rovira– o quan sigui, es vegi que aquestes condicions no es donen.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Iceta. A continuació, té la paraula el senyor Alejandro Fernández, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Alejandro Fernández Álvarez

Moltíssimes gràcies, presidenta. Nosaltres voldríem articular la resposta a la seva moció en tres punts: el primer és un reconeixement públic cap a vostès; el segon és un retret –era massa bonic, el primer–, i el tercer és constatar un error, al nostre entendre, de la seva interpretació del que és el concepte d'exigència social.

El reconeixement: vostès tenen tota la legitimitat democràtica del món per cercar vies legals per buscar un referèndum en un debat serè. Vostès pensen que el referèndum és una solució, que hi ha vies legals. Nosaltres pensem tot el contrari: que no hi han vies legals i que, a més, no és una solució sinó un problema, però, com a mínim, sense negar que en democràcia tots podem pensar diferent i establir aquest debat serè. I aquest és un reconeixement que els vull fer públicament.

El retret és que vostès practiquen una mena d'allò que en diuen els anglosaxons *wishful thinking*, el pensament del desig, o, per dir-ho d'una altra manera, una certa ingenuïtat naïf, perquè pensar que es pot arribar a un acord amb gent que ja han decidit prèviament desconnectar és una mica ingenu, amb tot el respecte. Pensar que es pot arribar a un acord amb gent que ja han dit que, passi el que passi en el que vostès diuen a la moció, la decisió ja la tenen presa, doncs, és una mica ingenu.

Com ingenu o naïf és dir categòricament –això ho diuen molt sovint– que la solució de tot el problema polític que tenim a Catalunya passa per un referèndum, quan un referèndum mai ha solucionat aquests problemes transcendents. Ha solucionat al Quebec o a Escòcia, el referèndum, els problemes? No. Va solucionar la qüestió del debat europeu a França, el referèndum que va plantejar Chirac l'any 2006? No. Ha solucionat la greu crisi constitucional que té Itàlia des de fa vint-i-cinc o trenta anys, el referèndum de Matteo Renzi? No, al contrari. Els referèndums no serveixen per solucionar problemes transcendents, com després demostraré.

Volien vostès consultar la Comissió de Venècia. El senyor Iceta ha fet referència fa un moment a algunes de les coses que diu la Comissió de Venècia. Resulta que a la Comissió de Venècia hi tenim un català, el Josep Maria Castellà –és tortosí, per més senyes–, i ahir mateix al diari *El País* hi escrivia un article absolutament asèptic i exquisit, en la mesura que no donava la seva opinió, sinó que escrivia doctrina de la Comissió de Venècia. Algunes coses les ha dit el senyor Iceta; jo n'hi afegiré unes quantes, tot i que la primera és compartida.

U: la comissió defensa la democràcia constitucional, un referèndum ha d'estar sempre sotmès a l'ordenament jurídic del país. La majoria de països europeus, d'estats europeus, no tenen, no contempen en el seu ordenament jurídic un referèndum de la independència, i això no comporta que no siguin democràcies –Alemanya, sense anar més lluny.

Dos: la democràcia directa és un complement de la democràcia representativa; sobretot no la pot substituir, quan estem parlant de coses transcendents.

I tres: no existeixen estàndards europeus, com es diu molt sovint, que imposin instruments de democràcia directa. Al contrari: el que hi ha, i ho diu la Comissió de Venècia, és una tendència europea a establir mecanismes de participació directa en àmbits locals com a experiències innovadores per a temes concrets, mai per als temes transcendents d'un estat.

Per tant, és perfectament democràtic, dir que no es considera adient un referèndum per solucionar una qüestió tan transcendent com la independència de Catalunya. Això ho diu la Comissió de Venècia. I, com en altres ocasions he citat, ho diuen demòcrates de pedra picada, com Sartori, Ignatieff, Dahrendorf, alguns dels millors politòlegs que ha tingut el món sencer.

I això em porta al darrer punt: l'error, al nostre entendre, que tenen vostès a l'hora d'interpretar el que és una exigència social. Primer, cap elecció –també s'ha comentat abans– ha substanciat la qüestió del referèndum, que era una pantalla passada. El 27-S es va parlar directament d'independència, en termes plebiscitaris, pels que van convocar les eleccions, que van perdre amb el 47,8 per cent.

I per què es diu que el referèndum és una exigència social? Perquè si ho preguntes directament en una enquesta el 70 per cent i escaig de la gent diu que sí? Això de debò és un mecanisme? És una exigència social, qualsevol cosa que tu preguntis directament en una enquesta i en surti un percentatge de més del 70 per cent? No cal ser un geni ni cap expert en estadística per saber que una exigència social, en termes estadístics, és la resposta espontània de la ciutadania davant de les seves preocupacions. I aquí no és el 70 per cent i escaig, el referèndum, és l'1,8 per cent, que, en una pregunta directa sobre quines són les seves preocupacions, diuen que el referèndum els preocupa –l'1,8 per cent. No estem davant d'una exigència social.

I vaig acabant per dir que vostès això ho saben. Ho saben perfectament, perquè són gent preparada i perquè són gent culta. I perquè saben perfectament també, perquè coneixen la història, que els referèndums mai no han solucionat un problema d'aquestes característiques. I tenen dret a intentar-ho, perquè en el fons el que els passa també és que estan davant d'una situació certament incòmoda, perquè posicionar-se en aquestes qüestions per a vostès és delicat. A vostès els agradaria més, doncs, plantejar la política catalana en termes d'esquerra-dreta –ei, a mi també, dit sigui de pas, també seria més còmode per a tots nosaltres–, però, clar, aquí estan vostès confonent, en el seu discurs, el que són les seves necessitats partidistes per intentar encaixar-hi un debat que no els convé amb el que són les veritables exigències socials a les que feia referència...

La presidenta

Senyor Fernández, ha exhaurit el temps.

Alejandro Fernández Álvarez

...anteriorment. Per tant, aquesta és la raó fonamental per la qual no podem recolzar cap dels punts de la seva moció.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Fernández. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Joan Coscubiela.

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies, senyora presidenta. Señora Inés, ve usted que no tengo suficiente pelo como para llevar coletas... *(Rialles.)* Bé, agraeixo sincerament a la Marta Rovira i al Benet Salellas tot el treball que hem fet. Sincerament, crec que hem arribat a un acord amb Junts pel Sí i hem establert un desacord pactat amb la CUP, que no ha estat fàcil, i crec que és una cosa important.

Avui es destaca que tenim elements comuns compartits: la Comissió de Venècia, com un element de referència, amb els seus elements i requisits, que, en definitiva, *tot-hom* reconeix –els que estan a favor i els que estan en contra d'aquesta moció– que haurien de ser els que tinguéssim com a punt de referència a l'hora de tirar endavant un referèndum a casa nostra.

Comparteixo el que ha dit també el Benet Salellas amb relació a que garanties i reconeixement previ no són coses..., no són el mateix, és veritat. Jo crec que hem de fer un referèndum amb garanties. Nosaltres no hem plantejat el tema d'aquest reconeixement previ com a condició o limitació. L'estem plantejant, ho hem dit des del començament, com un element per intentar buscar el suport internacional davant d'una situació que és la total i absoluta belligerància en contra, per part de l'Estat espanyol, de la celebració d'aquest referèndum.

I, ho hem dit, vèncer aquesta resistència requereix incrementar les mobilitzacions socials –i ho hem plantejat–, i també buscar el màxim d'aliats. I per això nosaltres, fins i tot quan se'ns deia que era pantalla passada i que érem ingenus, vam continuar treballant perquè avui el Pacte nacional pel referèndum demà pugui aportar el suport de molta gent de l'Estat espanyol i molta gent de tot Europa al referèndum. I això ho hem fet nosaltres, perquè no hem tirat mai la tovallola d'un referèndum viable, amb garanties, amb eficàcia i que sigui possible.

I, des d'aquesta modesta autoritat, els diem que és important, el que estem fent avui. Avui aprovem una moció –que, perquè no hi hagi dubtes en la seva interpretació, afortu-

nadament està escrita en romànic, i, per tant, es pot llegir bé— que diu dues coses, fonamentalment. El compromís: mandatem al Govern català de cercar el reconeixement previ de la Comissió de Venècia a partir de la referència del codi de bones pràctiques. I hi diem una altra cosa també: hi identifiquem deu grans temes, deu grans paràmetres, que poden establir garanties per a la celebració d'aquest referèndum, entre els quals n'hi han alguns dels que han aparegut per aquí, entre els que hi estan a favor i els que hi estan en contra.

És evident que aquesta moció no resol un problema que tenim davant. Estem a quatre mesos de la celebració d'un referèndum —que s'hi va posar una data— i tenim molts interrogants. I els grans els ha de resoldre d'una vegada per totes el Govern català posant sobre la taula una proposta concreta que puguem discutir tots amb transparència, els que hi estiguem a favor i els que hi estiguin en contra. I en aquest sentit, li demano, si us plau, senyor vicepresident Junqueras, que no deixi passar ni un minut més sense presentar aquesta proposta. Però, sens dubte, avui hem avançat, al nostre entendre, modestament, de manera significativa.

Acabo amb una qüestió. Me'n vaig satisfet d'haver fet una feina complicada, però me'n vaig preocupat. S'han...

La presidenta

Senyor Coscubiela, ha exhaurit el temps.

Joan Coscubiela Conesa

...—acabo—, s'han adonat vostès de la quantitat de gent que diu: «Com se'ls ocorre intentar parlar i negociar amb aquella...»?

La presidenta

L'ha exhaurit molt, el temps, senyor Coscubiela. *(Veus de fons.)* Vint segons són molts, en dos minuts, eh? Cinc segons.

Joan Coscubiela Conesa

S'han fixat vostès que bèstia és dir: «No es posin a buscar diàleg i acord amb aquella gent»? Si no dialoguem...

La presidenta

Em sap molt de greu, senyor Coscubiela, però...

Joan Coscubiela Conesa

...entre nosaltres, si no ens entenem entre nosaltres, com podrem sortir de la situació que tenim en aquests moments? *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments. Aplaudiments.)*

La presidenta

Estem cridant a votació. *(Pausa.)*

Senyor Salellas, perquè em demana la paraula?

Benet Salellas i Vilar

Per demanar-li votació separada. Volem votar separatament el punt tercer i el punt sisè de la moció...

La presidenta

Perdó?

Benet Salellas i Vilar

...que es poden votar de forma conjunta.

La presidenta

Els punts tercer i sisè?

Benet Salellas i Vilar

Sí.

(Pausa llarga.)

La presidenta

S'ha demanat votació separada dels punts 3 i 6, que es poden votar conjuntament. Si els sembla, començarem votant els punts 3 i 6, i després votarem la resta de la moció. D'acord? *(Pausa.)*

Doncs, comencem votant els punts 3 i 6.

Comença la votació.

Els punts 3 i 6 han estat aprovats per 83 vots a favor, 50 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre l'exigència social de celebració d'un referèndum, de la Resolució 306/XI, sobre l'orientació política general del Govern ha quedat aprovada per 73 vots a favor, 51 en contra i 10 abstencions.

(Aplaudiments.)

Moltes gràcies a totes i a tots.

I se suspèn la sessió fins a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a la una del migdia i vuit minuts i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Salut, de Territori i Sostenibilitat, de Treball, Afers Socials i Famílies i d'Empresa i Coneixement.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la precarietat laboral i la conciliació dels professionals sanitaris

302-00144/11

Molt bona tarda a totes i a tots. El dissetè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la precarietat laboral i la conciliació dels professionals sanitaris, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Per a exposar-la té la paraula la senyora Assumpta Escarp.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, presidenta. Bona tarda a tots i a totes. *(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'oradora.)* ...moció. En primer lloc, agrair les esmenes presentades per part dels diversos grups, i també la voluntat de poder arribar al màxim d'acords, a tots els diputats i diputades. Agrair també la presència dels que avui ens han volgut acompanyar. I recordar una mica d'on ve la moció: la moció ve d'una interpellació en què nosaltres dèiem que durant aquest temps de retallades i de duresa pressupostària la major part de les tensions han recaigut sobre els professionals; professionals que han vist reduït el seu sou, que han patit dràstiques reduccions de plantilles i que han vist que a tot això se sumaven la precarietat i la temporalitat en les contractacions, amb un elevat índex d'interins i de falsos eventuals que ocupen places estructurals. Totes aquestes condicions, condicions i dureses que han assumit els i les professionals del nostre sistema, han fet encara molt més difícils els termes de conciliació i de desenvolupament personal i professional. Ens costa parlar d'un sistema d'excel·lència, tot i que ens agrada fer-ho, però és difícil si ho estem construint amb uns professionals cada vegada més mal pagats i més maltractats, que, a més, ells mateixos avisen de les dificultats de mantenir la seva tasca, i la seva tasca amb totes les garanties.

Darrerament s'ha presentat el Pla de garantia de l'estabilitat laboral, del qual compartim la diagnosi, però hi ha una part molt important que jo crec que val la pena remarcar, que és que posa en evidència que l'ICS és el que surt més malparat, comparativament amb la resta de proveïdors del servei. Per tant, moltes de les coses que plantejgem a la moció, sobre que no hi hagin més contractes eventuals, sobre aquests canvis de contractació i sobretot que ni interins..., es vagin estabilitzant els interins, però que cap eventual tingui, ocupi plaça estructural, es basen bàsicament en l'ICS.

Però també plantejgem en la moció que no ens podem quedar només en l'ICS, sinó que hem d'abastar totes les empreses públiques de salut, EPIC i empreses municipals, però també volem saber què és el que està passant en precarietat i estabilitat laboral en

el sector concertat, bàsicament perquè és, en bona part, de fons públics i, per tant, hem de saber quin és el criteri i com estan els seus treballadors.

Entre altres coses, ha sortit una sentència molt..., darrerament, una sentència del TSJ que canvia el seu criteri en veure l'abús que hi ha sobre els eventuais. I afirma per primera vegada la Sala Social del TSJ que hi ha un abús de dret quan es manté una plantilla paral·lela de substituïts per cobrir necessitats estructurals perfectament previsibles. Crec que aquesta sentència del TSJ marca un punt d'inflexió molt important en el que ha estat fins ara la doctrina en aquest tema i, per tant, ajuda a que estabilitzem clarament totes les plantilles.

La segona part de la moció –ràpidament– aprofundeix sobre la primària, perquè, si realment volem fer una aposta per la primària, primer de tot els hauríem de donar el 25 per cent del pressupost, tot i que això no ho fem constar, però aquesta seria la realitat. Però en tot cas, si en algun lloc la precarietat és evident, i les retallades també, és en la primària. Per tant, plantejem que hi hagi una dotació estable per cobrir el cent per cent de les necessitats habituals, al mateix temps que comencem a plantejar-nos de veritat la revisió de la ràtio d'habitants per professional en funció dels perfils professionals, dispersió territorial i els indicadors socioeconòmics. Tot això lligat amb intentar simplificar d'una vegada per totes i desburocratitzar totes les estructures de l'atenció primària.

En aquest sentit, presidenta, si encara es pot, entrarem una nova transacció per tal de que tots els grups ens puguem posar d'acord –ho hem tancat ara, just després de dinar–, en el sentit de poder posar-nos tots d'acord i poder votar els criteris de reducció d'estructures burocràtiques i simplificar tots els quadres de comandament. El que volem dir en general..., i és el que volem tots: volem una nova organització, que sigui molt més pròxima, amb lideratges compartits, més implicats, motivats, i que guanyi la satisfacció dels professionals.

Té molts altres punts, la moció; amb aquest..., no he tingut temps per acabar-los, però, en tot cas, també escoltarem ara les esmenes presentades, mentre passem aquesta transacció i la fem arribar a la Mesa.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Escarp. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula el senyor Jorge Soler, del Grup Parlamentari Ciutadans.

Jorge Soler González

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputades i diputats. Avui tenim un debat extraordinàriament important per a aquest Parlament: parlar de la precarietat laboral al sistema sanitari. És un debat importantíssim que crec que no hauríem de tenir si les coses haguessin canviat aquesta legislatura. Els hi recordo: la legislatura passada, època de retallades, d'injustes retallades damunt dels treballadors públics, i ara una legislatura en la qual, bé, les retallades i el mateix sistema, doncs, de pressió damunt dels treballadors..., no ha canviat res i tot ho tenim igual.

Nosaltres creiem, des de Ciutadans creiem que una altra forma de governar, de fer política, de gestionar el sistema sanitari és possible. I per això nosaltres hem presentat propostes, lleis en aquest sentit, per millorar el sistema sanitari. Bé, algunes d'elles, vostès me les han sentit dir molt sovint, però és senzillament tenir al nucli del sistema sanitari els pacients i els professionals.

Per això nosaltres demanem despolititzar l'estructura sanitària, demanem donar autonomia de gestió als centres. Hem demanat apoderar realment l'atenció primària i fer que sigui un eix vertebrador del sistema sanitari. A les esmenes al pressupost ho vam fer; vam dir: «Nosaltres voldríem que el sistema sanitari tingués un pressupost diferent», i ara la diputada Escarp ho comentava. I especialment diferent també per a l'atenció primària, qüestió que no ha estat aquesta legislatura. I temes diversos que són extraordinàriament importants: sobrecàrrega laboral, burocràcia, desmotivació, etcètera.

Recordo especialment estar aquí, fa ja mesos, defensant primer una interpellació, després una moció, en què Ciutadans demanava fer una reforma integral de l'atenció primària. I recordo especialment com aquells cants de sirena ens deien: «Si està tot bé; no està tot tan malament. Si nosaltres visitem també molts centres, i tampoc està la cosa tan malament.» Bé, jo deia: «Miri, jo crec que sí. La gent està angoixada, la gent està

sobrecarregada. Cal fer reformes, cal fer canvis, cal acceptar això.» Però els cants de sirena deien que no, que no calia fer-ho.

Bé, qui ha tingut ocasió d'anar a visitar Can Vidalet, ara eix central del moviment de la rebel·lió de l'atenció primària, gent que està demanant coses tan complexes com més pressupost efectiu per a l'atenció primària, com apoderar realment l'atenció primària, com situar de forma efectiva l'atenció primària dintre de l'eix central del sistema sanitari... Els recorda això una moció que ja està aprovada en aquest Parlament fa molts mesos? Doncs, desgraciadament res ha canviat. Res ha canviat perquè aquestos canvis no s'han executat, no ha estat una prioritat, després de divuit mesos de legislatura, de fer-los realitat.

Mirin, l'altre dia jo sentia el màxim responsable del Govern en tema sanitari dir que la tempestat al sistema sanitari ja havia passat. I, quan jo sentia com ell parlava sobre aquesta tempestat que suposadament havia marxat, jo tornava a pensar en el nostre nucli: els pacients i els professionals. Jo pensava: «Doncs, no sé quina tempestat consideren que ha marxat.» Perquè a les consultes d'atenció primària, aquelles consultes col·lapsades dia a dia d'atenció primària, diluvia cada dia. Perquè als passadissos d'urgències, als serveis d'urgències de Catalunya, plou a bots i barrals cada dia. Perquè els pacients que esperen mesos i mesos i mesos que els visitin, que els facin proves complementàries, proves diagnòstiques, es queden gelats esperant la llista d'espera.

I és que la sanitat, ho hem sentit dir moltes vegades, no és una cadena de muntatge. El sistema sanitari no està bé, això ja ho sabem, no és una novetat. Però encara potser hi ha una cosa pitjor, que és negar aquesta evidència, afirmar que sortim de la tempesta, quan al sistema sanitari pedrega, plou i gela cada dia.

Mirin, diputades i diputats, els treballadors estan ofegats, els pacients no tenen el que creiem que podrien tenir amb un sistema de gestió diferent, i qui no reconeix el que tenim al sistema sanitari nosaltres creiem que no serà capaç d'arreglar-ho.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Soler. A continuació, per a defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot, té la paraula la senyora Àngels Martínez.

Àngels Martínez Castells

Sí. Bona tarda. M'acaba de passar ara la senyora Eva Granados el text amb les acceptacions de les esmenes, i em sembla que s'han equivocat, perquè crec que han posat que han acceptat com a esmena de Catalunya Sí que es Pot una esmena que és de Junts pel Sí. Però és igual, no hi fa res. Jo, en tot cas, els donaré, per una banda, la meua enhorabona, felicitació i agraïment per la moció que han presentat, perquè em sembla que calia, em sembla que serà molt bo que es compleixi, que tant de bo es compleixi, i ben ràpidament. I, en qualsevol cas, sí que voldria dir quatre idees que ens sembla que sí que es podien haver recollit, en el cas de que no s'hagin recollit. En tot cas, després, com que parlarà la senyora Escarp, doncs, ja m'ho aclarirà.

Segurament és veritat que no es pot recollir allò del biaix de gènere així, com es diu vulgarment, perquè resulta que si en l'Administració pública el que compta és el mèrit i la capacitat, doncs, el biaix de gènere se suposa que no hi entra. Però, en canvi, sí que hi entra, després, quan mirem les plantilles exactes i mirem l'aplicació concreta de les mesures de precarietat, que això té rostre de dona; que en els quadres, en els personals directius, no hi han tantes dones, com en canvi hi ha, sí, moltes més dones..., les més afectades per les mesures més severes de la precarietat.

I aquest rostre de dona –«precarietat», a més a més, és femení també, per desgràcia–..., i aquesta precarietat resulta que també es dona en la part de l'usuari que rep l'impacte d'aquestes retallades, d'aquesta precarietat, d'aquests escurçaments dels serveis. I em refereixo en concret en el que també he demanat que s'hi afegeixi, que eren les mesures d'atenció no domiciliària i les malalties del sistema de sensibilitat central, és a dir, les fibromiàlgies, sensibilitats químiques múltiples, etcètera, que no hi eren, que era una de les qüestions importants a tenir en compte, i també, per exemple, en la clínica del dolor, etcètera, eh?

És a dir, posar rostre de dona a la precarietat vol dir qui pateix la precarietat, qui no la pateix, o qui no la pateix amb tanta força, tant des del punt de vista del personal, com des del punt de vista de les persones usuàries o pacients del sistema. Aquesta era una qüestió que em semblava important.

La qüestió que em semblava també molt agradable de contemplar en la moció i que n'estava especialment contenta era aquesta promoció de la medicina comunitària. I jo havia suggerit que això anés acompanyat amb una promoció, també, dels determinants socials de la salut, perquè és que em semblen fonamentals. És a dir, crec que el millor estímul perquè la gent es dediqui a la medicina comunitària és que sigui conscient dels determinants socials de la salut. I en aquest sentit els diré: reconec que no estic posada al dia, però que en la biblioteca de la facultat de Barcelona, de medicina, quan vaig tenir oportunitat de consultar-ho, el llibre més darrer que havien comprat de determinants de la salut era de l'any 75 o 76, editat el 75 o el 76. És a dir, fa gairebé mig segle. Per tant, entendre que la medicina comunitària ha de rebre estímuls addicionals, eh?, com són una comprensió per part del personal mèdic, i diria fins i tot de l'últim radiòleg que fa la darrera de les radiografies, dels determinants socials de la salut, seria fonamental.

Ja em queda molt poc temps. Jo diria que em sembla molt bé la desburocratització i democratització. Jo, en aquest cas, els demanaria que es veiés la manera, també, d'incloure amb més força la participació dels usuaris. I una de les idees que m'han demanat que en parlés i que crec que ajudaria a democratitzar moltíssim el sistema seria la recuperació que s'havia fet d'aquella figura coordinadora rotatòria, que no dirigia, que senzillament el que feia era acomboiar, marcar unes línies d'actuació de les unitats que es tractés de treball, i que era, en definitiva, o un *primus inter pares* molt localitzadament, o molt cronològicament, molt definit, i que al cap de molt poc temps és un altre company i, per tant, no es creaven jerarquies dintre d'aquesta organització.

Un capítol a part, si és que el mantenen encara, és el de la remuneració. Aquí jo no hi entro, però realment... (*Veus de fons.*) L'han tret?, doncs, fora, ja està. Deixo d'intervenir sobre aquest punt...

La presidenta

Senyora Martínez, em sap molt greu, però ha exhaurit el temps.

Àngels Martínez Castells

Ja m'he passat el temps, eh? No, no, doncs, miri, ja està.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Em sap greu, eh?, però... Gràcies, moltes gràcies. A continuació, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí, té la paraula la senyora Maria Assumpció Laïlla.

M. Assumpció Laïlla i Jou

Gràcies, presidenta. Una vegada més, i és interessant i necessari parlar de conciliació i parlar de precarietat amb relació als professionals sanitaris, un sector certament afectat per les dues condicions, i més en els moments actuals, ningú ho amaga, i també per la mateixa gènesi estructural del sistema, vint-i-quatre hores, tots els dies de l'any, amb diferents nivells d'atenció, per tant, que demana segurament un esforç extra per part de tots i l'alta especialització.

I en aquest sentit compartim la preocupació que emana d'aquesta moció, precisament per la sostenibilitat de les plantilles en el sistema de salut, atenent bàsicament les necessitats d'atenció en salut de la ciutadania. Per això és important remarcar el paper del Pla de garantia de l'estabilitat laboral, al qual fa referència aquesta moció, així com el paper que tindrà en tot això l'observatori de la qualitat de la contractació laboral en el sistema públic, perquè caldrà fer un diagnòstic acurat de quina és l'eventualitat de les contractacions en el sistema de salut per tal de transformar-les també en estructura pròpia del sistema, mitjançant una interinitat i després en un àmbit molt més fix i revertir aquesta eventualitat, que és veritat que cal, doncs, fer-ho i revertir-ho.

I tot això sense insistir en la importància de la convocatòria d'oferta pública d'ocupació que s'ha fet aquest any 2017, perquè tot això, sobretot, impactarà especialment en la primària, no només d'infermeria, sinó també als facultatius. Som conscients de la di-

ficultat que té la medicina i la salut familiar i comunitària a vegades per trobar aquest reconeixement no només a la ciutadania sinó també en la mateixa estructura de la medicina o de la sanitat en el món universitari. Per tant, cal, doncs, donar-li aquesta perspectiva dins del món de la sanitat i cal promoure mentre es pugui la creació d'aquests departaments de medicina familiar i comunitària amb barem propi, però sempre, òbviament, sense interferir, doncs, en l'autonomia mateixa de la universitat, que això ve de fa molt temps i crec que és una de les autonomies bàsiques que cal preservar, també.

Som conscients també que cal una reforma, com demana aquesta moció, a l'atenció primària. I de fet, en aquest sentit, el dilluns que ve crec que els portaveus han estat convidats precisament a la presentació de l'ENAPISC, estratègia nacional d'atenció primària i salut comunitària, que fa referència a totes aquestes modificacions que s'han de dur a terme en el sector de primària i comunitària precisament per millorar, doncs, tres eixos. Bàsicament, dos, però un altre tercer que vostès en fan referència específica molt important que és, per una banda, tota la part de gestió, que és millorar la governança de la primària i fer-la, òbviament, molt més operativa, però també tot el que és la part assistencial, perquè adequem o es volen adequar precisament aquestes estructures de primària i comunitària per fer-les molt més adequades a les necessitats que detectem, que cada dia es modifiquen i que, a més a més, es van centrant cada cop més en aquest món de la primària.

I, com deia, una tercera pota, que és la disminució de la burocràcia. Els que ens hem dedicat en algun moment de la nostra vida al sector salut sabem com de farragós és moltes vegades, doncs, complementar el que seria la nostra feina, l'atenció assistencial directa a les persones malaltes o sanes, en molts casos, precisament per tot el que suposa la burocràcia de molts tràmits que s'han de dur a terme. I tot això és el que es preveu, doncs, reduir amb l'estratègia nacional de primària i salut comunitària que es presenta la setmana que ve. I, en aquest sentit, és per això que nosaltres no volem votar o no podem votar favorablement el punt 9, precisament perquè estem d'acord que hi ha d'haver un canvi a les estructures de gestió de la primària i la salut comunitària, però no volem només treure els SAP, treure els UGAP, sinó que volem donar una alternativa a la governança en aquest món de la primària i, a més a més, per fer precisament això cal marcar-nos uns tempos, que això estarà tot contemplat en aquesta estratègia nacional. I, per tant, en aquest sentit nosaltres fem una abstenció per tal de donar valor a aquesta reforma important i necessària que compartim que s'ha de fer.

I, per anar acabant, pel punt 11 de la moció, d'impulsar un pla de millora de la qualitat de vida laboral, ho deia abans, és important parlar de conciliació professional, familiar, personal, de càrregues de feina, de gènere, de treball, etcètera. I en aquest sentit ens fem nostres els compromisos, propostes i aquelles mesures facilitadores que estan incorporades en les bases pel pacte de la reforma horària, que hi ha un punt específic, precisament, que afecta salut i que som conscients que és un pacte de mínims però que, òbviament, s'hauran de dur a terme de manera clara i meridiana en aquestes properes reformes que es duguin a terme.

I ja per acabar, presidenta, i pel que fa a l'últim punt de la moció, nosaltres estem d'acord en impulsar un marc del sistema sanitari públic de Catalunya, però no és competència *només* del Departament de Salut. Hem d'anar acompanyats per impulsar-ho de tots els agents socials implicats. Venim d'un que es va fer en un marc normatiu molt més ampli que el que tenim actualment, per tant, el que ens cal és valorar si en aquests moments entre tots som capaços de fer aquest impuls.

La presidenta

Senyora Laïlla, ha exhaurit el temps.

M. Assumpció Laïlla i Jou

Sí, només, presidenta, per avançar-li les votacions separades, demanaríem votació separada del punt 9 i del punt 10.c i del punt 13, que, si els va bé a la resta de portaveus, podríem votar conjuntament.

Moltes gràcies.

La presidenta

D'acord, gràcies. A continuació, per a defensar les esmenes presentades per la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, té la paraula la senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Moltes gràcies. Bona tarda. Ja d'avançada, nosaltres, dir que donarem suport a la pràctica totalitat de la moció, i m'explico.

Bé, nosaltres, gràcies a l'última transacció d'últimíssima hora, de just abans de començar el Ple, finalment, sí que votarem el punt 9, però en el punt 2, i m'explicaré, nosaltres ens abstindrem. I ens abstindrem perquè, malgrat que compartim l'objectiu del punt, no podem o no creiem que hàgim de vincular-ho, en sentit estricte, al Pla de garantia de l'estabilitat laboral. Bàsicament perquè no compartim algunes de les coses del Pla de garantia de l'estabilitat laboral i, per tant, no entrarem en aquest punt. De fet, hi ha sindicats de treballadors i treballadores del món de la sanitat que ja s'han posicionat en contra o que..., aquí tinc el comunicat, senyor conseller, on venen a dir que no poden subscriure el Pla de garantia d'estabilitat laboral per insuficient. D'acord, però, per tant, nosaltres, en aquest sentit, també perquè compartim amb ells l'anàlisi i el diagnòstic que fan, decidim abstenir-nos del punt 2. Tenim molt clar que és evident que és necessari adoptar mesures per a l'estabilitat laboral, i crec que en això hi estarem totes d'acord.

Però aquesta moció, a part d'abordar tota aquesta part de l'estabilitat laboral, absolutament necessària i de treball urgent i que hauria de ser immediat, aborda tot el que és el debat, jo crec, que també hem anat tenint sistemàticament aquí, que és l'atenció primària i com potenciem l'atenció primària. Atenció primària que va ser la gran damnificada de les retallades en el seu moment, amb un acarnissament, podríem dir, bastant gran, on va arribar a perdre el 20 per cent del pressupost i, per tant, vol dir que cal treballar per abordar aquest tema. Perquè, a més a més, una atenció primària enfortida millora la qualitat i els resultats en salut, disminueix alguns dels elements de la malaltia i acaba reduint la factura farmacèutica també, perquè si millora la salut, per tant, tenim menys factura farmacèutica. Podríem trobar altres elements, que una atenció primària enfortida pot reduir també la sobreexposició a diagnòstic per imatge, etcètera, no?

I, de fet, si ens ho plantejàssim des del punt de vista de la lògica neoliberal, no?, aquesta lògica neoliberal que parla d'eficiència, resultats i estalvi, amb el que jo he dit al principi de millorar la qualitat i els resultats en salut, trobaríem que també segueix aquesta lògica d'eficiència, resultats i estalvi i, per tant, potenciar l'atenció primària acaba per reduir costos. De fet, seria un *win-win*, no?, és a dir, per a uns seria un *win* perquè redueix costos i perquè millora l'eficiència i l'eficiència i també millora la salut de la població i, per tant, podem abordar uns dels grans problemes i un dels grans elements que també s'aprofundeix amb les desigualtats de classe i amb aquesta lògica d'anar cada cop que uns, els rics, siguin més rics, per tant, sempre tinguin millor salut, i que els pobres siguin més pobres i, per tant, sempre tinguin pitjor salut. Per tant, assegurar una atenció primària apoderada pot ser important i pot ser una bona eina de prevenció de la malaltia i d'estalvi per a les arques públiques.

I és per això que nosaltres, en alguns dels elements, o fèiem només esmenes a un punt que per nosaltres era important, no?, perquè era el punt 9, on parlava d'autonomia de gestió, un concepte que s'ha pervertit moltíssim al llarg d'aquests anys i que creiem que hem de començar a superar, però no només perquè fins ara ha estat l'origen de tots els fenòmens de corrupció o molts dels fenòmens de corrupció al voltant del món sanitari, sinó també perquè les àrees bàsiques de l'ICS on s'ha aplicat aquesta autonomia de gestió s'ha fet començant per nomenar com a director una persona sense plaça. Per tant, nomenant una persona amb docilitat assegurada. Per tant, aquesta autonomia de gestió, suposadament de centre, tampoc acabava sent això.

I després, en la proposta de transacció, nosaltres tampoc, en un primer moment, estàvem d'acord amb aquesta idea de despolititzar la gestió, perquè en el fons per nosaltres la gestió ha d'estar planificada seguint polítiques públiques, per tant, això és polititzar la gestió, però polititzar-la..., que llavors entràriem en un altre debat de què..., però si una gestió ha de seguir una planificació amb base en criteris de polítiques públiques és una gestió política, per tant, per això no compartíem el redactat.

Com he dit al principi, a part d'abstenir-nos en el punt 2, donarem suport a la resta de la moció amb l'esperança però sobretot amb el convenciment que tota la gent mobilitzada que fa dies que llança manifestos aconseguirà, conjuntament amb el treball que fem aquí, definitivament posar l'atenció primària i comunitària al centre de la salut i de l'atenció sanitària d'aquest país.

La presidenta

Gràcies, senyora Reguant. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Santi Rodríguez, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Senyors i senyores diputats, honorable conseller..., bé, al llarg d'aquesta legislatura, hem tingut oportunitat de debatre diferents propostes amb relació a la política sanitària del Govern, amb relació a l'atenció sanitària a Catalunya. Crec que ha sigut un denominador comú de totes les intervencions que hi han hagut en interpellacions i en mocions i en propostes que hi han hagut abans del paper determinant que han tingut els professionals de la sanitat en la qualitat del sistema assistencial públic català.

I crec que aquesta moció que avui presenta el Grup del Partit Socialista ve a fer una mica de justícia en tota aquesta situació que ha sigut transversal, hi insisteixo, de totes aquestes propostes i intervencions, que és reconèixer el paper dels professionals de la sanitat, però alhora també reconèixer que la situació laboral i les condicions laborals del conjunt de professionals de la sanitat, doncs, en aquests anys en els que hi han hagut ajustaments, retallades, etcètera, s'han vist menystingudes, s'han vist perjudicades, no? I, per tant, crec que és de justícia intentar reconèixer aquesta situació i intentar adoptar acords que permetin capgirar una mica aquesta situació. I, amb aquesta voluntat, abordem el debat d'aquesta moció que presenta el Grup Socialista.

Hi ha al damunt de la taula un programa, que ha presentat el Govern, que ha presentat dintre del conjunt de plans que el conseller des del seu nomenament ens ha anat presentant, que és el Pla de garantia d'estabilitat del personal, que, val a dir-ho, és un pla interessant, és un pla important, és un pla esperat, però és un pla parcial. Parcial perquè aborda només des d'un punt de vista parcial una part de la problemàtica dels professionals sanitaris a Catalunya. No aborda la recuperació de plantilles, no aborda l'aplicació per intentar recuperar serveis, per millorar serveis, per millorar, en definitiva, l'atenció sanitària al pacient, que és el que la majoria de ciutadans esperen.

Jo, necessàriament, he de fer referència a algunes de les expressions que es van fer servir durant la interpellació entre la senyora Escarp i el conseller Comín, en el sentit de que el conseller Comín, per no defraudar, suposo, l'audiència, va acabar responsabilitzant una mica de la situació dels professionals sanitaris el Govern d'Espanya.

Escolti'm, a Espanya... –i no precisament el Govern del Partit Popular, perquè ell va fer referència al Govern del 2010, que era del Partit Socialista, no?–, escolti'm, a Espanya han adoptat unes mesures amb relació a la contractació pública que ens ha impedit adoptar unes taxes de reposició que ens permetessin mantenir plantilles, i ja hi estem d'acord, clar. És que a Espanya, i a Catalunya, també, hi havia una crisi de la qual estem començant a sortir.

Però, si m'ho permet, també, deixi'm donar-li una dada, que jo crec que és important, no? En aquest any 2017, a Espanya, en el conjunt d'Espanya, en el conjunt de comunitats espanyoles, la despesa sanitària ha superat la despesa sanitària de l'any 2010, que era aquella que sempre ens fixem com a objectiu. I el nombre de personal al servei de l'atenció sanitària, en el conjunt d'Espanya, també ja ha superat el nivell de personal que hi havia en l'any 2010. Diu: «Això a Espanya. Sí. I a Catalunya? No.» A Catalunya continuem amb un pressupost per sota del pressupost de l'any 2010 i continuem amb una plantilla de personal per sota de la plantilla de personal de l'any 2010. I, certament, aquesta moció el que ve a posar damunt de la taula és que intentem prendre decisions que capgirin aquesta situació i ens situem en un millor nivell del que hem estat fins aquest moment.

I això lliga una mica amb el que el conseller ja coneix: plans, plans, més plans, que, en definitiva, creiem que acaben amagant una realitat. I la realitat és que el Govern..., hi insisteixo, el Govern, possiblement..., segur que no per al conseller, però per al Govern la sanitat no és la prioritat; tenen altres prioritats, conseller. Jo sé..., vostè pot tenir una bona voluntat però el seu govern no la té, no? I la prova més evident és que a l'hora de plantejar uns pressupostos, a l'hora de prioritzar despeses, prioritzen altres despeses, però no es prioritzen les despeses i no es prioritza la sanitat. I això és una realitat, ho hem comentat altres vegades i jo crec que també es posa en evidència en aquesta situació.

Amb relació a la moció, el nostre grup, el Partit Popular, donarem suport a tots els punts de la moció. Una sola excepció: jo no sé si el punt 9..., deia la diputada de la CUP que és fruit d'una situació neoliberal. Jo crec que no, perquè és un sistema de governança a l'atenció primària molt intervencionista i nosaltres hi estem d'acord, en reduir la burocràcia. Però tampoc no planteja alternatives. És a dir, dissoldre, disminuir, dissoldre..., però no planteja una alternativa de governança en positiu. I, per tant, ens hi abstindrem, no tant perquè el Govern o el conseller presenti la setmana que ve un nou sistema de governança a l'atenció primària, que ja veurem com és i ja tindrem oportunitat d'avaluar, sinó pel fet de que la moció el que planteja és un desmantellament de la governança i llavors canviaríem. No sé si...

La presidenta

Senyor Rodríguez, ha exhaurit el temps.

Santi Rodríguez i Serra

Acabo –acabo. No sé si canviaríem un model neoliberal, però segur que aniríem cap a un model neoanarquista. I, en aquest sentit, no ens hi trobaran.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Rodríguez. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Assumpta Escarp.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies. Bé, ni un model neoliberal ni neoanarquista, no sortiré ara jo d'assembleària perquè no s'ho creuria ningú. Per tant, en tot cas... (*Aplaudiments i rialles.*) Hem dit que en el marc..., dilluns que ve o dilluns proper, el conseller presenta aquesta vegada no un pla, sinó una estratègia nacional. I, no ho sé, doncs, n'estem pendants. I, entre altres coses, una de les coses que creiem és que aquesta estratègia nacional hauria de recollir algunes de les coses que avui en aquesta moció estan i es posen en aprovació. I entre elles hi ha el canvi d'estructures organitzatives.

Què plantejàvem? Escolti, treguin les que són sobrants i treballem l'alternativa. Una alternativa basada en direccions de proximitat, en direccions molt més implicades i, sobretot, direccions que sorgeixin dels mateixos equips d'atenció primària. Per tant, aquest era el plantejament que es feia i que..., d'això.

El terme «autonomia de gestió». Jo crec que aquí tots l'hem estat usant sempre i cada un de nosaltres l'hem estat usant de manera diferent. Bé, potser, ara també és una oportunitat per no fixar-nos en el terme, sinó en posar-nos d'acord en quins són els models de gestió no carregats de burocràcia, sinó senzillament dedicats a l'atenció sanitària, que és el que haurien de ser.

Temes de gènere: absolutament d'acord, Àngels, la precarietat té gènere i ho hem vist. El que passa és que amb una oferta pública d'ocupació, com deien en castellà, «mérito y capacidades», i, per tant, es fa difícil introduir els termes. Però sí que ho hem introduït en que a tots els òrgans directius es treballi amb la presència equitativa de dones i homes.

I en els aspectes de la universitat bàsicament el que volem és que la gent de la primària se senti reconeguda. I bàsicament un principi, és a dir, allò que deiem l'altre dia, no?, quan un MIR va a escollir la plaça, potser no té clar quina plaça triarà però sí que té clar –i això s'està donant actualment– que no vol ser metge de família. I, per tant, aquest és el principi que hem de trencar, perquè ell ha conegut precarietat quan han fet les..., eh? I, en canvi, quan està estudiant, i en el rotatiu, i quan va a les portes obertes li agrada la primària; però, en canvi, quan va a triar –i això és una realitat– no vol ser metge de família. I això és el que volíem canviar des de la mateixa formació de les facultats de medicina.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyora Escarp. Un cop acabat el debat, cridem a votació.

Senyora Martínez, per què em demana la paraula?

Àngels Martínez Castells

Sí..., per demanar votació separada també de l'acceptació d'esmena del punt 2.

La presidenta

Gràcies.

(Pausa.)

S'ha demanat votació separada del punt 2, del punt 9, del 10.c i del 13.

Entenc que el punt 2 s'ha de votar separatament, però el 9, el 10.c i el 13 es poden votar...? *(Veus de fons.)* No, perquè també heu demanat el punt 9.

Per tant, podem votar primer el 2, després el 9 i després el 10.c i el 13, i després la resta de la moció? *(Pausa.)*

Doncs, anem a votar el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha estat aprovat per 111 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions.

A continuació votarem el punt número 9.

Comença la votació.

El punt número 9 ha estat aprovat per 60 vots a favor, cap en contra i 71 abstencions.

A continuació votarem els punts 10.c i 13.

Comença la votació.

Els punts 10.c i 13 han estat aprovats per 70 vots a favor, cap en contra i 61 abstencions.

A continuació votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre la precarietat laboral i la conciliació dels professionals sanitaris ha quedat aprovada per 131 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(Alguns aplaudiments.)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'emprenedoria juvenil

302-00145/11

El divuitè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'emprenedoria juvenil, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la, té la paraula el senyor David Mejía.

(Remor de veus.)

Si us plau, ja saben que els demano, com sempre, que surtin de pressa i en silenci per poder continuar.

(Pausa.)

Senyor Mejía, quan vulgui.

David Mejía Ayra

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades, facilitar i ajudar els joves emprenedors per tal de que puguin crear el seu projecte professional de vida és la clau i és l'objectiu d'aquesta moció. L'energia i la il·lusió que tenen els emprenedors a l'hora de crear les seves empreses no els hi podem treure, i no els hi podem treure encara menys des de l'Administració; tot al contrari, el que hem de fer des de l'Administració és potenciar aquesta energia, és potenciar aquesta il·lusió. El que hem de fer és traslladar-los tot el nostre suport. I el que hem de fer és donar-los unes respostes concretes i específiques a les seves preocupacions, en comptes de posar pedres al camí.

Però això s'ha d'aconseguir tenint les eines necessàries. Tenim els recursos necessaris per fer-ho, però hem d'aconseguir saber quines són les eines necessàries. Hem d'aconseguir donar un assessorament concret i específic per solucionar aquells problemes que cada un d'aquests emprenedors tenen plantejats, empenyent-los cap a la direcció correcta i sobretot –sobretot– fent-los veure que creiem i apostem en ells.

Així doncs, el que proposem en aquesta moció són diferents qüestions. En primer lloc, ser més àgils i que hi hagi menys burocràcia. Ja ho vam dir en la interpellació: no entenem com pot ser que a dia d'avui encara no hi hagi a la ciutat de Barcelona la finestreta única, no ho entenem –no ho entenem–, entenent Barcelona com l'ecosistema perfecte per poder desenvolupar l'emprenedoria i per poder desenvolupar totes les seves activitats.

Què més proposem? Proposem també revisar i avaluar la formació i els programes existents per tal de que puguin ser el més eficients possibles, i millorar també la formació personalitzada a cada un d'aquests emprenedors. I els hi vull posar un exemple. Mirin, els programes d'Acció de cupons que es poden fer servir en diferents qüestions –en temes d'internacionalització, en temes de desenvolupament de pàgina web– són programes ben intencionats, però no són eficients com haurien de ser.

I els posaré una cronologia real del que ha succeït a diferents emprenedors. Mirin, un programa de cupons d'Acció es va iniciar i es va publicitar al juliol. Un emprenedor el va conèixer al setembre, però com hi ha tantes traves documentals i tantes traves administratives, va realitzar tots aquests tràmits a través de Pimec. I a principis d'octubre es va presentar la sol·licitud a la Generalitat. Però no va ser fins al gener –fins al gener–, és a dir, quatre mesos després de presentar la sol·licitud, que se li va oferir i que se li va acceptar formar part d'aquest programa. En els requisits d'aquest programa de cupó d'internacionalització es diu que el temps per fer efectiu el seu contingut i per poder contractar els serveis per poder desenvolupar aquest cupó és des de l'octubre fins l'abril, i a ell li han donat l'acceptació al gener. Per tant, tot i haver presentat i tramitat la documentació quan li tocava, només tindrà tres mesos dels set possibles per tal de poder-ho fer efectiu. Això creiem que no és eficient i això creiem que és el que s'ha de solucionar.

Altres qüestions que també presentem en aquesta moció i que proposem són mecanismes de finançament alternatiu o potenciar els centres de transferència tecnològica.

En definitiva, diputats i diputades, el que tenim és l'oportunitat de convertir-nos en els aliats perfectes dels nostres emprenedors. Això sí que és creure en Catalunya; és creure en el potencial que tenen els catalans, apostar per ells i solucionar els problemes que tenen, posant-nos a l'alçada de les seves necessitats però també de les seves exigències. I, sobretot, fer polítiques innovadores i del segle XXI, formant part, des de l'Administració, de la solució i no pas del problema, que és com moltes vegades està succeint.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Mejía. A continuació, per a defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, té la paraula el senyor Joan Giner.

Joan Giner Miguélez

Bé; gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bé, estem enfront d'un dia de relats i contes, estem enfront del mite de l'emprenedor juvenil. I dic «el mite de l'emprenedor juvenil» perquè realment si veiem quins emprenedors realment arriben lluny en aquest cas són els emprenedors que tenen calés, els que es poden cuidar en aquesta selva desregulada, en aquesta selva capitalista i aquesta selva liberal, on al final no importa ser jove o no, tenir energia o no tenir-la, sinó que al final tu tens diners i contractes a qui faci falta per fer coses.

En un mercat totalment desregulat, en un mercat on no es prioritza, on no hi han polítiques públiques per prioritzar els productes de proximitat, els productes de valor social, aquelles iniciatives d'economia social o inclús que emanen dels mateixos sectors forts de l'economia catalana..., en realitat a això estem davant d'una selva. No diem, diguéssim, que no s'hagi de donar suport a iniciatives privades, diguéssim, que puguin tirar endavant, però sobretot ho han de fer –i és per on han anat les nostres esmenes, que, per desgràcia, no han sigut acceptades– amb un arrelament al territori, ho han de fer promovent l'economia social i no l'economia liberal. I, sincerament, si es volen gastar els diners, en comptes de donar diners a empresaris, donin diners a regular els mercats i a dinamitzar aquelles zones on puguem realment trobar valor social allà.

I és que és el mite, diguéssim, del liberalisme clàssic, de que *todo...*, la competència lleial funciona. En un mercat, per exemple, el de les tecnologies web i la informàtica, on és fàcil, diguéssim, destacar, comença a haver-hi ja, i ja fa anys que hi ha, grans operadors que al final el que fan és envair aquelles idees o quedar-se aquelles idees, per tant, treure-les de Catalunya i emportar-se-les als seus..., allà on facturin, que al final és capital social, és capital empresarial que marxa. Per això això ho hem d'evitar.

Ho dic perquè votarem en contra d'alguns dels punts de la moció, que són justament els que tracten dels *business angels*, que els agrada tant dir, i dels *crowdfunding*, que ho

hem hagut de buscar, inclús, com eren aquestes pràctiques, bàsicament perquè no estem a favor de que els emprenedors o la gent que munta iniciatives privades d'aquest país estigui finançada per grans fortunes o per grans fons d'inversió, que al final al que venen és a especular amb l'economia d'aquest país.

És un mite, és una falsa mentida del capitalisme, que la desregulació de mercat i que l'ajuda a l'empresari ajudi a que la societat visqui millor; al que ajuda és a la gent que té recursos a tenir més recursos. Perquè, al final, els millors emprenedors de tots són els que més pasta tenen. I aquests millors emprenedors solen ser gent que darrere té fons d'inversió o té *business angels* que venen, doncs, dels països on hi ha, diguéssim, aquestes concentracions de capital tan fortes, o dels mateixos que hi ha aquí, a Catalunya, les cent famílies, recordin-ho. Aquests sí que són emprenedors, les cent famílies. A aquests sí que els surt bé tot el que fan, realment. El senyor Florentino Pérez, aquest sí que és un emprenedor de veritat.

La gent del meu barri, de Cornellà, per emprendre, què emprenen?, un comerç local?, una necessitat local vinculada al territori o al barri? Això és el que s'ha de regular; això és el que s'ha de cuidar, que no hi hagi grans cadenes com Dentix, per exemple, ficant 1.500 locals de cop, sinó que la mateixa gent del barri pugui oferir aquests serveis als seus veïns i veïnes; la gent que està als entorns rurals pugui oferir productes de proximitat. Perquè, al final, l'economia es basa en l'intercanvi de productes. I si els productes que intercanviem entre nosaltres són propietat dels grans tenidors i dels grans capitalistes que venen a invertir a aquest país, al final el que és és especular amb la nostra economia. Volen crear qualitat i volen crear emprenedoria? Regulin els mercats i donin valor social i donin valor de proximitat als productes que s'estan donant.

Però, bé, ens abstindrem en els punts on s'augmenta, diguéssim, o es vol invertir més diners en el que és donar diners a joves emprenedors, ergo joves empresaris, que al final acaben a les butxaques dels grans tenidors.

Òbviament creiem que és bo que hi hagi foment de la iniciativa, diguéssim, social i econòmica. I, per tant, votarem a favor de tots aquells punts, en particular el 2, el 4 i el 9, i el 6, que ofereixen la possibilitat d'accés a eines tecnològiques com la fibra òptica, que és una cosa molt necessària realment –independentment de com entenem l'economia, regulada o desregulada, crec que és necessari–; l'accés als mecanismes públics o dependents de la Generalitat als centres de transferència tecnològica –creiem que allò sí que és una bona política, perquè dona cert valor social–; incrementar la formació dels professionals que hi treballen ja, en aquests sectors.

I, bé, al final, és important que els professionals que treballen amb el que es diu «l'emprenedoria» tinguin certs valors socials i certs valors de proximitat, i, al final, no estiguin assessorant per crear casinos *online*, per exemple, que és el que estan fent ara i dona més diners, sinó que estiguin assessorant per realment dinamitzar i crear productes que aportin qualitat a la vida de les persones. I és que l'èxit, l'èxit d'una vida d'emprenedor, no és guanyar més diners, no és acumular capital, sinó que és fer millor la seva vida i la vida dels qui el rodegen.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Giner. A continuació té la paraula el senyor Pol Gibert, del Grup Parlamentari Socialista.

Pol Gibert Horcas

Bé; bona tarda. Gràcies, presidenta. Primer de tot, agrair la disposició del diputat Mejía per fer una moció àmplia, diguem-ne, de consens, que tindrà, crec, una gran acceptació, i, per tant, és d'agrair també poder treballar i negociar i arribar a acords en aquests temes que són jo crec que importants també per als joves d'aquest país. Perquè, si parlem de joves en aquest país, parlarem de moltes coses, no només d'emprenedoria, evidentment: parlarem d'una situació laboral molt precària, n'hem parlat moltes vegades en aquest Parlament; de situacions d'atur juvenil calamitoses, que són situacions incomparables a altres països d'Europa, i, per tant, també hem de començar a posar solucions diverses, no exclusives ni úniques, en aquest sentit.

Com bé saben, el meu grup ha defensat moltes vegades polítiques d'ocupació actives, en aquest cas, per al que són els joves del nostre país, però no ens sembla de més,

en aquest cas, apostar també per l'emprenedoria juvenil dels nostres joves catalans i catalanes.

Però també volem dir alguna cosa sobre el tema de l'emprenedoria, i és que ens sembla bé potenciar-la, però evidentment té una cara fosca que de vegades no se'n parla. Aquests dies, a vegades, parlàvem d'emprenedoria –i no faré, com el company Giner, «d'emprenedoria», perquè em sembla que el nom ja ho diu tot–, però l'emprenedoria juvenil també té una cara fosca: els autònoms, com viuen alguns d'ells, com pateixen condicions precàries moltes vegades i com veiem com alguns emprenedors, doncs, es veuen totalment explotats, també, indirectament, i acaben sent treballadors per compte aliena que treballen com a autònoms, molts d'ells. Per tant, també hem de vigilar que, quan fomentem emprenedoria juvenil, també sigui de qualitat, no sigui un mer exemple més d'abocar fons públics perquè siguin precaritzats els joves d'una altra manera.

Evident, pel que fa a la moció, doncs, no podem estar, per exemple, en contra que hi hagi avaluació de polítiques públiques; em sembla un punt totalment essencial, hauria de ser, de fet, un punt imprescindible en qualsevol política pública que es fes en aquest país. I, evidentment, em sembla de rebut que també s'avaluïn els fons que es donen a diferents programes dirigits als joves, en aquest cas, també, d'emprenedoria.

Com no pot ser d'una altra manera, també ens importa i creiem que és important acostar la innovació al sector productiu. Creiem que és una tasca pendent en aquest país durant molt temps; s'ha treballat diverses vegades per intentar fer-ho, i creiem que és important que la gent que vol emprendre tingui clares quines possibilitats d'innovació hi han al país i que puguin ser traduïdes al sector productiu sense gaire problema.

El nostre grup ha fet alguna esmena en aquesta moció que ha sigut acceptada. En destacaré una particularment, que és la que fa referència a l'Eurecat i la convocatòria de la Red Cervera, que encara està per veure, encara està per concretar. Esperem que no sigui molt tard. Creiem que aquest país no es pot permetre perdre qualsevol possibilitat que sigui de tenir fons per invertir en els joves d'aquest país. Per tant, creiem que és important que, un cop la Red Cervera es concreti i hi tinguem fons assignats, doncs, els joves catalans hi puguin optar com qualsevol jove de la resta de l'Estat. Per tant, creiem que és un punt positiu.

I, per últim, però crec que és molt important, i aquí hi vull fer una menció especial, és el tema d'estendre la xarxa de fibra òptica a qualsevol racó de Catalunya. No és un tema banal, no és tema tècnic, és un tema d'oportunitats, de fer arribar a qualsevol racó d'aquest país el que veritablement suposa un canvi molt important en la seva connectivitat, perquè això generarà oportunitats d'emprenedoria, evidentment, però també de formació, també de connectivitat, també de molts altres temes que també interessin al nostre país. I, a vegades, ens centrem molt en problemes que afecten només una part concreta i tenim pobles arreu del territori on aquest problema encara avui en dia és un eix vital per a qualsevol cosa que vulguin fer. Per tant, valorem positivament que hi sigui inclòs.

I nosaltres votarem a favor de la moció.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Gibert. A continuació té la paraula el senyor Bernat Solé, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Bernat Solé i Barril

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputats i diputades... Senyor Mejía, anem a parlar del Sergi, del Sergi del Masnou que vostè comentava, un jove emprenedor, que en aquell moment treballava o encara està treballant per compte aliè i que volia emprendre un projecte d'emprenedoria. Vostè deia que el Sergi per qüestions laborals no podia accedir als plans de formació que s'estan duent a terme des del Govern, precisament pel tema de l'horari. Bé, comprovat aquest tema, doncs, com bé sap, la formació que s'està donant en aquests moments té diferents modalitats. Hi ha una primera modalitat que és totalment presencial, hi ha una segona modalitat que és semipresencial i hi ha una tercera modalitat que és a distància. Per tant, en aquest sentit no hi ha cap problema. De totes maneres, nosaltres, com a grup parlamentari, donarem suport a aquesta petició que feia vostè d'incrementar els horaris de tarda, precisament, doncs, per seguir

treballant i seguint ajustant la formació a les necessitats de totes les persones que vulguin emprendre una activitat.

Una formació que nosaltres entenem que ha de ser continua i de qualitat per tal que aquests professionals assoleixen les competències, l'experiència i el *background* adient per a poder dur a terme aquests projectes. I en aquest sentit permeti'm posar en valor també totes les iniciatives que està duent a terme el Govern a través, per exemple, de la xarxa Emprèn, amb cent vint entitats catalanes que en formen part o amb tres-cents tècnics que hi treballen donant suport als emprenedors. Precisament, l'àrea d'emprenedoria i formació fa cada any actuacions per millorar la formació professional; per tant, aquí donem resposta a la voluntat de que aquests plans s'autoavaluïn i es valori, doncs, la seva viabilitat. De fet, es va presentar en el seu moment l'informe GEM de l'any 2015, i ja li avanço que el proper 31 de maig es presentarà l'informe corresponent a l'any 2016.

Per altra banda, vostè també demanava aquest seguiment que es faci a través d'enquestes. Precisament des del Departament d'Empresa i juntament amb el Departament de Treball, a través de la secretaria del SOC, s'està desenvolupant ara mateix i durant tot aquest mes de maig una enquesta de satisfacció adreçada tant al personal tècnic d'aquests programes de formació com a totes les persones que van rebre aquests serveis durant l'any 2015. Per tant, també donem compliment a la seva petició. I, per altra banda, doncs, també s'està treballant perquè el portal Galileu del SOC inclogui aquest servei d'enquestes.

Per altra banda, també ens parla d'eixamplar aquestes possibilitats de negoci i, per tant, afavorir, doncs, aquesta transferència de tecnologia i de coneixement. Com bé sap, hi ha el programa RIS3CAT, que precisament, doncs, impulsa programes de col·laboració d'aquests joves emprenedors amb universitats i amb centres de recerca.

En un altre punt de la seva moció, i és l'únic en què nosaltres no hi estem d'acord –ja l'hi expresso en aquest moment– és l'adhesió de la xarxa Eurecat a la Red Cervera. No precisament perquè nosaltres, doncs, no estiguem d'acord amb els objectius d'aquesta adhesió; de fet, nosaltres estem d'acord amb qualsevol adhesió sempre que això aportí beneficis per a les nostres xarxes, per tant, el nostre vot desfavorable en aquest punt és precisament perquè no coneixem el detall d'aquesta Red Cervera i, per tant, en el moment que coneguem els detalls d'aquesta convocatòria, podrem valorar, i d'una forma responsable, si és adient o no és adient adherir-nos-hi.

Tampoc podem oblidar com podem facilitar nous projectes d'emprenedoria a través de les línies de finançament alternatives a les habituals, tenint en compte que aquests projectes d'emprenedoria, doncs, són especialment específics. Com bé sap, des d'Acció s'han acreditat les entitats catalanes de finançament alternatiu com a eina per donar-los la fiabilitat necessària, de la mateixa manera que a través de tallers i *showrooms* organitzats pel Departament d'Empresa arreu del territori, doncs, també s'han posat aquestes eines a l'abast de tots els emprenedors; eines com el *crowdfunding*, el *crowd equity*, o el *crowdlending*.

Vostè, senyor Mejía, també ens parla del desplegament de la fibra òptica arreu del territori, com han parlat els altres diputats. Totalment d'acord, nosaltres hi estem totalment d'acord. Hi estem totalment d'acord i, a més, corroborarem la voluntat del Govern que avui dia ja està arribant a diverses ciutats del país, i en els propers mesos, doncs, aquesta xarxa s'ampliarà. I en aquest sentit els convidem a donar suport a aquest pacte nacional per a una societat digital, per posar en una mateixa taula totes les administracions perquè aquestes treballin en benefici d'aquests joves emprenedors. Per una banda, doncs, per aconseguir aquesta necessitat tecnològica, però, per altra banda, per aconseguir aquest equilibri territorial i aquesta igualtat d'oportunitats. Miri, senyor Mejía –i vostè segur que ho comparteix–, ser del Pirineu, ser de les Terres de l'Ebre o ser de la comarca de les Garrigues no ha de ser un condicionant per a poder desenvolupar un projecte i, per tant, en aquest sentit, donem totalment suport a la petició que fa de desenvolupar la fibra òptica.

Per altra banda, com bé sap, des de la Comissió de Treball, s'ha creat una comissió d'estudi de l'emprenedoria i el treball autònom, precisament per crear aquest àmbit, aquest espai de debat, aquest espai de treball i per aconseguir, doncs, arribar a acords

bàsics per tal que avui dia ser autònom sigui en un primer moment més fàcil i, sobretot, que també sigui més viable.

També ha posat sobre la taula la necessitat de l'agilitat administrativa. Bé, cal dir-li que gràcies a la Llei 16/2015 a dia d'avui...

La presidenta

Senyor Solé, ha exhaurit el temps.

Bernat Solé i Barril

Bé, simplement, només per finalitzar, 905 municipis ja hi estan adherits, que representa el 96 per cent de la població. Només falta, com bé ha dit, la ciutat de Barcelona, que a final d'any així serà.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Solé. A continuació, per a fixar la seva posició té la paraula el senyor Juan Milián, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Juan Milián Querol

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, la societat catalana és una de les més dinàmiques i emprenedores d'Espanya i del sud d'Europa. Per això quan hi ha un govern reformista, com l'actual Govern espanyol, que dona estabilitat, que facilita el retorn del crèdit a famílies i a empreses o que reactiva el mercat laboral, les regions més ben connectades, com és el cas de Catalunya, són les primeres en alliberar les forces productives, en créixer, en crear ocupació i en donar més oportunitats als joves.

Catalunya ho té tot per a ser la millor terra per als joves emprenedors, però patim un govern de la Generalitat que és un pal a la roda. Patim un govern processista, un govern que es dedica a gastar diners i recursos públics i energies en crear estructures polítiques improductives, alhora que intenta crear inestabilitat econòmica amenaçant amb incomplir la llei.

Mostraré avui alguns exemples de les prioritats equivocades. El pressupost en joventut aquest any és inferior al pressupost del 2011 i 2012; el Partit Popular va aconseguir treure-li a la Generalitat un suport als joves durant la pitjor crisi econòmica de la nostra vida que els partits processistes que donen suport a l'actual Govern i que gaudeix, doncs, d'una recuperació econòmica. El programa de polítiques de joventut de la Generalitat el 2012 era de més de 35 milions d'euros, ara és només de 30 milions. El 2012 l'Agència Catalana de la Joventut tenia un pressupost de 20,6 milions d'euros, ara és només de 18,3 milions. Un altre exemple de com el processisme viu a costa de la Catalunya productiva és que en set anys el pressupost de polítiques de foment d'ocupació ha caigut en 8,3 milions d'euros. Un altre exemple és que la Generalitat no està cent per cent compromesa amb la Garantia Juvenil, podria fer molt més. Només 50.000 joves se n'han beneficiat quan a Catalunya hi ha uns 250.000 que ni estudien ni treballen.

El Govern processista ha desconnectat de la Catalunya jove, també d'aquesta Catalunya jove que s'interrelaciona amb el món, la Barcelona de les *start-ups*, per exemple, o de les empreses que tenen bons productes i tenen bons serveis i que podrien exportar. Durant la pitjor crisi econòmica de la nostra vida la Generalitat ha reduït el pressupost en ajuts a la internacionalització econòmica, en ajuts a la internacionalització de les empreses mentre multiplicava la internacionalització processista: més alts càrrecs d'aquells que cobren més que un ministre i ningú sap el que fan, més viatges arreu del món per a demostrar la manca d'aliats de la Generalitat, pagaments a lobbys sense cap transparència, etcètera.

I és que en els últims cinc anys la Generalitat s'ha centrat en alimentar la bombolla política separatista i no donar resposta a les necessitats socials i econòmiques dels catalans. Un altre exemple, la legislatura passada el Partit Popular va presentar una proposta de llei d'emprenedoria, però els partits processistes no van permetre ni el seu debat. Proposàvem facilitar el finançament dels emprenedors, microempreses i pimes o establir un sistema integral de suport a l'emprenedor. Alguns anaven de *business friendly*; lamentablement, en els darrers anys l'únic *business* que ha interessat a determinats partits és el *business* del procés, que reparteixen moltes subvencions i col·loquen molta gent, però que deixa de banda la gran majoria de catalans. Això sí, la factura la paguem entre tots.

Els catalans patim per decisió del Govern de la Generalitat la pressió fiscal més elevada d'Espanya. Tenim el rècord de tributs propis entre totes les comunitats autònomes i els tipus impositius són en gairebé tots els trams els més elevats, només són més baixos, precisament, en aquell tram que afecta els alts càrrecs de la Generalitat. En fi, gasten més recursos en propaganda i en retòrica de l'agitació que no pas en ajudar els joves a construir-se un futur millor. Això ha de canviar i per això votarem a favor d'aquesta moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Milián. A continuació té la paraula el senyor Albert Botran, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Albert Botran i Pahissa

Bé; gràcies, presidenta. No va el comptador? (*Veus de fons.*) És per això que tothom es passa? Ah, sí? Bé, nosaltres com han apuntat també alguns dels discursos que ens han precedit, tampoc som gaire partidaris de l'elogi de l'emprenedoria com a discurs polític, perquè és una manera de desviar l'atenció de les veritables raons per les quals es destrueixen llocs d'ocupació i no se'n creen de suficients i, evidentment, és una realitat que afecta especialment el jovent, el sector al qual s'adreça la moció.

Vivint com vivim en un sistema econòmic que ja fa unes quatre dècades va decidir desplaçar el capital cap als rendiments financers i especulatius perquè eren més alts, alhora que començava la desindustrialització, perquè així també es dividia una classe obrera que està altament sindicada, vivint, doncs, en el capitalisme, en definitiva, podem dir que la creació de llocs de treball no depèn de les aptituds individuals de cadascú, que és en certa manera el que reforça el discurs de l'emprenedoria, sinó que és una qüestió fonamentalment política. Com a societat, doncs, podríem decidir que el que calen són més mestres, més metges o més persones que tinguin cura de la nostra gent gran o, fins i tot, podríem decidir treballar menys hores i repartir el treball. Aquesta és la nostra manera de veure per què hi ha atur i per què no es creen suficientment llocs de treball.

Es pot veure d'aquesta manera o es pot dir, doncs, això, «l'emprenedoria us farà lliures» i desplaçar la responsabilitat cap a l'individu i fomentar l'autoocupació, que moltes vegades –com també s'ha dit ja– és autoexplotació. L'emprenedoria és *una* via; l'economia social, el cooperativisme o el creixement d'un sector públic, que estarem d'acord que cal que sigui eficient i de qualitat, doncs, són altres vies de creació de llocs de treball. Però el discurs qualla i ja tenim a les nostres escoles una assignatura optativa que s'anomena, doncs, això, «emprenedoria», quan no n'hi ha cap que es digui «drets laborals», no n'hi ha cap que es digui «acció sindical».

Dit això, la moció suposa un recull de bones pràctiques, amb les quals és difícil estar-hi en contra i, per tant, hi votarem majoritàriament a favor. Que s'auditi els programes del Govern, que es faciliti l'accés a la formació o que s'estengui la fibra òptica, com s'ha comentat, doncs, evidentment, hi estem a favor. Els punts als quals no donarem suport seran el primer, per coherència amb el nostre vot contrari a la Llei de simplificació administrativa, i el setè, perquè es demana formar part d'una xarxa sense conèixer prèviament en quines condicions. És, al nostre entendre, el punt que menys encaixa amb la resta de la moció, però vostès entenen que l'hi han volgut posar per recordar-nos que Catalunya forma part de l'Estat espanyol. I això és així però, com va dir Hugo Chávez un 4 de febrer, «por ahora».

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Botran. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor David Mejía.

David Mejía Ayra

Gràcies, presidenta. Bé, en primer lloc, volia agrair la voluntat de tots els grups parlamentaris per intentar arribar a acords i fer una millor moció, tant al diputat Bernat Solé com al senyor Pol Gibert, al Juan Milián, i també al Joan Giner i a l'Albert Botran per entendre el concepte general d'aquesta moció.

Dit això, sí que m'agradaria fer una sèrie de consideracions. Parlava el diputat Giner de que nosaltres potenciem l'economia neoliberal. Bé, tampoc ens sorprèn el seu dis-

curs, eh?, però, miri, no sé si se'n recorda de la interpellació que vam fer respecte a aquesta moció subsegüent, en la que ensenyàvem una notícia que deia que el 46 per cent dels joves catalans volien emprendre la seva empresa, volien crear la seva empresa. Vostè creu que tot aquest 46 per cent dels joves són dolents? Són neoliberals? Són dimonis? Capitalistes? *(Aplaudiments.)* Doncs, nosaltres creiem que no. Sap què passa? Que el que nosaltres volem fer és donar les eines a tots aquests joves i a tots aquests emprenedors per tal que puguin desenvolupar el seu projecte professional.

Respecte a Junts pel Sí, hem fet, hem pogut arribar a una transacció per la finestreta única. És veritat que han arribat a 905 municipis, però la ciutat de Barcelona, que és la gran ciutat de Catalunya o una de les grans ciutats de Catalunya, i on hi ha més àmbit per créixer, encara no hi ha arribat. Per tant, estarem expectants, tot i que hem pogut arribar a aquesta transacció.

Parlava vostè dels programes, de que eren de qualitat. Sí, si jo no li nego que els programes siguin de qualitat. Sap quin és el problema? Que no són eficients. I precisament en el meu primer torn he explicat el tema del programa cupons d'Acció, que no era eficient perquè perdien molts i molts mesos els joves que el volien utilitzar.

Respecte als horaris..., bé, el que ens ha sorprès és que vostès no ens fessin l'esmena a què estem acostumats, el «continuar fent», «continuar establint». Bé, perquè això significa que no existien aquests horaris de tarda. Vostè ha posat exemples i ho ha corroborat, perquè vostè deia que «hi han semipresencials», però absolutament presencials a la tarda no existeixen.

Respecte a les enquestes de satisfacció, ens alegrem que ja s'estiguin realitzant, que hi estiguin treballant, però crec que fa tard, perquè ja fa molt de temps que estan realitzant aquests programes.

I, finalment, respecte a la Red Cervera, lamentem que no donin el suport a aquest punt. Esperem que no facin com a la conferència de presidents i deixin la cadira buida i perdin l'oportunitat..., o, de fet, els catalans perdem l'oportunitat de generar nous llocs de treball.

Per cert, ahir el president de la Generalitat deia que nosaltres no presentàvem esmenes als pressupostos a favor dels catalans. I, miri, no és que no presentéssim esmenes, sap què passa? Que nosaltres hem negociat els pressupostos i hem aconseguit partides concretes...

La presidenta

Senyor Mejía, ha exhaurit el temps.

David Mejía Ayra

...dirigides –acabo, senyora presidenta– als catalans, i mostra d'això són els 500 milions d'euros que aniran a la Red Cervera i que bona part d'aquests poden anar al conjunt dels catalans.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Un cop acabat el debat, estem cridant a votació. *(Veus de fons.)* Sí, senyor Botran, vostès han demanat votació separada dels punts 1 i 7. Era per això? *(Pausa.)* Es poden votar conjuntament? *(Pausa.)* No? *(Pausa.)*

Senyor Giner, per què em demana la paraula?

Joan Giner Miguélez

Per demanar votació separada dels punts...

La presidenta

2, 4 i 6, 9, ha dit, no?

Joan Giner Miguélez

Espera, algun més hi deu haver... *(Pausa.)*

Molt bé.

La presidenta

Es poden votar conjuntament? *(Pausa.)* Es poden votar conjuntament? Sí? *(Pausa.)* Els punts 2, 4, 6, 9 es poden votar conjuntament? *(Pausa.)* Sí? *(Pausa.)*

Senyor Solé, per què em demana la paraula?

Bernat Solé i Barril

Per demanar votació separada del punt 7.

La presidenta

Del punt 7?

Bernat Solé i Barril

Sí.

La presidenta

Sí, ja estava demanat. (*Joan Giner Miguélez demana per parlar.*) Senyor Giner, digui.

Joan Giner Miguélez

2, 4, 6, 9 es poden votar conjuntament, però el 8 s'ha de votar per separat.
(*Veus de fons.*)

La presidenta

Sí, sí... S'ha demanat votació separada dels punts 1, 2, 4, 6, 7, 8 i 9; però l'1, el 7 i el 8 s'han de votar separatament i el 2, 4, 6 i 9 es poden votar conjuntament, eh? (*Pausa.*)

Anem a votar, en primer lloc, el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha estat aprovat per 112 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions.
A continuació votarem els punts conjuntament 2, 4, 6 i 9.

Comença la votació.

Els punts 2, 4, 6 i 9 han estat aprovats per 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.
A continuació votarem el punt número 7.

Comença la votació.

El punt número 7 ha estat rebutjat per 49 vots a favor, 71 en contra i 10 abstencions.
A continuació votarem el punt número 8.

Comença la votació.

El punt número 8 ha estat aprovat per 120 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.
A continuació votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre l'emprenedoria juvenil ha estat aprovada per 120 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

(*Aplaudiments.*)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el mal ús del diner públic

302-00146/11

El dinovè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el mal ús del diner públic, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa.

(*Remor de veus. Pausa.*)

Si us plau, surtin en silenci perquè puguem continuar amb la sessió.

(*Pausa.*)

Carlos Carrizosa Torres

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., traemos hoy la Moción sobre mal uso del dinero público. Me preguntaban desde los bancos del Gobierno a quién se dirige esta moción del Gobierno. Bueno, se dirige, primero que todo, a todos los diputados, a toda la cámara; nos dirigimos también a los ciudadanos, y a todo el Gobierno en pleno para que usen bien el dinero público. Esta es una preocupación generalizada entre la ciudadanía. En tiempos de crisis el dinero de nuestros impuestos se tiene que aplicar para las cosas que interesan a todos los catalanes, a las cosas que revierten en una mejor calidad de vida de los catalanes: en sanidad, en educación, en dependencia..., en dependencia, no en independencia. (*Veus de fons.*)

Y, nosotros, modestamente, hemos querido aportar nuestro granito de arena, como principal partido de la oposición, y es una moción bastante sencilla. Contiene, en su sencillez, puntos muy claros, por ejemplo: ¿Por qué se gastan ustedes el dinero en viajes, en irse a entrevistar con el Tea Party, con los de la extrema derecha finlandesa, señor Romeva? ¿Por qué tienen ustedes relaciones internacionales con los de la Liga Norte, los extremistas de la Liga Norte? ¿Por qué invierten ustedes dinero en estas cuestiones? Pues, en esta moción nosotros lo que les pedimos es que haya un plan concreto para cada viaje, y que en los planes de cada viaje quede clarito que ustedes lo que quieren es promocionar la cultura y la economía catalanas. Y, si no, no se gasten el dinero de *todos* en estos viajes, que además no les sirven para nada porque no tienen el más mínimo apoyo internacional. Es muy triste, y como es tan triste, les pedimos: no lo hagan más, no se gasten el dinero de los catalanes en eso (*alguns aplaudiments*), porque da un poco de pena, porque encima les sale mal, rematadamente mal.

Y, entonces, pedimos medidas de transparencia, que cada vez que hacen un viaje, señor Romeva, usted, que es el *conseller* de Transparència, que nos informe de qué se ha hecho y cuánto se han gastado punto por punto y para qué, con qué resultados. Y esto es una de las..., de lo que yo ya he dicho, es muy simple y muy modesto, pero estoy seguro de que a los ciudadanos les gustará mucho saber si ustedes votan o no a favor de dar cuenta de para qué utilizan el dinero de todos al hacer los viajes.

También hemos pedido que se reduzca en el 75 por ciento las partidas que se gastan ustedes en autobombo, en darse publicidad a la labor normal del Gobierno, en promocionar aquello que hace un gobierno que para eso le pagan, pero ustedes luego lo publicitan como si hiciesen una gran cosa, y además muchas veces ni siquiera es cierto, como cuando se atribuyen méritos de la gestión de aeropuertos que no son suyos, y, sin embargo, allí invierten el dinero.

También pedimos que se regule el uso de las redes sociales por parte de los miembros del Gobierno, porque hay alguna *consellera* que le parece muy normal, pues, promocionar desde el Twitter de su *conselleria* los actos de partido a los que ella acude. Eso es un uso *partidista* de los recursos públicos, y eso es algo tan simple que yo creo que lo entiende todo el mundo y por eso lo traemos aquí, para ver qué votan ustedes y para ver si verdaderamente regulamos las cosas de forma más acorde a lo que la ciudadanía, sin duda, le interesa y quiere.

Miren, dos puntos más para acabar, luego me referiré a las enmiendas que nos ha presentado. Racionalizar las administraciones públicas, esa ansiada reforma de la Administración para reducir grasa y tener músculo: más policías, más bomberos, más sanitarios, más médicos, enfermeras, etcétera, y menos altos cargos. Y entonces pedimos una reducción sensible en los altos cargos a dedo y también en el dinero que se emplea en pagarles, en pagar muchas veces chiringuitos políticos para sus amiguetes, bien regados..., ¿con el dinero de quién? De todos, de todos los ciudadanos. Y por eso esto es una moción sobre el mal uso del dinero público. Y eso, las administraciones, la racionalización y los sueldos...

Y luego, como después me referiré, por ejemplo, en la oficina del *autogovern*, la famosa..., el famoso Institut d'Estudis de l'Autogovern sería un dinero bien empleado si ustedes lo empleasen en una mejora del autogobierno, pero no para unos estudios que sirvan para dar de comer a sus amigos correligionarios y para potenciar cosas que están fuera de nuestro Estatuto de autonomía y de nuestra Constitución.

Después me referiré a las reformas que hemos..., a las enmiendas que hemos admitido. Gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Carrizosa. A continuació, per a defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, té la paraula el senyor Albano Fachin.

Albano Dante Fachin Pozzi

Gràcies, presidenta. Estem davant la típica moció mensual sobre la regeneració democràtica que se suposa que vol representar Ciutadans. Suposo que deuen tenir alguna aplicació al mòbil que, cada tant, avisa: «Ei, que hem de presentar alguna cosa sobre regeneració democràtica i corrupció, i tot això, no?», per mantenir la marca, no? Deu ha-

ver fet un estudi de mercat. Jo m'ho imagino com un departament de màrqueting d'una empresa de sabó de rentar plats. Sabeu que tota la vida hem vist que cada setmana, cada mes, s'anuncien nous rentavaixelles i cada mes són nous, no? «Nou renta...» I clar, sempre fan el mateix, no? Renten vaixel·la i a vegades ni això, però bé.

Ara bé, no li nego que estem davant d'una situació preocupant, entre altres coses perquè al Govern tenim una altra organització que també està en ple procés de regeneració de màrqueting, no?; un producte vell i opac, que ara li canviem el *packaging* i el nom, i sembla que tampoc ha passat re. Nosaltres compartim la preocupació amb Ciutadans i entenem que, al final, vivim amb aquesta estructura opaca que s'ha creat durant dècades en aquest país, i, per tant, s'ha de fer, s'han de fer coses i s'han de fer propostes. Però, justament perquè la situació és seriosa, les propostes i els treballs que es proposen han de ser seriosos. Vostè mateix ho ha dit: són propostes molt simples. Jo, més que propostes simples, veig un *revoltillo*, no? Hi han temes interessants que planteja la moció. Ara, o es plantegen de manera incompleta o es plantegen de manera directament poc rigorosa. Per tant, nosaltres, excepte al punt 3, a tota la resta o ens abstindrem o votarem que no.

Li posaré un exemple d'aquest rigor amb el que s'haurien de tractar els temes i que aquesta moció no ho fa. Diu: «Racionalitzar, hem de racionalitzar l'Administració», no?, i ha fet servir aquesta *coletilla* dels *chiringuitos polítics*, no?: els *chiringuitos polítics*, que... Només faltaria, hi estem d'acord. Si Convergència ha creat –ha creat– entitats que l'únic que fan és fugir del control democràtic, del control polític, també, i, per tant, el problema hi és.

Ara, a nosaltres ens preocupa que quan vosaltres parleu dels «xiringuitos» polítics, i totalment coherent amb la seva ideologia, vosaltres voleu treure els «xiringuitos» polítics per posar els «xiringuitos» empresarials a fer la feina. Nosaltres també estem en contra d'aquest entramat que s'ha creat des dels governs successius dels últims anys, però justament per posar-ho sota el control polític de la ciutadania. Per tant, entenem que el sector públic us incomoda moltes vegades, entenem que aquest sector públic atomitzat i de «xiringuito» que ha creat aquest Govern i els seus predecessors, doncs, també ens preocupa. Però aquesta proposta que ens feu, doncs, ni arregla la situació ni fa una proposta clara de recuperar el control polític. I, sí, reivindico el control polític de la situació. Perquè el control polític, si es fa bé, és el control del poble sobre les seves administracions, sobre les seves institucions i, al final de tot, sobre els seus recursos.

Per tant, ja he dit el sentit de la nostra votació. Jo entenc que això és un *batiburrillo*; o sigui, parlar a la vegada de treure les despeses de representació amb unificar ajuntaments..., perdoneu-me, són temes que s'haurien de tractar amb una mica més de seriositat. I ho dic tenint en compte que són temes dels que s'ha de parlar, però venir aquí a fer el titular o la propaganda... I entenc –i entenc– que teniu un problema de producte, no un problema polític, un problema de producte. Vull dir, això, un gabinet de màrqueting diria: «Ostres, compte!, hem muntat un partit del qual el seu centre serà la regeneració democràtica.» I, clar, però és que tothom està veient que sense vosaltres Rajoy no podria continuar governant, estem veient com Cifuentes està allà gràcies a vosaltres, i, efectivament, jo m'imagino que el vostre departament de màrqueting deu tenir un problema enorme, perquè se us desmunta el relat i heu de venir a portar això. Nosaltres estem disposats a parlar i a dialogar, però no a solucionar-vos els problemes de màrqueting.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Fachin. A continuació té la paraula el senyor Jordi Sendra, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Jordi-Miquel Sendra Vellè

Gràcies, presidenta. Exposaré el posicionament de Junts pel Sí en aquesta moció, que globalment rebutjarem, llevat del punt 4 i el punt 5.b, en els que hem arribat a una transacció amb Ciutadans, fet que agraïm però que en essència no trastoca el veritable sentit de la moció, que rebutgem absolutament.

Pel que fa al punt 1, donem suport absolut a l'acció exterior, no sols del president i del Govern, sinó també d'altres figures de la política catalana, com el president Mas o qualsevol exconseller. Si això s'aplica a la política espanyola, podria arribar a entendre

que vostès no vulguin que els expresidents del Govern espanyol facin diplomàcia pública. No m'imagino Aznar, González, Zapatero fent d'Obama, Clinton, Maragall o Mas.

Pel que fa al punt 2, l'acció exterior de Catalunya és essencial per al nostre país, i ho és no tan sols des del vessant cultural o econòmic, sinó també des del punt de vista d'explicar al món què és el que està passant a Catalunya. Però des del punt de vista econòmic deixin-me fer-los un recordatori: Alibaba, el gegant de comerç electrònic xinès, vol implantar a Barcelona el centre logístic del sud d'Europa; Volkswagen, més de 3.000 milions d'euros a la seva filial a Catalunya en els propers cinc anys; Griffith, indústria alimentària, nova instal·lació a Valls, cent cinquanta llocs de treball; Elis Manomatic, multinacional francesa, 21 milions d'euros, bugaderia industrial, Zona Franca, tres-cents nous llocs de treball; Lidl, cadena de supermercats alemanya, parcel·la de 120.000 metres quadrats a Martorell, plataforma de distribució; Thunder Power, Hong Kong, sector dels vehicles elèctrics, 80 milions d'euros en centre de recerca i desenvolupament, dos-cents llocs de treball; Inditex, Stradivarius, firma del grup, nou centre de disseny, dos-cents llocs de treball; Amazon, tres centres logístics, Castellbisbal, el Prat de Llobregat, el centre de suport al sud d'Europa, 2.200 llocs de treball; Mango, moda, centre logístic a Lliçà d'Amunt, 360 milions d'euros. Queda clar, doncs, que també gràcies a l'acció exterior del Govern de Catalunya avui el nostre país és un dels millors d'Europa per invertir-hi. Ep!, malgrat el procés.

Però també és molt important explicar al món què passa a Catalunya, i és gràcies a la internacionalització del procés que han fet el Govern i el president Puigdemont, i la presidenta Forcadell, i el president Mas, president vergonyosament condemnat, i la societat civil, i d'altres actors, que gràcies a tot això avui moltíssims països, països rellevants del món, venen per saber d'aquest procés cívic, pacífic i democràtic per aconseguir la independència de Catalunya. I expressen també les seves preocupacions per les reaccions predemocràtiques del Govern espanyol i els seus aliats, com jutjar representants escollits pel poble per voler donar la veu als ciutadans.

Per això votarem en contra del punt 2, i també del punt 3. Perquè tota la informació que demanem es pot consultar al portal de transparència i al document sobre l'execució del pressupost que periòdicament es trameta al Parlament.

Amb referència al punt 4, hi votarem a favor, perquè ja hem transaccionat amb Ciutadans una esmena nostra. I igualment al punt 5, que el votarem globalment en contra, llevat del punt 5.b, que també hem transaccionat. A la resta del punt 5 i en el 6 és prou obvia la nostra disconformitat amb els seus plantejaments, i hi votarem desfavorablement.

Penso que vostès es creuen els arguments d'aquesta moció i, per tant, els demano que immediatament la presentin al Congrés del Diputats, perquè allà els seus socis de govern estaran encantats d'acceptar-la i desmuntar «xiringuitos», retallar retribucions, personal de confiança, partides pressupostàries d'atencions protocol·làries i representatives, suprimir entitats autònomes, fusionar ajuntaments, limitar acció exterior, etcètera.

I volen l'argumentari sobre el mal ús del diner públic?, per on retallar?: manteniment jardins residència de l'ambaixada de Mèxic, 40.000 euros; rehabilitació de l'ambaixada de Panamà, 650.000 euros; rehabilitació de la residència de l'ambaixador de Copenhaguen, 525.000 euros; tancament de la parcel·la del jardí de l'ambaixada de Tunísia, 250.000 euros; manteniment de la jardineria de l'ambaixada i de la residència de Berna, 60.000 euros, etcètera.

Presentin-la a Madrid. Però facin-ho ràpid, perquè a la tardor ja serà massa tard. I dic que serà massa tard perquè, senyora presidenta, senyores i senyors diputats, si al lideratge del president Puigdemont i el Govern, al suport d'aquest Parlament i de la societat civil catalana, avui hi sumem el suport dels premis Nobel Desmond Tutu, Adolfo Pérez Esquivel, Dario Fo, Rigoberta Menchú i tants i tants d'altres personalitats que han donat suport al manifest *Let Catalans vote*, i si, a més a més, hi sumem el suport de Viggo Mortensen –Aragorn, capità dels pobles lliures de la Guerra de l'Anell–, aleshores els dic que això no ho atura ni Sauron, el malvat.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Sendra. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula la senyora María José García, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. *Consellers*, señoras y señores diputados, bien, esta moción plantea dos temas a debate: uno, cómo gasta el dinero público el Gobierno de la Generalitat, y dos, si la transparencia de este Gobierno es adecuada y suficiente.

En relación con el primer punto, es evidente que este Gobierno no emplea los recursos priorizando los servicios públicos esenciales. Cuando el *conseller* Romeva nos decía que el 74 por ciento del presupuesto de 31.000 millones se destina a gasto social y que este es el presupuesto más social de la historia, no está diciendo la verdad. Solo hay que entrar en la web de la Generalitat, en el portal de presupuestos –lo que no ha hecho el *conseller*–, para ver que el dinero público de la Generalitat no son 31.000 millones, sino 38.061 millones –aquí lo tienen (*l'oradora mostra uns fulls a la cambra*)– y ver que perdemos unos 4.000 millones en financiar el entramado de consorcios, fundaciones y empresas públicas de la Generalitat, con altos cargos con sueldos incluso por encima del propio Govern; 6.000 millones más que perdemos en deuda, y finalmente, a educación, sanidad, servicios sociales llegan 4.800, 8.800 y 2.800 millones, respectivamente. En total, 16.400 millones. Si estimamos 1.500 millones más consolidados de empresas públicas sanitarias, tendríamos 17.900 millones, que divididos por 38.000 millones nos da un 47 por ciento.

Es decir, el gasto social de este Gobierno no llega a la mitad de su presupuesto. Mucho tendría que adelgazar la Generalitat para gastar el 74 por ciento de su presupuesto en gasto social. *Conseller*, nos faltan 10.000 millones de euros en educación, sanidad y servicios sociales para que de verdad el gasto social sea el 74 por ciento del dinero público que recibe la Generalitat. Y lo puede usted comprobar aquí, en la web de la Generalitat, portal de presupuestos.

Este Gobierno tiene un amplio margen de mejora cuantitativa para aumentar el gasto social, cumpliendo su obligación como gobierno autonómico, que es para lo que recibe este dinero público.

Pero es que también el margen moral es muy amplio. Efectivamente, como nos dijo el *conseller*, hay gastos que no son tan importantes pero que restan. ¿Qué son 64 millones para exteriores en un presupuesto de 38.000 millones? El 0,17 por ciento, una minucia, pero que daría dinero suficiente para que veinte escuelas en barracones dejen de estarlo. La Generalitat no tiene legitimidad para gastarse nuestro dinero ni en hacer política, porque eso es usar de manera partidista las instituciones que son de todos, ni en competencias que no tiene. *Conseller*, es inmoral gastarse el dinero de todos sin legitimidad.

Y por eso apoyaremos la moción, a la que hemos presentado algunas enmiendas, por ejemplo para evitar que los recortes que se proponen en campañas y publicidad afecten a la información en seguridad, educación o sanidad.

También pedimos la supresión de las embajadas catalanas en el exterior, que se están dedicando más a hacer política contra España que a favor de la economía catalana. Y, sinceramente, nos ha sorprendido que Ciudadanos no nos acepte esta enmienda y nos proponga una transacción que consolida estas estructuras del estado separatista; porque eso son para el Govern, a diferencia de Andalucía, que no está en este proceso separatista. No entendemos este giro de Ciudadanos, renunciando a apoyarnos en lo que estábamos defendiendo juntos la legislatura pasada. Nosotros no vamos a entrar en esa tibieza.

Y en relación con el segundo tema, transparencia, la verdad es que estamos ante un gobierno, este y su antecesor, no ya poco transparente, sino directamente opaco. Por ejemplo, impide el acceso de los diputados a la información que pedimos y que les pueda resultar sensible. Para muestra, los nueve meses que pasó mi grupo pidiendo a la *exconsellera* Rigau la lista de los colegios e institutos donde se impartía alguna asignatura en castellano. Según ella misma, el 12 por ciento de los centros, pero de dar la lista, nada, incluso después de que pedimos amparo a la presidenta del Parlament, la anterior. Y hace dos meses lo volvimos a pedir en una moción sobre plurilingüismo aquí, y los partidos que apoyan al Gobierno votaron en contra. También hemos pedido los proyectos lingüísticos de los centros, información que tiene el *departament* y que nos ha negado; tenemos derecho a tenerla, y nos ha remitido a las webs de los colegios, unos cuatro mil colegios. Esto entendemos que es una burla y un insulto a esta institución.

Les anuncio que volveremos a pedir al Govern la lista de colegios que usan castellano vehicular, y también los proyectos lingüísticos, a ver si ahora, después de esta moción sobre transparencia, tenemos más suerte.

Y un tercer ejemplo. Mi grupo ha pedido que las agendas públicas del Govern, tan detalladas y accesibles como las que publicamos los diputados, se publiquen. Esta petición fue tumbada en comisión por los grupos que apoyan al Govern: el PDECAT, Convergencia y Esquerra, y la CUP, también la CUP, colaborando en esta estrategia de opacidad con el Govern. Esta petición de agendas públicas del Govern la incluimos hoy como enmienda a la moción, a ver si hoy tenemos más suerte, que estamos hablando de transparencia, y podemos por fin conocer a qué dedica el tiempo nuestro *president* y cada uno de los *consellers*.

También como enmienda presentamos la obligación de presentar un informe detallado anual sobre el gasto en protocolo y representación de cada *departament*, porque estamos a favor de reducir estos gastos, pero creemos que es más realista pedir este informe. Ya lo presentamos como enmienda y nos lo tumbaron, lo de reducir los gastos; este informe es más realista pedirlo, y si lo conseguimos sería más útil para todos.

Muchas gracias, presidenta, *conseller*, señoras y señores diputados.

La presidenta

Gràcies, senyora García. A continuació té la paraula el senyor Jordi Terrades, del Grup Parlamentari Socialista.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, bé, a la moció que ha presentat Ciutadans hi han aspectes que el meu grup parlamentari considerarà i altres a què no els podem donar recolzament, no?

A nosaltres ens preocupa, de la moció de Ciutadans, quan fa aquesta immersió en la racionalització de l'Administració..., creiem que hi ha..., al darrere d'aquesta voluntat de suprimir organismes, empreses públiques, justament el que hi ha, creiem nosaltres, és un intent de laminar el sector públic, eh?, les polítiques públiques que nosaltres defensem, que hi ha molts ciutadans i ciutadanes de Catalunya que defensen. Tampoc creiem que s'hagin d'eliminar corporacions locals, perquè jo crec que també en el fons de la proposta que vostès fan hi ha aquesta proposta.

I és cert, el Govern del president Puigdemont té més alts càrrecs i més personal eventual que els que hi havien en el Govern del president Mas, aquesta és una realitat. No sé si es deu a la necessitat de complaure les diverses formacions polítiques que formen aquest Govern i els independents que formen la majoria parlamentària..., que es deu aquest increment d'alts càrrecs i càrrecs eventuais.

És cert, hi han molts d'aquests alts càrrecs que nosaltres no entenem que tinguin unes retribucions salarials superiors a les dels consellers i conselleres. Això ho va denunciar el meu grup parlamentari i hem vist..., amb sorpresa no, però hem vist com en els suposats d'enguany, que va aprovar aquesta cambra, per intentar salvar aquesta situació, doncs, alguns d'aquests alts càrrecs cobren un euro menys que el conseller o consellera respectiu. No faré cap comentari respecte a això, perquè tinc molt pocs minuts.

Sí que és necessari que el Govern de Catalunya sigui un govern més transparent. He escoltat amb atenció el diputat, que ara no el veig, de Junts pel Sí que ha fet la defensa de la posició del seu grup parlamentari respecte a... –ah, ara el veig, que no et..., no el veia. (*Rialles*.) Vostès critiquen el cost del servei diplomàtic de l'Estat. Miri, nosaltres..., jo no criticaré la política exterior del Govern de la Generalitat de Catalunya. Ara, al meu grup parlamentari sí que li agradaria conèixer que més enllà dels discursos abrandats que a vegades escoltem en aquesta cambra del mateix conseller poguéssim conèixer amb detall no només l'agenda, sinó els costos de l'acció exterior del Govern. Què ens costa en euros i en dòlars la contractació de lobbys que es fan servir per explicar..., i que determinats mitjans de comunicació internacional expliquin l'acció política del Govern de la Generalitat? I no critico que es faci. El que necessitem saber és què costa això, perquè al meu grup parlamentari també li ha costat accedir a aquesta informació.

Bé, d'algunes informacions, no se'ns han volgut facilitar aquests costos. Emparant-se en què? Doncs, emparant-se en la Llei de protecció de dades, sap de què, senyor Romeva?, de la política exterior de l'Estat espanyol. Bé, jo crec que necessitem conèixer

aquestes dades. Necessitem conèixer també què ens costa que polítics d'altres països, generalment els més carques i més conservadors, doncs, escoltin els plantejaments polítics del Govern de la Generalitat. Ja li he anunciat al senyor Carrizosa que nosaltres retirarem l'esmena que vam presentar, perquè ja es va votar;estic parlant del fet de no personar-se en el judici del cas Palau com a..., per part del Govern, bé, el Consorci del Palau, com a part acusatòria del presumpte finançament il·legal de Convergència, perquè ahir ja es va votar.

Ara, més enllà del que ahir es va votar aquí, que suposo que devia ser per tranquil·litzar les diverses consciències que formen part de la majoria parlamentària de Junts pel Sí, jo el que sí que voldria criticar en aquests pocs segons que em queden és que la posició formal i real que va mantenir ahir el consorci és la que van acordar el president Puigdemont i el vicepresident Junqueras dimarts passat a la sessió del consell, per unanimitat, segons ens va explicar la consellera Munté, que van donar instruccions de no modificar la posició del consorci en el procediment judicial en tràmit.

La presidenta

Gràcies, senyor Terrades. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula la senyora Anna Gabriel, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Anna Gabriel i Sabaté

Bé, molt bona tarda. Diverses coses amb poc temps, moltes d'elles rellevants i no totes fan referència a Ciutadans, que és el grup proponent, sinó a d'altres partits, i, per tant, intentaré tenir temps d'abordar-ho tot. És una moció que, com hem vist, aborda diferents qüestions: el primer bloc tindria a veure amb la política exterior, diguem-ho així, i amb la queixa, d'alguna manera, perquè es restringeixi la representació que hi pugui haver en política exterior; que es faci una mena de normativa de viatges, que, al seu entendre, només podria versar sobre qüestions econòmiques o culturals; i, en un tercer nivell, doncs, el que vostès reiteren a cada sessió de la CAI, doncs, que té a veure amb aquesta presentació d'informes, no?

Jo crec que de fons... és evident que nosaltres no donarem suport a aquest primer bloc perquè de fons hi ha una diferència antològica entre vostès i nosaltres. Vostès defensen les competències exclusives de l'Estat en aquestes qüestions i nosaltres, no. Vostès, per exemple, no tenen cap mena de problema amb que la monarquia espanyola assumeixi també la representació diplomàtica i pública de l'Estat. De fet, vostès no tenen ni tan sols problema amb la monarquia en si. Vostès diuen que com que a la Constitució del 78 la gent ja es va manifestar a favor de la monarquia, doncs, que els sembla que és un sistema absolutament legítimat. Potser vostès haurien de saber que a Catalunya *menys* de tres de cada deu persones van donar suport a la Constitució. De fet, cap representant del nostre grup parlamentari va donar suport a la Constitució; alguns perquè no teníem edat per votar-la i els que sí que la tenien, perquè òbviament van votar que no.

Per tant, el problema de fons que tenen vostès és que la Constitució els serveix d'escull per coartar qualsevol debat i pretenen resoldre aquí coses que evidentment vostès no tenen resoltes a nivell de l'Estat.

Hi ha un altra part de la moció que té a veure..., en un primer moment havíem pensat que tenia a veure, potser, amb la manca d'experiència en la gestió de l'Administració pública, el punt que tenia a veure amb la modificació del Reial decret de les finances per fer que s'executessin tots els crèdits previstos en els pressupostos. Això, finalment, vostès ho han transaccionat, per tant, no entro en el contingut que pensava dir-los, però sí que els vinc a dir que el que han transaccionat no vol dir absolutament res. I, per tant, acabarem votant una cosa que no diu re, que ve a dir que, en la mesura del possible, es compleixin els pressupostos. És correcte. En principi, si no hi hagués hagut aquest punt en aquesta moció i no haguéssim votat això, diguéssim, que seguiríem exactament igual com estàvem.

El que sí que ens agradaria dir-los, que no és el mateix les necessitats en matèria de sanitat o educació, per exemple, que les necessitats que vostès defensen que sí que ha de tenir la seguretat ciutadana, quan vostès defensen, òbviament, doncs, més armament per a la policia. Jo crec que això no són necessitats materials de la població comparables, per exemple, a l'accés, doncs, a l'habitatge, a la sanitat o a l'educació.

Hi ha un altre paquet que vostès anomenen, doncs, «evitar l'ús partidista del diner públic», i el que entenc és que nosaltres tenim una diferència també en què entenem per ús partidista o no del diner públic o del que sigui. Potser ens hauríem de posar abans d'acord amb si diem el mateix quan parlem de partidisme, perquè per vostès partidisme és defensar el dret a l'autodeterminació i per nosaltres és dret essencial de tots els pobles. I, per tant, clar, com que ja no ens posem d'acord amb la prèvia, tot el que derivi d'aquí, doncs, segurament tampoc no hi coincidirem.

Vostès creuen que és un ús partidista del diner públic les campanyes que es fan a nivell publicitari de la Generalitat, així a l'engròs, en genèric, sense distingir, i plantegen que es redueixin un 75 per cent aquestes partides. Si precisessin una mica més, si desenvolupessin i si aterressim una mica més la proposta potser ens posaríem d'acord en algunes qüestions, però, evidentment, reduir en aquest moment un 75 per cent d'aquestes partides pot voler dir, per exemple, que no es desplegui la campanya que sí que nosaltres volem que s'impulsi sobre el dret a la informació de l'avortament o contra la violència de gènere, per exemple, i, per tant, a això, tampoc no hi podem donar suport.

Hi ha un altre apartat, que és un gran bloc, també, de «racionalització» –en diuen vostès– «de l'Administració pública», on hi ha, doncs, aspectes que tenen a veure amb els ajuntaments, amb els alts càrrecs, etcètera. En aquest punt, doncs, nosaltres donarem suport a reduir un 10 per cent de les retribucions dels alts càrrecs de la Generalitat, perquè ja en el debat pressupostari vam presentar una esmena en aquest sentit. Anàvem més enllà, fins i tot, plantejàvem que hi hagués una reducció d'un 14 per cent.

I un últim apartat, que han generat, allò, *last minute*, amb el Partit Popular, uns punts que no estaven previstos, que versen, suposadament, sobre la transparència. Jo, el que els demanaria és que abans de pactar amb el PP aspectes que tinguin a veure amb la transparència, s'hi mirassin una mica. Perquè representa que ara ens donen lliçons de la transparència que han de tenir els alts càrrecs del Govern de la Generalitat, que en això hi podríem coincidir, però és que ja no cal que anem a la transparència que tenen o no tenen els de l'executiu de l'Estat espanyol, o els diputats del Congrés. Aquí, els diputats del Partit Popular d'aquesta cambra, des de que entra en vigor l'obligatorietat de fer públiques les nostres agendes, saps quants actes ha fet públics el senyor García Albiol? Zero. Representa que des de que entra en vigor la normativa –que prengui nota la Mesa de l'incompliment dels diputats del Partit Popular–, no ha fet cap activitat política que mereixi ser agendada. El senyor Alejandro Fernández, zero. María José García Cuevas, l'única que registra totes les activitats que realitza. Esperanza García, zero. Andrea Levy, zero. Juan Milián, zero. Fernando Sánchez, zero. Sergio Santamaría, dues. Alberto Villagrasa, zero. Marisa Xandri, zero. Senyors del Partit Popular, que no fan política, vostès, o es que no tenen ganes de que se sàpiga?

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Gabriel. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Muy rápidamente, para agradecer las enmiendas presentadas por Junts pel Sí, por el Partido Popular y por el Partido Socialista, que, al final, decayó la enmienda que presentaban, que efectivamente era la personación como acusación en el asunto del Palau de la Música, pero como votamos ya todos en ese sentido ayer, pues, ya decae su utilidad. Eso era un ejemplo de buen uso del dinero público, invertir en la recuperación del dinero público. Algunos diputados de Convergència no lo tenían claro.

En cuanto a las palabras que se han pronunciado aquí por parte de Podemos, nos critica por trabajar y dice que presentamos una moción todos los meses. Bueno, yo creo que igual es mejor para luchar contra la corrupción presentar muchas mociones que irse a pasear en un autobús por España, pero a lo mejor a quien no trabaja le gusta más pasear en los autobuses o hacer jueguecitos de estos de ordenador para luchar contra la corrupción para mirarlo en el móvil, que es a lo que se dedican ustedes.

Vamos a ver, Junts pel Sí..., bueno, pues, en Junts pel Sí, aquí nos decían que son supertransparentes en la cuestión de los viajes, pero desde diciembre de 2016 no se actualiza la web, ¿eh?; no está todo colgado en la web, porque no se actualiza desde di-

ciembre de 2016. Y nos ha hecho gracia también cómo en ese listado de empresas que se ubican en Cataluña, el mérito de que Mango, que es una empresa de aquí, esté en Cataluña, parece que va a ser ahora del señor Romeva. En fin...

El PP ha pretendido con algunas de sus enmiendas mitigar el efecto de la reducción en las campañas de autobombo; no se las hemos podido aceptar.

Partido Socialista, señor Terrades, nosotros hemos pedido el incremento de profesores, y lo he dicho aquí, de bomberos, de médicos, de policías, eso es el músculo de la Administración, y precisamente el no malgastar el dinero permite que lo podamos dedicar a lo que sí es útil para los ciudadanos. Quizá no me expliqué suficientemente bien.

Y, por último, pues, a la CUP, bueno, nosotros sí que pretendemos que se ejecuten al máximo las partidas precisamente que están comprometidas para temas sociales, porque a veces parece que se presentan los presupuestos más sociales de la historia, pero luego se ejecuta solamente un 20 por ciento, por ejemplo, de la partida destinada a pagar la pobreza energética. Esas partidas son las que se deberían ejecutar y eso también constituye un buen uso del dinero público.

Gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Carrizosa. Acabat el debat, estem cridant a votació.

Senyora García, per què em demana la paraula?

María José García Cuevas

Por alusiones, presidenta. Alusiones de la diputada de la CUP.

La presidenta

Trenta segons.

María José García Cuevas

Bien. Gracias, presidenta. Bien, el uso de ataques personales, incluso con nombres y apellidos, señalando..., esto vemos que, bueno, es un estilo clásico de coacción, que parece que le gusta mucho a la CUP: contra los letrados del Parlament, contra los diputados del Partido Popular, contra los funcionarios, contra cualquier ciudadano que ose poner de manifiesto lo que nosotros hoy hemos puesto de manifiesto, que ustedes son colaboradores necesarios en la opacidad del Govern. Y si no se van a publicar las agendas de los miembros del Govern será gracias a que ustedes colaboran con esta opacidad y votan en contra de que publiquen las agendas, tal y como estamos haciendo los diputados.

Gracias, presidenta.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Senyor Sendra, per què em demana la paraula?

Jordi-Miquel Sendra Vellè

Per al·lusions, i també per demanar votació separada en el punt 4 i en el punt 5.b. En el tema d'allusions, dir-li «carinyosament» al senyor Carrizosa: el que volia dir és que, amb això de Mango, l'allusió que feia a Mango, el que volia dir és que malgrat el procés, no tan sols venen moltes més empreses de l'estranger, sinó que les que estan a casa no sols no marxen, sinó que a més inverteixen.

La presidenta

Senyora Gabriel, per què em demana la paraula?

Anna Gabriel i Sabaté

Per demanar votació separada dels punts 4, 5.b i 6.d.

La presidenta

De. Senyora Granados, per què em demana la paraula?

Eva Granados Galiano

Per demanar votació separada també. Per una banda, seria el punt 1, 6.a, 6.b, 6.c i 6.e. I, per l'altra, el 2, 5.a, 6.d, 6.f i 8.

La presidenta

Bé, s'ha demanat votació separada dels punts 1, el 2, el 3, el 4 i el 5.b, el 5.a, el 6.a, el 6.b, el 6.c, el 6.d, el 6.f i el 8. En principi, el 4 i el 5.b es podrien votar junts? (*Pausa.*) No? Diuen allà que no. I el 6.d, 6.a, 6.b i 6.c es podrien votar junts? (*Pausa.*) Tampoc. Bé, doncs, em sembla que haurem de fer votacions separades de tots aquests punts.

Bé, doncs, votarem tots aquests punts i després la resta de la moció.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha estat rebutjat per 34 vots a favor, 96 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha quedat rebutjat per 34 vots a favor, 71 en contra i 25 abstencions.

A continuació votarem el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha quedat rebutjat per 59 vots a favor, 71 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha quedat aprovat per 110 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions.

A continuació votarem el punt 5.b.

Comença la votació.

El punt 5.b ha quedat aprovat per 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt 5.a.

Comença la votació.

El punt 5.a ha quedat rebutjat per 34 vots a favor, 83 en contra i 13 abstencions.

A continuació votarem el punt 6.a.

Comença la votació.

El punt 6.a ha quedat rebutjat per 34 vots a favor, 86 en contra i 10 abstencions.

A continuació votarem el punt 6.b.

Comença la votació.

El punt 6.b ha quedat rebutjat per 34 vots a favor, 96 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt 6.c.

Comença la votació. (*Veus de fons.*) Ce.

El punt 6.c ha quedat rebutjat per 34 vots a favor, 96 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt 6.d.

Comença la votació. De.

El punt 6.d ha quedat rebutjat per 54 vots a favor, 61 en contra i 15 abstencions.

A continuació votarem el punt 6.f.

Comença la votació.

El punt 6.f ha quedat rebutjat per 33 vots a favor, 71 en contra i 25 abstencions.

A continuació votarem el punt número 8.

Comença la votació.

El punt 8 ha quedat rebutjat per 34 vots a favor, 71 en contra i 25 abstencions.

I a continuació votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre el mal ús del diner públic ha quedat rebutjada per 47 vots a favor, 71 en contra i 11 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre capitalisme, treball i vida

302-00147/11

El vintè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre capitalisme, treball i vida, presentada per la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Mireia Vehí.

Mireia Vehí i Cantenys

Bona tarda. Gràcies, presidenta. Bé, avui és obligat començar una interpellació sobre treball, capitalisme i vida parlant del col·lectiu de treballadors i treballadores de l'estiba, i enviar-los des d'aquí la nostra més fraternal abraçada i solidaritat.

Ahir ens van dir «immadures» en aquest mateix Ple per qüestionar l'aprovació del reial decret al Partit Demòcrata de Catalunya, i nosaltres avui hem respost amb una carta, no al president del Govern, que qüestionava la forma, per no parlar del fons, sinó als estibadors i a les estibadores, mostrant-los el nostre més sincer suport i tota la nostra solidaritat, que no servirà per tombar el reial decret, ja aprovat, però sí per reafirmar la convicció que serem al seu costat quan calgui, i això, en breu, voldrà dir una vaga als ports dels Països Catalans.

Potser han fet un mal càlcul aquells que no han tingut en compte la dignitat dels que saben que juntes i organitzades es pot tot, i, de fet, ja el sindicat internacional dels estibadors ha anunciat suport fins a les últimes conseqüències a tots els ports on tenen afiliats sindicals.

Anant a la moció, nosaltres hem fet una moció llarga perquè entenem que la intervenció..., o per parlar de treball i de mercat laboral s'ha de parlar de moltes coses, i, per tant, hem volgut fer una moció completa.

Hi ha una primera part sobre construcció dels Països Catalans amb la demanda d'estudis i treballs sobre el teixit industrial, mercat de treball i cadenes d'economia social, solidària i cooperativa; una segona part, sobre qualitat en el treball, on hi ha temes de salut laboral, vinculat als criteris de la Sub-direcció General d'Avaluacions Mèdiques, així com que es mostri, abans de ser aprovat, el futur conveni. Parlem d'inspecció del treball, parlem de contractació pública i de salari mínim en aquesta, així com de condicions per a la contractació pública per part del Govern. Parlem de treball de cures i a domicili, i del reconeixement d'aquest. Parlem sobre la modificació de la Llei del SOC, d'aquells articles que estableixen la gestió privada de la intermediació laboral. I parlem també sobre concertació social i allò relatiu a facilitar l'entrada d'un tercer sindicat als organismes públics.

En aquest darrer punt vull tornar o volem tornar a la pretesa immaduresa política d'aquells que no volem jugar al *savoir faire* de la cordialitat parlamentària i al pactisme, que en matèria laboral i de la mà de grups parlamentaris i sindicats de concertació ens han portat a aquells Països Catalans trencats per la crisi que descrivíem a la interpellació. I sabem que en molts d'aquests punts que nosaltres avui portem a votació ens quedarem més soles..., pràcticament soles o que els perdrem. Però entenem que hem de portar aquests discursos aquí, que hem de parlar d'aquestes coses i des d'aquests enfocaments, perquè –i acabo com ho fem a la carta des dels estibadors– allò que no guanyem en aquest Parlament ho farem al carrer, perquè, malauradament, i per molt bona voluntat que tinguem amb aquesta moció, poc marge hi ha, des d'aquesta cambra, per capgirar la situació del mercat laboral.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Vehí. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, té la paraula el senyor Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Sí; gràcies, presidenta. Senyora Vehí, miri, del títol gairebé poètic, atractiu i que ens agrada molt de la seva interpellació, «Capitalisme, treball i vida», a allò que vostè va dir a la interpellació, hi ha una distància important, però entre aquest títol i la moció final, hem d'agafar la relació amb pinces. No sé què té a veure –jo no ho sé, eh?, vostè m'ho dirà– la construcció dels Països Catalans, per exemple, que és, tal com vostè ha dit, el primer apartat, amb el títol. La resta, sí, són retalls de temes diversos, ja tractats en aquest Parlament, alguns d'ells ja aprovats i d'altres en articles que vostès ja havien presentat en alguna altra moció i que s'han rebutjat o s'han modificat. Per tant, en el contingut de l'apartat de qualitat en el treball, no hi ha gaire res de nou, excepte els punts sobre treballadores d'atenció domiciliària, que sí que els ha dit, els ha citat vostè, i que agraïm i que valorem positivament.

En fi, que entre el títol poètic i l'escudella barrejada de la moció, si fóssim malpensats –de fet, vostè ha dit alguna cosa així com «hem de portar aquests discursos aquí»–, podríem creure que és més una actuació de cara a la galeria pròpia que no una iniciativa amb objectius assolibles i mesurables. Però això –això– és només una opinió de malpensat, i cadascú fa política com vol, com pot o com sap. Per tant, no em faci ni cas, anem per les coses concretes.

Les esmenes que li hem presentat. La primera esmena, amb relació a l'ICAM, volíem posar en valor allò que ja vam aprovar a la Moció 96/XI i que encara està dins del termini del control de compliment, i que reclama amb altres paraules allò que també demanen vostès en el seu punt. I, per tant, per evitar el perill d'allargar tres mesos més el control de compliment demanàvem que el Govern presentés en un mes en aquest Parlament els criteris mèdics de les baixes que nosaltres demanàvem en aquella moció.

La segona esmena, amb relació a la inspecció de treball, és una addició també amb referència a una altra moció aprovada, en aquesta cas no acomplerta –ho sento, no acomplerta– de presentació d'un pla específic de lluita contra la contractació fraudulenta.

Les esmenes 3 i 4 ja les hem discutides també en altres mocions que han presentat vostès. Nosaltres creiem que no és el Parlament qui ha de dir les quantitats que han de cobrar uns determinats treballadors, ni les seves condicions. Creiem que això és usurpar el paper de la negociació col·lectiva. I, en canvi, el que sí que podem i hem d'exigir és que, com a mínim, en qualsevol contractació pública es respecti el conveni sectorial de referència de l'activitat contractada.

I les esmenes 5 i 6 també són per tornar a donar validesa a punts aprovats i no complerts, o no suficientment acomplerts, pel Govern de la Generalitat. La 5 amb relació als salaris dignes, establint un salari mínim de referència per acord entre les parts, reclamant a qui té capacitat per modificar el salari mínim, que és l'Estat, per tal que aquest es vagi apropant al 60 per cent del salari mitjà net, com demana la Carta social europea –que, per cert, vostès no ens han acceptat, és curiós.

I una altra, incrementant allò que sí que pot fer el Govern de la Generalitat, i no fa, com és l'increment de l'indicador de renda de suficiència de Catalunya en el mateix sentit que el salari mínim, per tal que, amb aquesta mesura, puguem fer créixer a l'alça aquest darrer.

I l'esmena 6 és també un punt aprovat de la Moció 10/XI, per tal que en el desplegament de la Llei del SOC es garanteixi el caràcter públic i gratuït de totes les polítiques actives.

Finalment, amb relació a dos apartats de la seva moció que no hi votarem a favor, el primer és per a l'apartat de la construcció dels Països Catalans. Miri, coincidim en el concepte d'unitat cultural dels Països Catalans. Podríem coincidir en la voluntat de compartir aspectes polítics, tants com faci falta, i administratius. Però, qui som nosaltres per organitzar estudis sobre cadenes productives o sobre la situació del teixit industrial del País Valencià, de les Illes, quan no som capaços ni de tenir els nostres encara prou ben endreçats?

Jo entenc que en democràcia no som nosaltres qui decidim pels altres. Això, són decisions dels ciutadans i les ciutadanes d'aquests països. Jo crec que valdria la pena que reflexionéssim tots plegats –no vostès, eh?, tots– sobre les conseqüències en el passat recent d'un cert pancatalanisme ranci que ha ajudat a la pervivència d'una dreta depredadora en aquests països que l'ha sabut utilitzar habilíssimament com a excusa. És només..., ho deixo aquí com una reflexió, que jo penso que valdria la pena que féssim tots plegats.

L'altre és sobre el punt de la concertació social. A veure, vostès demanen la participació institucional d'un tercer sindicat. Miri, la Llei orgànica 11/85, de 2 d'agost, de llibertat sindical, estableix la participació institucional d'aquelles organitzacions sindicals amb la consideració de més representatives. I es consideren més representatius els sindicats que tenen més del 10 per cent dels representants de les persones treballadores; a l'Estat i a Catalunya, els sindicats que superen el 15 per cent del seu àmbit, sempre que tinguin almenys 1.500 representants.

Per tant, primer, no depèn del Govern, sinó d'una llei orgànica; i, segon, dos, tres o vint-i-cinc sindicats poden participar, sempre que siguin els més representatius, garan-

tint, lògicament, la paritat. I suposo que estariem d'acord en el fet que hem de tenir en compte la representativitat.

En qualsevol cas, la major part de la moció l'aprovem. I, en tot cas, el que sí que fem és demanar votació separada dels punts 1.1, 2.3.a i 2.3.b, per un costat, i els punts 1.2, 1.3 i 4.a i b, per l'altre costat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Vidal. A continuació, per a defensar les esmenes presentades del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Pol Gibert.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades, consellera..., avui tenim aquí una moció, diguem-ne, llençol, amb un títol, com ja s'ha dit abans, poètic. Un títol que ja feia preveure complicacions i que finalment la moció i la seva negociació, doncs, les ha portades, no? Hem tingut finalment poc temps per tenir la moció com ha quedat finalment. No és una crítica a la CUP, és una crítica general a aquest Parlament, funciona així. Per tant, ens hi trobem més d'una vegada, no?

Aquesta moció que, com s'ha dit, recull punts diversos, molts d'ells contemplats en d'altres mocions que hem votat prèviament, algunes del nostre grup, altres d'altres grups d'aquesta cambra, i que, per tant, doncs, ens fa posicionar d'una manera diversa a diferents punts que es van expressant.

Aspectes interessants que conté aquesta moció. Doncs, com deia, un recull d'aparicions prèvies sobre salut laboral, com és el conveni amb l'INSS, que hi estem totalment d'acord; temes de transparència que també veiem molt adequats. I, sobretot, incorpora una esmena dels socialistes, també pactada amb el grup proposant, amb la Crida Constituent, amb la CUP, per evitar que una segona baixa per un motiu diferent a la primera provoqui tornar a passar per inspecció de l'ICAM. És un tema reclamat per col·lectius diversos i que, per tant, avui també portem aquí i esperem aprovar en aquesta moció. Evidentment volem que passi amb els metges de família, que és on haurien de passar i no tornar a passar una inspecció de l'ICAM que sabem que és dura una vegada i una altra.

El tema de la inspecció de treball? Doncs, focalitza en el frau, en la contractació i en casos d'accidents laborals. Totalment d'acord. Aquest Parlament ha votat unes quantes vegades, s'han fet unes quantes mocions al respecte, PR. Per tant, hi estem més que d'acord en aquests temes.

També, pel que fa al conveni col·lectiu sectorial, la contractació pública, i tal com el nostre grup va demanar fa poc en una moció en aquest Parlament, doncs, estem d'acord en que s'incorporin aquestes condicions, bàsicament també per començar a superar la fase de conveni empresa per sobre del conveni sectorial.

No estem d'acord? Doncs, evidentment no estem d'acord amb la part que fa referència als Països Catalans. Més que re perquè em sembla que fer un estudi, un inventari de les maquinàries dels darrers vint anys a València o a les Illes Balears ens sembla que no és molt pertinent per aquest Parlament, que molta feina té en complir les seves competències. Ens sembla que si ho vol fer la Comunitat Valenciana, Illes Balears i companyia, doncs, que ho faran ells amb les seves pròpies competències sense cap problema.

I la meua pregunta és: i per què no ho fem amb Aragó? També tenim una part de complicitats evidents econòmiques que podien també forçar a que hi haguessin estudis comparatius amb ells. També tenim una part important de presència allà i segur que el Llevant està molt –molt– d'acord en fer-ho.

També un punt que ens ha semblat sorprenent, que és forçar per la via política la presència d'un tercer sindicat a la concertació social. Em sembla que és un tema que, com diu, és social, no és polític, amb la qual cosa el que ha de fer és que la gent que representa els treballadors es posi d'acord entre ells i qui millor els representa tingui, en aquest sentit, el seu lloc on trobar-se. És el que abans també comentàvem, que, si estem d'acord que els treballadors voten en eleccions lliures i, per tant, trien els seus representants, doncs, no hem de ser nosaltres qui decideixi qui els representa, sinó ells mateixos.

Per últim, també comentar que hi ha uns punts referents a la Llei del SOC que és reobrir una llei que fa poc que es va aprovar. Però és que aquí també trobem una cosa

contradictòria, és que demanen fer un espai de treball sobre les tramitacions del SOC d'aquí un mes i modificar la llei d'aquí tres.

Nosaltres creiem que és pertinent que si hi ha un grup de treball que volen crear, doncs, treballi tranquil·lament, tingui el seu temps de treball. I, a partir d'aquí i el que digui aquest grup de treball, obrir el meló de la Llei del SOC i no fer-ho a part, sense saber què diu aquest grup de treball.

Per tant, el nostre grup en els diferents punts es posicionarà de diferents maneres. I sí, que ho reclamem un altre cop, que les mocions arribin amb suficient temps per treballar-les correctament.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Gibert. A continuació, en representació del Grup Parlamentari Junts pel Sí, té la paraula la senyora Violant Cervera.

Violant Cervera i Gòdia

Moltes gràcies, presidenta. Doncs, sí, ens trobem amb una moció llarga. De fet, va començar sent una mica més breu, però amb la incorporació de les diferents esmenes dels diferents grups, doncs, s'ha fet una moció força llarga.

Com comentava la seva proponent, tracta en el seu primer punt sobre els Països Catalans, la qualitat del treball, salut laboral i inspecció de treball, contractació pública, treballadors d'atenció domiciliària, polítiques actives d'ocupació i concertació laboral.

En la seva interpellació, la senyora Vehí apuntava algunes de les causes que poden argumentar –i, de fet, ho argumenten– quins són els motius de la desigualtat social que vivim en el nostre país: augment de la població inactiva, temporalitat en les contractacions, atur dels joves, sinistralitat laboral, salaris baixos i treballadors en risc de pobresa. I apuntava que aquestes no són fruit de catàstrofes naturals. I fins aquí jo crec que tots els grups parlamentaris hi podríem estar d'acord: no són fruit de catàstrofes naturals, però sí de conjuntures, segons com, mundials.

També ens deia que érem conscients que molts d'aquests límits, doncs, no els podem, des del Govern de la Generalitat, solucionar, perquè senzillament no en tenim competències. I és veritat, en això també hi estem d'acord. I ens comentaven que es podria fer més. I és veritat, la consellera –que, per cert, la saludo– en la seva interpellació també ens comentava que estem treballant el màxim que es pugui dintre del nostre propi marc competencial.

Per tant, és veritat, la desigualtat existeix, és un dels nostres reptes de futur. Però també, és veritat, hi ha algunes consideracions que, tot i que aquesta desigualtat continua, la situació econòmica que vivim en aquests moments no és exactament la mateixa que la de fa uns anys. L'any 2015 i el 2016 s'han registrat xifres rècords en exportacions i en exportacions d'empreses, inversions internacionals, turisme i turisme internacional, que demostren l'èxit d'aquesta internacionalització.

La indústria ha creat mecanismes, ha creat grans llocs de treball, hi ha un increment sobretot de l'ocupació i hem crescut sobretot a nivells més alts que la resta de l'Estat o bé que de la mateixa Unió Europea. En aquests moments, en el primer trimestre Catalunya ha crescut un 2 i mig per cent, i, per tant, és veritat, l'economia va millorant. Però, també és veritat, els nostres reptes de futur són arribar a creixements sostenibles, qualitat en l'ocupació i, sobretot, sostenibilitat. La consellera abans ens ho recordava: tenim riscos, tenim reptes i el Govern ha de treballar; però, lamentablement, de molts d'aquests reptes, no en tenim en aquests moments competències.

Anant a la moció. La moció, com comentàvem, és llarga. Sobre el primer punt, en els Països Catalans, nosaltres podem estar d'acord en el fons, i, per tant, votarem a favor dels dos primers punts. És veritat el que comentaven alguns dels nostres companys: Països Catalans no només són les Illes i València, seria la Catalunya Nord, o l'Alguer, o senzillament també la Franja de Ponent, però sí que estem d'acord en intentar buscar mecanismes d'exploració i de treball conjunt amb les altres..., amb la Generalitat Valenciana o les Illes Balears. Per tant, votaríem a favor dels dos punts.

En matèria de salut laboral, agraïm a la senyora Vehí, doncs, que haguem arribat a alguns acords per poder votar conjuntament a través de les transaccions a les quals hem arribat. Volem recordar, per això, que l'ICAM segueix una metodologia de treball basada en guies pràctiques i clíniques, avalades per científics internacionals.

Sobre la inspecció de treball, també hem arribat a acords, acords importants. Tots volem lluitar contra el frau especialment..., el frau és un dels problemes que tenim justament en el nostre país. No ens hem pogut posar d'acord amb el tema de la contractació pública. Sí que és veritat que existeixen directives. Aquestes directives no és que obliquin, sinó que senzillament diuen que poden servir com a estratègia per poder evitar aquestes diferències salarials. Nosaltres proposàvem esmenes en la línia de poder anar exigint, però en cap cas podem assumir el contingut de la moció.

Referent sobre el que comentàvem dels cuidadors no professionals, evidentment estem a favor de que aquests puguin arribar a tenir..., puguin arribar a cotitzar. El lletrat abans em comentava que hi ha un error en la nostra esmena, hauríem d'incorporar que no és el Parlament el que insta l'Estat, sinó que «el Parlament insta el Govern que insti l'Estat», per tant, sí que demanàriem que quedés modificat, des d'aquest punt de vista.

El punt que fa referència a la municipalització i a la gestió pública, no hi podem estar d'acord. Respectem l'autonomia municipal dels ens locals, la gestió i l'organització dels serveis socials. I, a més, volem destacar que el tercer sector social té una experiència i uns coneixements importants que nosaltres volem posar en valor.

Referent a la modificació, doncs, de la Llei del SOC o a la concreció social, no hi votarem a favor. No hi votarem a favor perquè creiem que la Llei del SOC és una llei aprovada l'any 2015, en aquests moments està en ple desplegament. El SOC tindrà un paper fonamental en el desplegament de la mateixa renda garantida i, per tant, creiem que el que hem de fer és intentar desplegar, doncs, aquesta llei que va costar i va costar d'aprovar, i, en qualsevol cas, miràriem si s'ha de modificar o no, si és que veiem que hi ha algun aspecte que no es pugui arribar a modificar.

Per tant, estem contents de les transaccions a les quals hem arribat, doncs, amb la CUP. I, per tant, ja anuncio, presidenta, quins serien els punts que demanàriem votació separada. Demanàriem votació separada del punt 1.3, 2.3.a, 2.3.b, 2.3.2.a, 2.4.2, 3.a, 3.b, 4.a i 4.b.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Cervera. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula la senyora Noemí de la Calle, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias, presidenta. Leyendo la moción y escuchando la interpelación previa, la conclusión a la que se llega es que detrás de esa apariencia transgresora y revolucionaria de la CUP no hay nada. Sueltan un par de prejuicios y repiten cuatro elementos fetiche. Porque empezar una moción sobre trabajo con un apartado titulado «construcció dels Països Catalans» pues como que suena a autoparodia. Y es que me recuerdan a Jordi Pujol cuando era *molt honorable*, cuando insistía en lo de la «construcció nacional» y «fer país», porque siempre me chocó que si se afirma machaconamente que «som una nació» parece bastante lógico que no es necesaria construcción nacional alguna. Al menos Jordi Pujol sí que tenía un proyecto claro. Además del «3 per cent», tenía el proyecto de uniformar Cataluña cultural, lingüística, ideológica e intelectualmente para poder controlarla mejor, y hay que reconocer que los resultados han sido impresionantes. Ustedes, de hecho, no son ni transgresores ni revolucionarios. Son solo los alumnos aplicados del pujolismo. Por eso nos intentan meter lo de la «construcció nacional» hasta en la sopa.

Pero esto no es lo único que meten porque les suena bien. Esta moción es un catálogo de varios de sus fetiches: la economía social, solidaria y cooperativa; las evaluaciones médicas; la contratación pública; la municipalización de los servicios... Que, ojo, no son temas con los que estemos necesariamente en contra. De hecho, votaremos a favor de algunos de los puntos. Pero en líneas generales proponen medidas sencillamente irrelevantes que no van a la raíz del problema y que son meras ocurrencias para colar sus temas fetiche.

Por ejemplo, piden, en tres meses, un estudio sobre cadenas productivas inseridas en la economía social, solidaria y cooperativa en Cataluña, País Valenciano y las Islas, que supongo que se refieren a las Baleares y no a las islas Medas, porque, claro, como no especifican... ¿Les han preguntado ustedes a los valencianos qué opinan? No, ¿verdad? Es

que no se veía una apropiación así desde Jaume I el Conqueridor. ¿Saben cómo se llama, esto? Imperialismo. Son ustedes unos imperialistas. Y en tres meses, ojo.

¿Cuál es la finalidad del estudio? Por poner algo en la moción, imagino, y porque suena alternativo y guay, piden también un inventario de los últimos veinte años de todos los centros de trabajo industrial y las maquinarias de Cataluña, Comunidad Valenciana y Baleares. Pero ¿para qué lo quieren? Porque solo imaginarme al pobre funcionario de la Generalitat picando puerta por puerta intentando inventariar las máquinas de, por ejemplo, una fábrica de calzado en Elda, provincia de Alicante, no es que me dé la risa, es que me parece una falta de respeto a la Generalitat y a sus trabajadores, los funcionarios.

Y no es porque el derecho al trabajo sea un tema sin importancia. Porque miren si tenían temas a tocar: la conciliación, el mercado dual de trabajo, las tasas de paro aberrantes, la temporalidad, el paro de larga duración, los trabajadores pobres, la brecha salarial, los centros especiales de empleo para personas con discapacidad, las políticas activas de empleo... Y luego votan en contra de una iniciativa de Ciudadanos para una campaña en la inspección de trabajo para combatir la discriminación laboral tras un embarazo, que mucho hablar del patriarcado, pero a la hora de la verdad pues esto es lo que hay.

Pero es que ¿qué puedes esperar cuando en la interpelación se dicen cosas como que «la ocupabilidad es el concepto estrella de la doctrina neoliberal, que pone la responsabilidad del paro y la precariedad en la persona, en el sentido de que no ha desarrollado las competencias y las habilidades necesarias para ser fuerza de trabajo atractiva»? Y esto tras reivindicar la Ley de relaciones laborales como el marco más garantista en derechos de los trabajadores, una ley, no olvidemos, del Gobierno de Arias Navarro, sí, al que recordarán llorando la muerte del dictador, cuyo ministro de Trabajo era un camisa vieja de la Falange. Lo que los señores de la CUP llaman «producto de un ciclo de movilizaciones» es en realidad el producto de un gobierno sin legitimidad, débil y franquista. Sí, es así, hablemos claro. Lo que ustedes consideran garantista es un marco paternalista que genera aberrantes tasas de paro y temporalidad, en el que al trabajador que tiene la suerte de que se le haga fijo se le empuja a aferrarse a ese puesto de trabajo, aunque sea un trabajo triste y frustrante que le amargue de por vida. Empoderar al trabajador es que una empresa desee que no se le vayan sus trabajadores, y esto se hace con trabajadores bien formados que generen valor añadido y sin un ingente ejército de reserva en el paro. Y, por supuesto, esto se tiene que acompañar con políticas redistributivas que aseguren que nadie se quede en la cuneta, como el complemento salarial garantizado.

En definitiva, en Ciudadanos sí que tenemos un modelo claro, definido, pensado, progresista, en consonancia con los modelos que se ha demostrado que sí funcionan, y que es hacia donde tienden los países avanzados.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora De la Calle. A continuació té la paraula el senyor Sergio Santamaría, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. *Consellera*, diputados, la CUP nos presenta su moción sobre capitalismo, trabajo y vida –bueno, lo que queda de ella–, que más bien parece el título de una obra de literatura romántica ambientada en la revolución bolchevique de 1917. A ver si se lo curran un poquito más, ¿eh? En lugar de preocuparse de nuestras agendas, trabajen en el Parlamento, porque la demagogia no conduce a ninguna parte.

Miren, se trata de una propuesta neoimperialista provinciana, porque gravita sobre una realidad virtual inexistente y totalitaria que ustedes llaman «Països Catalans». Miren, dejen en paz a los valencianos y a la gente de Baleares, porque ustedes no les representan.

El texto sometido a debate por la CUP también me recuerda la obra *Las crónicas de Narnia*, un relato de aventuras en una tierra de fantasía y de magia. Pero eso es lo suyo: la literatura juvenil, cuando no infantil. La lucha entre el bien y el mal. Ustedes, los buenos, claro. Todo muy mitológico; finalmente, incluso idílico. Pues miren: les voy a de-

cir que no. Ustedes simbolizan el mal. Y como pensaba Albert Camus, el mal coge a la gente desprevenida.

Y es que hay que tener cara, de la dura, para defender con ahínco lo público, la colectivización comunista, la expropiación, como ustedes hacen, para luego, y escúchenme atentamente, tener contratados seguros médicos privados y planes de pensiones privados, que según el Centro de Estudios de Opinión lo son en mayor número que los de los militantes del Partido Popular. (*Alguns aplaudiments.*) Sí, señora Gabriel, y le voy a mirar a los ojos... Sí, míresela –míresela. Mire, en español a eso yo le llamo «hipocresía». Y lo malo es que luego tienen la caradura de llamarse «anticapitalistas», que son contrarios a la propiedad privada y que están a favor de la ocupación. Pero, eso sí, de las de los demás, ¿eh? Porque las suyas..., sus abundantes propiedades, si hay algún diputado que tiene abundantes propiedades en esta cámara, esas no se ocupan, ¿eh?, esas no se ocupan.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

Si us plau...

Sergio Santamaría Santigosa

Y es que su modelo social es...

La presidenta

Si us plau...

Sergio Santamaría Santigosa

...retrógrado y reaccionario, cuando no incivilizado. ¿Qué quieren ustedes? Volver a la tribu y promover conductas violentas.

En cualquier caso, vuelvo a la moción, si hablamos de contratación pública, la gente debe saber que la oferta pública de empleo para el año 2017 del Gobierno de España establece una tasa de reposición superior al 100 por cien de las jubilaciones en educación, sanidad y justicia. Dicha oferta, además, reduce drásticamente el número de trabajadores públicos interinos. Y eso sí: desde la izquierda se nos critica que los de los recortes no tenemos legitimidad para defender el bienestar de la gente. Pues miren: nosotros, cuando la situación económica lo permite, lo revertimos y garantizamos el progreso, porque nosotros sí pensamos en el bienestar de la gente. Y, claro, la izquierda, ya no digo la radical, después de los boquetes y agujeros que deja su gestión, tanto aquí en Cataluña como en el resto de España, solo nos conduce a la quiebra. Miren, esa es la gran diferencia entre ustedes y nosotros. Esa y su pretendida superioridad moral, de la que hablaremos otro día, porque da para mucho.

Se empeñan en denostar la reforma laboral, pero hasta Francia la copia. Nuestras políticas crean empleo. No lo destruyen como las políticas socialistas. Incluso –incluso–, empleo de calidad. Y, sin embargo, las suyas lo destrozan todo. Ustedes son como Atila. Por donde ustedes pasan nada vuelve a crecer bajo sus pies. Así que experimentos, con gaseosa.

Mire, además hay una cuestión en la moción..., porque la moción, en fin, deja mucho que desear. La autoría de la moción, insisto, ha venido poco menos ya que atribuida a otros grupos. Es de traca, de verdad, ¿eh?, es sorprendente, que cuando hablan de concertación social ustedes defiendan los *lobbies*, los grupos de presión. O sea, ustedes quieren un tercer sindicato, ¿para qué? ¿Para presionar? ¿Para coaccionar? Gánense la voluntad de los trabajadores, gánense su representación. No trabajen como un grupo de presión, porque, realmente, ustedes, que tanto aman ahora la nueva práctica parlamentaria de transparencia..., precisamente ser un grupo de presión está claramente prohibido, y por tanto ustedes no deberían promover ese tipo de acciones.

Nada más. Muchísimas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Santamaría. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Mireia Vehí.

(*Remor de veus.*)

Si us plau...

Mireia Vehí i Cantenys

Bé, presidenta, ja que avui tothom s'excedeix una mica en el temps i que això ha sigut un ball de bastons, em permetrà que potser trigui una mica més.

Abans de començar, veig que els fa molta gràcia això de que parlem de capitalisme, de treball i de vida. Deu ser que vostès no en parlen gaire, que jo ja ho entenc, eh?, que aquí cadascú té el marc ideològic i el marc teòric que té, i, per tant, bé... Nosaltres sí. Parlem del capitalisme, parlem del capitalisme com un model que destrueix la vida, i no ens fa gràcia ni ens sembla poètic. Però, bé, aquí cadascú amb els seus referents i el que llegeix, diguem-ne.

Clar, com que han dit tantes coses, aniré tema per tema, més que partit a partit. Catalunya Sí que es Pot deia: «Clar, hi ha molt poca relació entre la voluntat de la interpel·lació, molt potent, i el que ens trobem a la moció.» Té raó. Ara, no és pel tema dels Països Catalans, que per nosaltres és un subjecte polític que construïm quotidianament, i no de forma imperialista –com no sé qui deia per aquí, però, bé, en això ja no m'hi poso perquè ja és un altre tema–, sinó pel marge que tenim des d'aquí per legislar en matèria de treball, pel marge que hi ha en un model de concertació social on els sindicats d'ordre, els sindicats d'ordre que vostè coneix bastant bé, han pactat i repactat per mantenir l'*statu quo*. Per això la diferència entre la interpel·lació i la moció, entre el marge que tenim i el que podem fer, és tan gros.

I moltes vegades va de representació, però moltes altres, i la majoria, o moltíssimes altres vegades, va de llei orgànica, va d'ordre. I d'ordre també en volem parlar. I aquí també volíem contestar al PSC, que..., clar, ridiculitzar un subjecte polític que per nosaltres és una realitat que, com deia, construïm quotidianament, que són els Països Catalans, és una manera poc elegant de discutir políticament. I és que no sé què passa a determinades esquerres, i aquí també em dirigeixo a Catalunya Sí que es Pot, que impugnen sovint el règim del 78, però mai l'esquarterament territorial i el règim de les autonomies d'aquest.

A Ciutadans i al Partit Popular, clar, és que no sé què dir-los. Jo crec que això de l'estiba els ha molestat bastant. Clar, és que la diputada de Ciutadans ens ha acusat de pujolistes, de reformistes, de poc profunds, ha dit que les avaluacions mèdiques són un «fetitxe» i que la Sub-direcció General d'Avaluacions Mèdiques..., m'imagino que també. I ha dit que ells tenen un model propi. M'imagino que deu ser el de la deslocalització, precarització, la dels autònoms..., que vostès no distingeixen entre Amancio Ortega i el senyor lampista, etcètera.

I al senyor del PP, a veure, entre que ha dit que vostès «garantitzen el progrés»...

La presidenta

Senyora Vehí...

Mireia Vehí i Cantenys

...amb la reforma laboral –sí, ja acabo– i que a més ha dit tota una sèrie de paraules barrejades, no sé què dir-li. Només li faré una pregunta: quants regidors va treure el Partit Popular a Salt quan vostè s'hi va presentar de cap de llista? Cap, no? Nosaltres hi governem.

La presidenta

Senyora Vehí...

Mireia Vehí i Cantenys

No tenim res més a dir.

La presidenta

...ha exhaurit el temps.

(*Alguns aplaudiments.*)

Un cop acabat el debat, cridem a votació.

Els he de fer avinent que segurament hi deu haver un error o deu ser diferent la moció que tenen vostès i la que tinc jo, perquè m'han demanat votar separatament alguns punts que jo no els tinc en la meua moció, eh? En tot cas, ara ho tornem a repetir i a veure quins són i quins són...

Sí, senyora Granados, per què em demana la paraula?

Eva Granados Galiano

Per votació separada, també. Crec que serà una votació complicada. Per una banda, nosaltres demanem el punt 1.1, 2.3 lletra *a*, 2.3 lletra *b*, 2.3 lletra *d*...

La presidenta

Lletra?

Eva Granados Galiano

De.

La presidenta

Be?

Eva Granados Galiano

De, de de «dit».

La presidenta

2.3 lletra *d*. D'acord.

Eva Granados Galiano

3.a. Tot això podria anar en un bloc. I, per altra banda...

La presidenta

I quin m'ha dit? Perdó.

Eva Granados Galiano

La 3.a.

La presidenta

3.a. 3.a, a la meva moció, jo no la tinc.

Eva Granados Galiano

No té la 3.a? (*Veus de fons.*) Sí, diu: «Garantia al desplegament reglamentari de la llei...»

La presidenta

És el 3.3.a. Vol dir el 3.3.a?

Eva Granados Galiano

3.3.a, sí.

La presidenta

Ah, d'acord. Doncs, 3.3.a, sí.

Eva Granados Galiano

D'acord. I d'altra banda, l'1.2, 1.3, 2.4 lletra *b*, i el punt 4.
Gràcies.

La presidenta

D'acord.

Senyor Fernández, per què em demana la paraula?

Alejandro Fernández Álvarez

Per suggerir humilment a la presidència la votació separada de tots els punts i totes les lletres o si no, no acabarem mai, tinc la intuïció. Perquè crec que són radicalment diferents els uns dels altres, eh? I, al final... (*Veus de fons.*)

La presidenta

Senyor Fernández, això són vint-i-quatre votacions.

Alejandro Fernández Álvarez

Em sembla...

La presidenta

Digui, digui.

Alejandro Fernández Álvarez

...que trigàriem més demanant les votacions separades que fent les vint-i-quatre votacions.

La presidenta

D'acord, doncs. Ho farem així. *(Pausa.)* Ho farem així, eh?, votarem tots els punts separadament.

Per tant, comencem votant el punt...

Sí, senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Demana la votació separadament dels punts separats, o sigui... *(Remor de veus i rialles.)* O sigui, el punt 2.3.d té d.1 i d.2, però jo voldria votar també el títol d, a part dels d.1 i d.2. *(Algú diu: «Separatista.». L'oradorriu. Remor de veus.)*

La presidenta

Del punt 2.3 tenim el 2.3.a, 2.3.b, 2.3.c, 2.3.d, 2.3.d.1...

Carlos Carrizosa Torres

Sí.

La presidenta

...2.3.d.2...

Carlos Carrizosa Torres

I el títol, que és el d, del d.1 i d.2, el d també, que es considerés un punt a part, que també es votés separadament. Sí? D'acord.

La presidenta

Vol dir el d. «El Parlament insta el Govern de la Generalitat...» Aquest punt? *(Veus de fons.)* Sí. Ja, ja. Sí, sí, això...

Carlos Carrizosa Torres

D'acord.

La presidenta

...ja ho pensàvem fer, senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Molt bé, molt bé.

Gràcies.

La presidenta

Doncs, sí, sí, els votarem tots separadament, perquè segurament, com deia el senyor Fernández, serà més fàcil.

Doncs, comencem votant el punt 1.1.

Comença la votació.

El punt 1.1 ha estat aprovat per 71 vots a favor, 34 en contra i 24 abstencions.

A continuació votarem el punt 1.2.

Comença la votació.

El punt 1.2 ha estat aprovat per 71 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt 1.3.

Comença la votació.

El punt 1.3 ha estat rebutjat per 10 vots a favor, 119 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt 2.1.a.

Comença la votació.

El punt 2.1.a ha estat aprovat per 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt 2.1.b.

Comença la votació.

El punt 2.1.b ha quedat aprovat per 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Ara votarem el punt 2.1.c.

Comença la votació.

El punt 2.1.c ha quedat aprovat per 120 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

A continuació votarem el punt 2.1.d.

Comença la votació.

El punt 2.1.d ha quedat aprovat per 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt 2.2.

Comença la votació.

El punt 2.2 ha quedat aprovat per 128 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt 2.3.a.

Comença la votació.

El punt 2.3.a ha quedat rebutjat per 12 vots a favor, 93 en contra i 24 abstencions.

A continuació votarem el 2.3.b.

Comença la votació.

El punt 2.3.b ha quedat rebutjat per 10 vots a favor, 95 en contra i 24 abstencions.

A continuació votarem el 2.3.c.

Comença la votació.

El punt 2.3.c ha quedat aprovat per 103 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions.

A continuació votarem el 2.3.d.

Comença la votació.

El punt 2.3.d ha quedat aprovat per 95 vots a favor, 9 en contra i 25 abstencions.

A continuació votarem el punt 2.3.d.1.

Comença la votació.

El punt 2.3.d.1 ha quedat aprovat per 119 vots a favor, 9 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt 2.3.d.2.

Comença la votació.

El punt 2.3.d.2 ha quedat rebutjat per 27 vots a favor, 61 en contra i 40 abstencions.

A continuació votarem el punt 2.4.a.

Comença la votació –2.4.a.

El punt 2.4.a ha quedat aprovat per 120 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

A continuació votarem el punt 2.4.b.

Comença la votació.

El punt 2.4.b ha quedat rebutjat per 19 vots a favor, 85 en contra i 25 abstencions.

A continuació votarem el punt 3.1.

Comença la votació.

El punt 3.1 ha quedat rebutjat per 19 vots a favor, 95 en contra i 15 abstencions.

A continuació votarem el punt 3.2.

Comença la votació.

El punt 3.2 ha quedat rebutjat per 59 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.

Ara votarem el punt 3.3, i després votarem el 3.3.a. D'acord? (*Pausa.*)

De moment votem el punt 3.3.

Comença la votació.

El punt 3.3 ha quedat aprovat per 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I ara votarem el punt 3.3.a.

Comença la votació.

El punt 3.3.a ha quedat aprovat per 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt 4.1.

Comença la votació.

El punt 4.1 ha quedat rebutjat per 11 vots a favor, 118 en contra i cap abstenció.

I a continuació votarem el darrer punt, que és el 4.2.

Comença la votació.

El punt 4.2 ha quedat rebutjat per 11 vots a favor, 118 en contra i cap abstenció.

Hem acabat finalment la votació.

Moltes gràcies a totes i a tots.

I s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de sis de la tarda i catorze minuts.